Happiness is always a choice.

오렌지와 빵칼

ORANGE and the BREAD KNIFE

Cheong Ye

Translated by Slin Jung

Cheong Ye, yemeden önce gizlice kimçiyi suda yıkayan bir yazardır. 9. Kyobo Kitabevi Öykü Yarışması'nda (kısa öykü) Mükemmellik Ödülü, 4. Com2uS Küresel İçerik Edebiyat Ödülleri'nde Büyük Ödül ve hem 1. hem de 2. K-Öykü Yarışmaları'nda Büyük Ödül kazanmıştır. Ayrıca 6. Kore Bilim Kurgu Edebiyat Ödülleri'nde roman dalında Büyük Ödül almıştır. Birçok film uyarlaması için sözleşme imzalamış ve Yes24 tarafından '2024 Kore Edebiyatının Geleceğini Şekillendiren 12 Genç Yazar' ve '2025 Kore Edebiyatının Geleceğini Şekillendiren 20 Genç Yazar' arasında seçilmiştir.

Slin Jung, Hankuk Yabancı Diller Üniversitesi'nde Konferans Çevirmenliği alanında yüksek lisans yapmış serbest çalışan bir çevirmen ve tercümandır. Yayınlanmış çevirileri arasında Gwangju Ayaklanması (2022), Yağmur Pazarı (2024) ve ortak çevirmenliğini yaptığı Hikayenin Ötesinde: BTS'nin 10 Yıllık Kaydı (2023) bulunmaktadır.

OceanofPDF.com

Cheong Ye'nin diğer eserleri:

Şeker Yağmuru (사탕비, 2023)
Evren Şiddetli Yağmur Altında (폭우 속의 우주, 2023)
Son Sakizli Atış (라스트 젤리 샷, 2023)

OceanofPDF.com

PORTAKAL VE EKMEK BIÇAĞI

오렌지와 빵칼

Cheong Ye

Slin Jung tarafından Koreceden çevrilmiştir.

OceanofPDF.com

Telif hakkı © Cheong Ye 2024
İngilizce çeviri telif hakkı © Slin Jung 2026

Cheong Ye'nin yazar olarak tanınma hakkı
Eserin kendisine ait olduğu iddiası, aşağıdakilere uygun olarak ileri sürülmüştür:
Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası 1988.

İlk olarak 2024'te East Asia Publishing Co. tarafından 오렌지와 빵칼 adıyla yayınlandı.

İlk olarak 2026 yılında Wildfire tarafından yayınlandı.
Headline Publishing Group'un bir markası, anlaşma gereği.
East Asia Publishing Co. ve Eric Yang Agency işbirliğiyle.

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen kullanımlar dışında, bu yayın şu amaçlarla kullanılabilir:
Bu eser, önceden izin alınmadan hiçbir şekilde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez.
Yayıncıların yazılı izni veya, fotokopi üretimi söz konusu olduğunda,
Telif Hakkı Lisanslama Kurumu tarafından verilen lisansların şartlarına uygun olarak.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusaldır ve herhangi bir benzerlikten sorumlu tutulamaz.
Yaşayan ya da ölü gerçek kişilerle olan bağlantısı tamamen tesadüfidir.

Yayın Kataloğu Verileri, Britanya Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

eISBN: 978 1 0354 3500 5

CC Book Production Limited tarafından yayınlanan e-kitap.

Headline Yayıncılık Grubu Limited
Hachette UK Şirketi
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk

OceanofPDF.com

İçindekiler

Yazar ve Çevirmen Hakkında
Ayrıca tarafından
Başlık Sayfası
Telif Hakkı Sayfası
giriiş
Epigraf

Delinme
Portakal ve Ekmek Bıçağı
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Epilog

Teşekkürler
Çevirmenin Notu

OceanofPDF.com

giriiş

Portakal ve Ekmek Bıçağı, gülümsemesini kaybetmiş bir kadını konu alıyor. Gülümsemesini kaybettiği için yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor. Utançtan kaçınmak istiyor ve bu yüzden her çatışmaya anında özür dileyerek karşılık veriyor. Elinden gelenin en iyisini yaparak düşünceli olmaya çalışıyor ve kalpsiz olarak nitelendiriliyor - bu yüzden tekrar özür diliyor. Ve bundan bıkmış durumda. Değişim istiyor. Ve değişim geliyor, kül grisi kalbine neon bir gökkuşağının tüm renklerini getiren bir dopamin patlamasıyla. Herkese dünyanın en büyük gülümsemesini sunuyor. Ve ben de gülümsedim. Bir romanı bu kadar ateşli bir şekilde okuduğum son zamanı hatırlamıyorum. Cheong Ye'nin yazımı çevik ve keskin, olay örgüsü gergin ve tahmin edilemez. Korkutucu, kışkırtıcı karakterlerden oluşan bir cephaneliğe ve ayrıntılara keskin bir bakışa sahip, kontrolden çıkmış bir karakter. Her sayfa çevirdiğimde nefesim kesildi ve farkına varmadan şok edici sonuca ulaşmıştım. Keyfim donup kaldı ve kendime sordum: Elimde ne vardı? Bir portakal mı? Yoksa bir ekmek bıçağı mı? Ya da daha doğrusu, elim hangi tarafa doğru eğilmişti? Yüzümdeki gülümseme için Cheong Ye'ye yürekten teşekkür ediyorum.

Kang Hwagil (Romancı)

Hayat zor, rahatsızlık, hoşnutsuzluk ve tiksintiyle dolu. Ama çoğunluk bunun yanlış bir şey olmadığını iddia edecek. Aksini söylemeye cüret eden herkes "garip" ve "yanlış" olarak etiketlenir.

Cheong Ye, baş kahramanı aracılığıyla bu düşünceye yanıt veriyor:

"Siktir git."

Günlük hayatın yorgunluğundan bunalmış olanlarımız, Cheong Ye'nin karanlık ama bir o kadar da iyimser bir hikaye anlatan usta bir yazar olduğunu kabul etmek zorunda kalıyor; bu hikaye bizi sadece sempati duymaya değil, empati kurmaya da zorluyor. Kendimizi Yeongah'ın

yerine koyuyoruz ve onun hikayesi bizim hikayemiz oluyor. Etrafımızdaki dünya "Evet" derken, Yeongah "Hayır!" diye bağırıyor ve biz de memnuniyetle gülümsüyoruz.

Portakal ve Ekmek Bıçağı, okuyucuları, aykırı kararlar veren insanları dışlamanın gerçekten doğru olup olmadığını sorgulamaya davet ediyor. Aynı zamanda, normdan sapma içgüdülerimizi takip etmenin ve ardından tamamen zıt şeride geçmenin bir nedeni olduğunu açıkça hatırlatıyor. Utanmazca sergilenen içgüdüsel davranışların insanlığın gerçek doğasını yansıttığı yönündeki şeytani iddiası karşısında tüylerim diken diken oldu.

Baştan sona bu kitapla derinden bağ kurdum. Cheong Ye'nin zekâsına gülümsemekten kendimi alamadım, sıradan şeyleri özel kılma biçimine hayran kaldım. Hayatın bitmek bilmeyen monotonluğundan bıkan herkese bu kitabı gönülden tavsiye ederim.

Jeong Hai-yeon (Romancı)

OceanofPDF.com

Sonunda özgürüz!
olabildiğince iğrenç olmak

OceanofPDF.com

Delinme

OceanofPDF.com

Söylemem gerekirse, görmeyi çok istediğim hafta sonu sarımsı yeşil bir tondaydı.

Sevgili bir aşığın yüzüydü, saatlerce inceleyebileceğim kadar tatlıydı. Uykusunda her döndüğünde havada beliren şampuan kokusu. Boynunun yumuşak ama meydan okuyan kıvrımı. Dünkü soğuk, unutulmuş kahvenin kokusu. Açık pencereden içeri sızan şafak vaktinin sıcaklığı. Her nefesime dolanan sabah havasının yoğunluğu. Umutsuzluğa yol açmayacak kadar ertelenen program. "Lütfen beş dakika daha" yalvarışlarımın her birine sabırla başını sallayan alarm saati.

Güne istediğim gibi bir başlangıç yapmıştım.

"Sana kim mesaj atıyor?"

“Eunju.”

"Cumartesi sabahının ilk saatlerinde mi? Bu gerçekten büyük bir özveri."

“İşte o böyle biri. Çalışkan ve zeki.”

Suwon, şafak sökerken, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmış ve ağzına tıkıştırılmış bir kahvaltılık sandviçle direksiyona geçmişti. Bir saatten fazla incelenecek kadar hoş bir profili yoktu, bu yüzden hızlıca bir göz attım ve yüzümü çevirdim. "Biliyor musun, ben de sürebilirdim."

“Ölmek gibi bir niyetim yok, Yeongah. Belki iki elini de kullanmaya başladığında yönetimi sana bırakırım.”

“Kimin umurunda? Bu kadar erken saatte kimse yolda değil.”

"Avustralya'daki o çok kötü trafik kazasını görmüştüm, hatırlıyor musun?"

Suwon bardak tutacağından bir şişe su çıkardı. Her zaman sadece ucuz Samdasoo içerdi ama bana Evian almakta ısrar etti. Son beş yıldır hiç değişmemişti, "Senin için en iyisinden başkası yeterli değil" derkenki sırıtışı aynıydı. Değişen tek şey, önce bu mesaja cevap vermem gerektiğini söyleyerek suyu kibarca reddetmemdi.

Eunju bana bir yardım kuruluşunun bağış sayfasına ait bir link göndermişti. Ardından istenmeyen bir sosis dizisi gibi ardı ardına linkler geldi, hatta bazıları "Daha Fazla Oku" başlığı altında kısaltılmıştı.

O bunaltıcı derecede uzun bağlantılardan biri beni, dünyanın dört bir yanındaki çocukların bir felaketin ardından çektiği acılarla ilgili bir makaleye götürdü. Sayfanın üst kısmında, yüzleri gözyaşlarıyla kaplı ağlayan çocukların resimleri vardı. Bir tanesi o kadar şiddetli ağlıyordu ki, burun deliklerinden birinden kocaman bir sümük balonu fışkırıyordu.

Birileri gerçekten de bu sayfa için en iyi fotoğrafın bu olduğunu mu düşündü?

Gülmemem gerekiyordu. Bu yüzden gülmedim.

Ama birinin sümük baloncukları çıkaracak kadar hıçkırarak ağladığını gören herkes kahkahalara boğulurdu, değil mi?

Eunju 30.000 won bağışladığını söyledi. Bunun anlamı açıktı. Cehaletten kaynaklanan bir ret hataydı; tam bir bilinçle yapılan ret ise ihanetti. Ve ben darbe yapacak cesarete sahip değildim. 30.000 won ile neler alabileceğimi hayal ettim. İstediğim bol paçalı kot pantolon indirimdeydi. Ne yazık ki.

Ben de 30.000 won verdim, Eunju. Çok üzücü.

Eunju, sinir bozucu derecede neşeli bir başparmak yukarı işareti emojisiyle yanıt verdi. Her zaman aynıydı. Makale. Katılım. Emoji. Kendi empati duygumdan değil, Naver Pay tarafından sunulan kullanımı kolay bir mobil ödeme sisteminden kaynaklanan, bir bardak hazır erişte pişirmekten daha az zaman alan bir erdem gösterisi.

30.000 won'u fazla düşünmeden verdim ve bunun bana nasıl bir fayda sağlayacağını merak ettim. Bağıştan elde edeceğim şey, bol paçalı kot pantolondan daha değerli olur muydu? Vergi indirimi sağlardı, diye düşündüm. Vergi iadesi tanrılarının bu yıl cömert davranmasını diledim ve kendi kendime, "Tamam, ağlayan çocuklar—benden 30.000 won'dan fazla para alamayacaksınız, ama alın benim zor kazandığım paramı ve lütfen bir kere de şu burunlarınızı silin. Hazır başlamışken, vergi iadelerim için de biraz dua edin. Söz veriyorum, hepimizi mutlu edecek. İyi dilekler gönderiyorum, vs. vs. Hepimiz mutlu olalım." diye düşündüm.

Bu çocuklara olan desteğim kot pantolondan daha mı değerli olurdu?

1. Evet. Bağış, topluma katkı sağlayacak ve dolayısıyla bana da yardımcı olacaktır.
2. Hayır. Bu tamamen özverili bir yardım eylemiydi.

Görünüşe göre dün gece Seohyang İstasyonu'nda bir gasp olayı yaşanmış.

Ah, Kore artık hiç güvenli değil.

Mahallemizde geçen gün birinin ilişki yaşadığını duydun mu? Yemin ederim, bugünlerde kimseye güvenemezsin.

Bu çılgınlık!

Kore tarihi hakkında sorunlu açıklamalar yapan o beyinsiz idolden bahsetmiyorum bile.

Araba bir kasis üzerinden geçti. Koltuğumda doğrulurken nefesimi tuttum.

Ilık ama ısıtıcı güneş ışığı pencereden içeri sızıp elimi dürttü, telefonuma yansımasıyla arabanın içinde parlak bir nokta oluşturdu.

Parlaklığı engellemek için gözlerimi kıstım ama göz kapaklarımın altında bir şeyin süründüğünü hissettim. Güneş kısa süre sonra amacına ulaştı ve odaklanmış ışınlarını elimin arkasına işledi.

Siyasi yolsuzluk. Şirket lobiciliği. Küçük işletme sahiplerinin iç çekişleri. Bir ofis çalışanının gizemli ölümü. Ödeme yapılmayan bir serbest çalışanın suçlamaları. Hiç tanımadığım birinin ortadan kaybolması. Bir cinayet. Bir saldırı. Suç. Adaletsizlik. Eşitsizlik. Ahlaksızlık. Neden kimse John-Jacob-Jingleheimer-Schmidt'e 500 milyon won para cezası vermedi? Ve neden kimse Gezgin Yahudi'yi sorunlu olduğu için yüz yıl hapse mahkum etmedi? Ve benzeri şeyler.

Her zaman dikkatli olmalıyız, Yeongah.

Tek bir nefeste, hafta sonu güneş ışığını dikkatlice inceledim. Tükenmiş bir adamın kül rengi yüzüydü bu; doktoruna görünmeye ve daha fazla ilaç almaya devam ederken bile ölüm için yalvarıyordu. Yüz tane böyle yüz, benim sabahlarımdan birini oluşturuyordu. Eunju'nun bana her gün sunduğu sabahlar.

O beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum, bir bakıma.

Bir sonraki hız tümseğinden geçerken Suwon darbenin etkisini azaltmak için kolunu göğsüme uzattı. Sonunda rahat bir nefes aldım. Nefesim hâlâ diş macunu kokuyordu.

Yeongah, gönderdiğim dilekçeyi imzaladın mı?

Hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Şimdi yapacağım.

Hiçbir şey yapmadan oturduğunuza inanamıyorum! Her küçük çaba önemlidir, bu insanlar için gerçek bir değişim yaratabiliriz!

Eunju ile aynı liseye gittik. Şimdi yirmi yedi yaşındaydık ve hâlâ iyi bir ilişkimiz vardı. Ona hayranlık duyuyordum. Benim aksime, her zaman önde gidiyor, dünyayı hareket ettiren şeyleri tutmaya ve onlarla boğuşmaya çalışıyor, cesurca onları değiştirmeye çalışıyordu. Yakınında nefes alan her şeye nasıl sevgi duyacağını biliyordu. Sanırım bu bir tür

insanlık sevgisiydi? Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Eunju çağları sevmeyi biliyordu. Zamanın her halini seviyordu; ister ileriye ister geriye doğru ilerlesin, ister çiçeklerin açmasına ister solmasına yol açsın. Ona göre zaman, çağları, tarihleri ve tek tek günleri, iki veya üç günü kapsıyordu; ister evreni aydınlatsın ister karartsın.

Bunu başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Eunju insanları çok severdi. Bu yüzden insanlardan nefret ederdi. Ben de Eunju'yu çok severdim. Bu yüzden Eunju'dan tiksinirdim.

Hayır, ondan nefret etmedim. Böyle şeyler söylememeliydim. Eunju her sabah bir görevle uyanırdı, evrenin her köşesine ipek halılar sererdi ki düşen kimse acı çekmesin; ondan bıktığımı söylemek ne kadar da acınası bir şeydi! Gözlerini kapatıp telefonunu kapatarak ulaşamadığı insanların acısını hafifletmeye çalışan bir kadından nasıl "bıkabilirdim" ki? Nasıl cüret ederdim?

Peki neden böylesine tehlikeli bir fikre temkinli yaklaşıyordum?

Hasta olduğumdan oldukça emindim.

"Hey, Suwon?"

"Evet?"

"Eskiden gerçekten çok mutluyduk, değil mi?"

"Hâlâ öyleyiz."

"Yarın hâlâ burada olacak mıyız?"

Suwon, tek elle araba kullanan sürücülerden duyduğu tüm korkuyla bana endişeli bir bakış attı ve bir elini benimkinin üzerine koydu. Hava sıcaktı, ama güneşe kıyasla ılıktı.

“Elbette. Bu yüzden bugün çok erken kalktım.”

Her günü daha iyi bir yarına olan inançla yaşadık. Ama Eunju ya da Suwon, önemli sayıda insanın geçmişi sevmek üzere yaratıldığını biliyor muydu?

Üç yıl öncesine ait fotoğraflara baktık ve yeniden o kadar genç ve mutlu olmayı özledik. Gerçekte, bugünden farklı şekillerde de olsa aynı derecede stresliydik; ancak zaman sihrini gösterip o anları "hatıralar" dediğimiz şeye dönüştürdüğünde, aldatıcı bir parlaklık kazandılar. Geçmişimizdeki gençlik hataları artık bir nevi kupa, hafifçe övünmeye değer yaşam dönüm noktalarıydı; oysa bugün, eski gazeteler gibi her gün biriken bir geri dönüşüm yığınına daha yakındı. Ama eğer bu doğruysa, o geri dönüşüm yığınları da bir gün kupa haline gelecekti. Üç yıl sonra bugüne sevgiyle bakacaktık; beş yıl sonra özleyecektik; on yıl sonra ise hayatımızın en parlak günleri diyecektik.

Dün, bugünkü endişelerimiz veya hastalıklarımız yoktu. İlham verici bir sözde, "intihar" kelimesinin tersten yazıldığında (ja-sal), "yaşayalım"

kelimesinin (sal-ja) elde edildiği söyleniyordu. Bu, "yaşayalım" kelimesinin tersten yazıldığında "intihar" anlamına geldiği anlamına gelmiyor muydu? Sadece bakış açısı, iki masum karakter olan ja ve sal'ın hangi uç noktayı işaret edeceğini belirliyordu.

Benzer şekilde, geri dönüşüm ve ödüller arasında orta bir yol aramak yerine, her günü bir uç noktanın peşinde ateşli bir şekilde yaşadık.

Ve ben de talihsizliğin peşinden koşmayı bırakmak istedim.

Gönderdiğim tüm dilekçeleri imzalamak zorundasınız.
Gözlerinizi kapatmayın.

Biliyorum. Unuttuğum için özür dilerim.

Sevdiklerimizi hayal kırıklığına uğrattığımızda, nefes almaya devam etmeliyiz. Birini hayal kırıklığına uğratmanın verdiği umutsuzluğun bizi boğmaması için nefes almaya devam etmeli, her nefes alışımıza ve verişe odaklanmalıyız. Yani kalbini yine paramparça ettim. Dünyanın olması gerektiği gibi işlemesini sağlamaya kendini adamış birini rahatsız etme günahını işledim. Ve ne kadar düşünsem de, sonuç hep aynıydı. İşlediğim tüm bu yanlışların adı şuydu: Ah Yeongah.

Değişmek istedim.

“Buradayız.”

Suwon emniyet kemerimi çözdü ve dudaklarını alnıma bastırdı. Ağzından diş macunumun kokusu geldi.

Geçen yıl dönümümüzde Suwon'la birlikte aldığımız uyumlu iç çamaşırlarını giymiştim. Ve Eunju'nun bana aldığı sarı tişörtü. Beni seven insanların koruması altındaydım; en azından içimdeki her şeyi kendim için değiştirmek zorunda kalacaktım.

Derin, hırslı bir nefes aldım ve sarsıcı bir şekilde yarı kusmukla nefes verdim. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, nefes almayı asla unutmamalıyım. Acı üstüne acı yığılsa bile, asla unutmamalıyım, çünkü yaşamak zorundayım. Ve eğer birileri beni dinliyorsa, onlara şunu söylerdim: Unutmayın arkadaşlar, siz de nefes almaya devam edin ve hayatın nefesinizi kesmesine izin vermeyin.

Ve işte oradaydım. Üzerinde parlak turuncu renkte "Seohyang Tıp Araştırma Merkezi" yazan, tertemiz beyaz bina, neredeyse kremayla kaplı bir pastanın üzerindeki meyve dilimine benziyordu. Demek ki bu, deliliğimi iyileştirecek yerdi. Şimdiden acıkmaya başlamıştım bile.

Buraya kendim geldim. Bunu kendi isteğimle, kendi irademle yaptım. Buna, "Bunu kendi başına getirdi" denir.

İşte bu noktaya gelmeme yol açan benliğimin parçaları:

OceanofPDF.com

Portakal ve Ekmek Bıçağı

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Gülümsememi kaybettiğimden beri çok uzun zaman geçmişti.

İşe başlamadan önce, her şeye gülümseyebilen insanlardan biriydim. Sonra bir gün, öyle değildim. Annem ölüm döşeğinde bana her zaman başımı dik tutmamı söylemişti, bu yüzden sadece "tura" gelen ağırlıklı bir madeni para gibi yaşadım. Gülümsedim, pes ettim, katlandım.

Kendime fanatik bir şekilde iyinin sadece iyi olduğunu söylüyordum. Ama çok geçmeden farklı bir şey kök salmaya ve büyümeye başladı; hiç sormadığım bir yön. Şimdi madalyonun gerçekten de eşit ağırlıkta iki yüzü vardı ve "arka" tarafına baktığımda, bunun her zaman orada olup olmadığını veya birinin zaman içinde madalyonu tamamen değiştirip değiştirmediğini asla anlayamıyordum. Bunun sadece büyümenin bir parçası olduğunu varsayarak yargıyı erteledim.

Ama birileri sürekli sabrımı zorluyordu. Anaokuluna yeni gelen bir öğrenciydi, Jeong Eunwu.

“Eunwu, bunu bırakmalısın. Arkadaşlarına zarar veriyorsun.” diye kaç kere söylediğimi hatırlamıyorum. Kendine “Milo” diye sesleniyor ve beş yaşında bir çocuk için o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki, yan sınıftaki öğretmen önlüğü çırpınarak yanına koşuyordu. “Yine mi Eunwu?”

"Çok üzgünüm. Onu susturacağım."

"Sorun değil. Onunla zor zamanlar geçirdin, Yeongah."

Eunwu'nun terli ellerinden süslü bir saç tokasını zorla aldım ve Jisu'ya geri verdim. Gözyaşları misketler gibi kaygan tokaların üzerine döküldü ve kızarmış yanağı avucumda adeta ısıtılmış bir fasulye torbası gibiydi. Üzüntüsü yüzünden aşağı, elimin üzerine aktı ve kendimi asla bana ait olmaması gereken bir suçluluk duygusuyla dudağımı ısırırken buldum.

Hakkı olanı geri aldıktan sonra bile Jisu hâlâ temkinliydi. Zavallı kızı kucakladım ve başını nazikçe okşadım.

Jisu feryat etti. "Eunwu'ya 'Milo' diye seslenmediğim için özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Senin suçun değil, Jisu."

"Ona bir daha 'Eunwu' diye seslenmeyeceğim."

“Eunwu ile konuşacağım, tamam mı?”

Eunwu konuşmamızı duydu. Jisu'nun cezalandırılmak yerine desteklenmesine öfkelenerek sırtıma tekme attı.

"Benim adım Milo! Beni böyle çağırmadığınız için tüm suç sizin!"

“Eunwu! İnsanlara vurmaman konusunda ne demiştim?”

“Ben de yapabilirim! Ben de yapabilirim!” diye alay etti Eunwu, banyoda yerde koşuşturduğu kirli çorabını sırtıma sürterek. Gözlerimden fışkıran ilkel bir tiksinti doğrudan yüzüne isabet etti.

Bu, onun ilk suçu değildi. Bir ay önce anaokulumuza başladığından

beri Eunwu, Junhyeok, Wonjun, Seulah, Harin ve daha birçok çocuğa saldırmıştı. Her zaman aynı sebepten dolayı: ona "Milo" dememişlerdi.

“Eunwu, sana dur dedim! Sınıf arkadaşlarını korkutuyorsun!” diye ısrar ettim, Jisu'ya sarılı kollarımla dudağımı ısırarak. Küçük ayağının tüm ağırlığı sırtıma her bindiğinde omurgam ağrıyordu. Bunu iki insan arasındaki bir etkileşim olarak düşünmem yasaktı, çünkü o zaman insan eşitliği kavramını devreye sokup beş yaşındaki çocuğun şakağına yumruğumu indirebilirdim. O zaman tek bir seçeneğim vardı: bunu bir insan ile “henüz tam olarak insan olmayan bir şey” arasındaki bir etkileşim olarak düşünmek. Belki de, eğer gerçekten öfkemi kontrol altında tutmak istiyorsam, bir uzaylı yavrusu.

Bu, yetişkinlere özgü, kibirli ve neredeyse acınası bir bakış açısıydı. Ama yetişkin olmak, bir çocuğu yumruklamamak uğruna kibir ve acınasılık gibi saçmalıklara başvurmak anlamına geliyordu.

“O başlattı! Bana Jeong Eunwu demeyin!”

“Yeter artık Eunwu. Beni kızdırma.”

“Tabii, kız! Annene söyleyeceğim!”

"Annen senin böyle davrandığını görseydi hiç mutlu olmazdı, Eunwu."

“Kimin umurunda? Kimin umurunda?” diye çığlık attı Eunwu, yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak, sanki bir aile yadigarı çalınmış gibi feryat ediyordu. O minik diyaframından çıkan ses yüzünden kulak zarlarım neredeyse greve gidecekti. Sonra diğer çocuklar da minik ellerini kulaklarına götürüp çığlık atmaya başladılar.

Öğleden sonra güneş ışığı dar pencereden ince, loş bir sis halinde içeri süzülürken, Güneş Işığı Sınıfı'nda saat 13:00'tü. İçerisi ise minik, uluyan canavarların harap ettiği minyatür bir savaş alanıydı.

“Eunwu.”

“AAAAHHHH!”

“Jeong Eunwu.”

“AAAAHHHH!”

Eunwu'nun boğazını kemiren derin bir adaletsizlik duygusu, onu gittikçe daha yüksek sesle bağırmaya itiyordu. Küçük kollarını kontrol edilemez bir öfkeyle savuruyor, yumrukları sırtıma iklim değişikliği büyüklüğünde dolu taneleri gibi yağıyordu.

Bir hamster bir insanı kan akıtacak kadar sert ısırdığında gözlerini sıkıca kapatırdı. Köşeye sıkıştırıldığında, en küçük yaratıklar bile toplayabildikleri tüm gücü seferber ederlerdi. Bu yüzden beş yaşındaki çocuğun dayak atmasının beni dişlerimi sıkarak acı içinde bırakmasına ve omurgamın gıcırdamasına şaşırmadım. Ama yirmi yedi yıllık hayatımda ilk kez birinin dizginsiz şiddetinin ağırlığını üzerime

almıştım.

İmkansız bir arzu kolumda kıvrılarak yukarı doğru ilerledi, yalvarıyordu: "Ona karşılık verip bunu meşru müdafaa olarak gösterebilir miyim lütfen?" Ama üst benliğim frene bastı. Ben yetişkindim.

Bu yüzden katlanmak zorunda kaldım.

Ama daha fazla dayanmak çok zordu.

“YETER ARTIK, JEONG EUNWU!”

Farkına bile varmadan, anaokulu çocuklarının garip çığlıklarını susturmak için onlara bağırmaya başladım. Etrafımdakiler buz kesmiş, korkuyla nefeslerini derinden içine çekiyorlardı.

"Öğretmenim, bizden nefret mi ediyorsunuz?"

“Eve gitmek istiyorum…”

Sert bir şekilde gözlerini bana diktiler. Gençlik korkuları zihnimde şekillenmeye, değerlendirme formumda dans eden kırmızı kalem olan o korkunç yargıca dönüşmeye başlamıştı. Öğretmen bana bağırdı. Öğretmen bana sataşıyor. Öğretmen benden nefret ediyor. Beni korkutan şey öğrencilerin kör, çocuksu mağduriyet duygusu değildi. Beni korkutan şey onların ardındaki şeydi: ebeveynlerinin çocuklarına duydukları kör, çocuksu inanç.

“Hayır, bu doğru değil, Eunwu,” dedim hızla, ellerimi omuzlarına dolayarak. “Sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Zaten dizlerimin üstüne çökmüştüm. Bu çocuk neden beni hep çileden çıkarıyordu? Eunwu başa çıkılması zor biriydi, bu doğru, ama benim gibi birinin sinirini kaybetmesi için yeterli değildi. Değil mi?

Bugün de Eunwu öfkem ve aşağılanmama şahit oldu ve sırıttı. Öfke nöbetlerini ne kadar çabuk bitirip duygularını gizlediği ve her seferinde İngilizce bir cümleyle olaylarını sonlandırması neredeyse şeytaniydi:

"Tam isabet."

Ellerim yumruk olmuştu, titriyordu ama önlüğümün ceplerinde saklıydı. Ama Pavlovvari bir nedenden dolayı, o cümleye her zaman bir gülümsemeyle karşılık veriyordum. Bu çocuğa duyduğum nefret yeniden alevlendiğinde her zaman ortaya çıkan, kaybettiğimi sandığım bir gülümseme.

O esrarengiz gülümseme, madalyonun diğer yüzüydü, bunca zamandır sakladığım yüzü.

Gündüz dersleri öğleden sonra saat üçte bitiyordu ve öğrencilerin çoğu o saate kadar eve gitmeye hazırlanıyordu. Parlak sarı anaokulu otobüsüne binenlerin ise saat üçü on geçe otobüste olmaları gerekiyordu, bu yüzden

beklerken sohbet ediyorlardı. Yüksek sesleriyle maskot çıkartmalarıyla birlikte gelen popüler paketlenmiş çöreklerden bahsediyor ve en iyi Teenieping karakterinin kim olduğu konusunda tartışıyorlardı.

Eunwu elinde bir kürek tutarak, kum havuzunda tek başına bir kale inşa ediyordu.

“Sana kızdığım için özür dilerim, Eunwu,” dedim, aramızı düzeltmek için onun yanındaki kumla oynarken. Eunwu, akşam beşe kadar süren uzatılmış gün sınıfının bir parçasıydı, ama ondan bile daha uzun süre beklemek zorundaydı. Ve oynayacak kimsesi olmadığı için, konuşabileceği tek kişi bendim.

"Benim hatamdı, tamam mı Eunwu?"

Beni neredeyse hiç duymamış gibiydi. Somurtuyor mu diye merak ederek yüzüne daha yakından baktım. Ama burnunu genişletmiş, kumdan kalesinin üzerine kum yığmaya devam ediyordu; bu da muhtemelen çok da üzgün olmadığı anlamına geliyordu.

İşte bu kadardı. O velet yine bana tepeden bakıyordu. Bir kez daha, ona insan gibi davranma dürtüsünü bastırdım, çünkü buna izin verilmiyordu. Bu yaratığa karşı sabırlı olamazdım ya da onu anlamaya çalışamazdım, ta ki onu "henüz tam anlamıyla insan olmayan bir şey" olarak ele alana kadar. İnsanlığı ilk elde eden bizler, yetişkinler, onur ve görev duygumuzu korumak zorundaydık. Yenilgiyi kabul ettim. "Milo, özür dilerim."

"Tamam aşkım."

Eunwu bana yarım saniyelik (aslında çeyrek saniyelik) bir bakış attı ve hemen kumdan kalesine geri döndü. Kafamda, düşmanımın kumdan kalesine her türlü terörist saldırıyı düzenliyordum ama bu vahşetleri gerçeğe dönüştürmekten kaçınmayı başardım. Bir anaokulu öğretmeni olarak, bu kaleye salabileceğim en iyi şey BM Barış Gücü birlikleriydi.

“Kumdan kaleler yapmayı sever misin?”

Cevap vermek yerine, "Öğretmenim, burada ne yapıyorsunuz hâlâ? Ben kendi başıma da oynayabilirim. Doldurmanız gereken evraklarınız yok mu?" diye çıkıştı.

Öğrenciler için tuttuğum günlük kayıtlarımdan bahsediyordu.

"Tek başına iyi olacağından emin misin?" diye sordum.

"Evet."

“Ama yalnız başına olunca hiç eğlenceli olmuyor.”

“Öyle de,” diye karşılık verdi Eunwu, kırmızı, sarı ve mavi bayraklardan oluşan küçük bir yığını işaret ederek. Ben de kırmızı bayrağı seçip kumdan kalenin tepesine astım.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum.

“Hyah!”

Eunwu kaleyi tekmeledi. Tıpkı dün ve önceki gün yaptığı gibi.

"Annem, bir şeyler inşa etmenin onları yıkmak kadar eğlenceli olmadığını söylüyor."

Okul müdiresi Kore kavununu soydu, küçük parçalara ayırdı ve kırmızı bir tabakta bana servis etti. Hatta nefret ettiğimi bildiği çekirdeklerini bile çıkarmıştı; bu da bugünkü kargaşadan oldukça endişe duyduğu anlamına geliyordu.

"Yemin ederim, orada çocukları böyle mi yetiştiriyorlar?" diye iç çekti.

Farkına bile varmadan, garip bir şekilde gülümsüyordum. Kavun, anaokulunun yakınında oturan Jiye'nin annesinden bir hediyeydi. Buzdolabında bir süredir bekliyor olmalıydı çünkü soğuk ve tatlıydı, ısırırken suyu dilimi ıslattı. O huzurlu lezzet anında, stresimi unutabildim.

"Bundan böyle yurt dışında yaşamış öğrencileri kabul etmeyeceğiz," dedi okul müdürü. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim efendim."

“Umarım Eunwu bugün olanlar hakkında abartıya kaçmaz. Belki de annesini şimdi aramalıyım ki binaya baskın yapmadan önce.”

Müdirenin, yapmacık bir nezaket maskesi takmış bakışları, bir an için tabağımdaki kavun dilimlerinden elimdeki çatala, sonra tekrar tabağıma kaydı. Tabii ki. Jiye'nin annesi ona kavunları bedava vermişti, ama müdire onları bedava servis etmiyordu. Görünmez bir faturayı posta kutuma bırakırken derin bir nefes aldım ve iyi bir çalışanın yapması gerektiği gibi cevap verdim. "Eunwu'yu bugün bırakırken onunla konuşacağım," dedim. "Herhangi bir sorun yaşamak istemeyiz."

“Teşekkür ederim, Bayan Oh. Uzun bir gün geçirdiğinizi biliyorum ve onu da bırakmanızı istediğim için özür dilerim. Sadece bu akşam Pilates'e başlıyorum.”

Anaokulu, resmi çalışma saatlerinden sonra eve giden tek bir çocuk için bir otobüs servisi daha ayarlayamadı. Bu nedenle, müdür, çocuğu annesinin iş yerine bizzat bırakmayı kabul etti; bu düzenleme, Eunwu'nun öğretmeni olan bana devredilmeden önce sadece bir ay sürdü.

"Sağ."

“Sanırım Eunwu’nun annesi onu şımartmaktan kendini alamıyor. Yaşlı anne babanın çocuklarında böyle şeyler olur.”

“Bu her zaman doğru olmayabilir. Yaşlı ebeveynleri olan birçok çocuk da gayet iyi huylu.”

“Haklısınız Bayan Oh. Ama… şey, komik değil mi sizce de?”

"Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle mutlu çiftler hayatlarının ilerleyen dönemlerinde çocuk sahibi oluyorlar. Eunwu'nun anne babasına ne oldu acaba... Tabii ki şaka yapıyorum," diye ekledi müdire gülerek.

Ben de isteksizce kıkırdadım.

“İşte!” diye haykırdı müdire, ruhsuz bir gülümsemeyle. “Sizi tekrar gülümserken görmek ne güzel, Bayan Oh. Tanrı bilir, bu aralar biraz daha neşeye ihtiyacınız var.” Güven verici bir hareketle kocaman elini sırtımdan aşağı doğru gezdirdi. Boş bir teşvik neredeyse hiç teşvik olmaması kadar kötüydü, ama bazen hepimizin anlamsız jestler vermesi ve kabul etmesi gerektiğini bilecek kadar büyüktüm. Ve onunkiyle aynı gülümsemeyle, ben de kendi boş teşvikimi paylaştım. Bu geçici bir gülümsemeydi, arkamı döndüğüm anda kaybolacaktı.

Doldurmam gereken sadece bir öğrencinin daha kayıt defteri kalmıştı. Sayfasının sağ üst köşesinde iki isim gördüm: biri Korece, diğeri İngilizce.

Jeong Eunwu. Annesiyle birlikte Avustralya'nın Melbourne şehrinden Kore'ye geri dönmüştü ve adresleri Hana-dong mahallesine kayıtlıydı. Annesi Quay adında bir fırın işletiyordu. Söylentilere göre, eski kocasından ayrıldıktan sonra Eunwu'yu tek başına büyütmüş ve bu yıl Kore'ye yeni dönmüştü.

Günümüzde hiçbir aile trajediden nasibini almadan yaşamazdı, bu yüzden Eunwu'yu -ya da başka herhangi bir çocuğu- ailevi durumu nedeniyle yargılamak doğru değildi. Ama kendime bir varsayımda bulunma izni verdim: ailesinin maddi durumunun iyi olduğunu. Eunwu anaokulunun ilk gününde yeni sınıf arkadaşları için bir sürü pastayla geldiğinde, zengin bir ailenin genç varisi ve yabancı servetle dolu olduğunu tahmin etmiştim. Bütün bunları fark ettiğim için materyalist bir cadı olduğumu kabul ediyorum, ama tişörtlerinin hepsinin Maison Kitsuné logosuyla işlenmiş olduğunu ve sırt çantasının açıkça Beanpole Kids marka olduğunu kim fark etmezdi ki? Onu hiç isimsiz markalarla görmediğimi hatırlamıyorum. Çocuklar gerçekten de ebeveynlerinin yansımaları, ailelerinin servetinin mükemmel birer yansımasıydı. Onu, köylü sınıf arkadaşlarının seviyesine inmek istemeyen şımarık küçük bir prens olarak nasıl görmezdim ki?

Ama kısa süre sonra anladım: bunların hepsi benim kendi önyargılarımdı.

Tüm insanlar, hatta küçükler bile, aynı içgüdüleri paylaşıyordu. Çocuklar, kendi yaşlarındaki diğerlerinin oluşturduğu yeni bir topluluğa

katılmadan önce, dinamikleri gözlemlemek ve değerlendirmek için hesaplı bir an ayırırlardı. Özellikle nakil öğrencilerin, kendilerini sevdirmek için uygun hedefler bulana kadar (öğretmenler de dahil) maskelerini düşürmeleri pek olası değildi, ama Eunwu öyle değildi. Bugünkü patlaması, günlük öfke nöbetlerinin sadece sonuncusuydu. Bu çocuğu şahsen arabamın yolcu koltuğuna bağlayıp annesinin fırınına götürmek, bu nedenle hiç de rahat bir iş değildi.

Önlüğümü katlayıp Eunwu'nun ellerini yıkamasına yardım ettim. Tamamladığım kayıtları müdirenin masasına bıraktıktan sonra Eunwu'nun ıslak, nemli elini tuttum. Otoparka gittik.

Tak tak. Arabanın kaputuna iki kez vurdum. Artık eski bir alışkanlık olmuştu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Ya bir kedi arabaya gizlice girerse diye."

"Öyle olursa ne sakıncası var?"

"Arabayı ben sürersem bozulabilir."

"Kedinin ölmesi arabayı bozar mı?"

"Evet, ama bunu daha çok hiçbir kedinin zarar görmesini istemediğim için yapıyorum."

Eunwu, ustaca bir hareketle emniyet kemerini bağladı ve burnunu oda parfümüne gömdü. Bazen tıpkı diğer çocuklar gibiydi, her şeye karşı meraklıydı. Haritada hedefim olarak rıhtımı belirledim ve direksiyona geçtim.

"Öğretmen?"

"Evet, Eunwu?"

“Böyle yaşamak sizi de yormuyor mu?”

Beş yaşındaki bir çocuk bu arsızlığı nereden öğreniyor acaba? diye düşündüm. Bunu sesli söylememek için kendimi zor tuttum. Ama tam da gaza basmadan bir saniye önce, Eunwu elimi kaptı ve göz göze gelmemi sağladı.

Kaşlarım öfkeyle çatıldı. O sadece bir çocuk— Ama kendimi tuttum ve tiksintim kontrolden çıktı. Büyük bir hata. Bir an için, bu çocuğu eşit, bir yetişkin olarak düşünmeme izin vermiştim. Düşünmem gerekiyordu: O sadece bir çocuk. Çocuklar böyle şeyler yapar. Ama Eunwu'yu tam teşekküllü bir insan olarak görmeye devam ettim. Ve o da benim ani olgunlaşmamışlığımı fark etti.

"Tam isabet."

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Quay, tek yönlü bir cadde üzerinde, çevre dostu vegan bir fırındı ve

hemen karşısında, rakiplerine göre yaklaşık yüzde yirmi beş daha ucuz fiyatlar sunan, insansız küçük bir süpermarket olan 25-Mart bulunuyordu.

Hana-dong sakinleri yeni süpermarketi kötü bir iş modeli olarak gördüler. Düşük fiyatlar ve insansız kasalar sadece düşük satın alma gücüne sahip müşterileri çekecek ve yalnızca hırsızlığa ve negatif kar marjlarına yol açacaktı. Bunun, iş zekası olmayan bir yabancının düşüncesiz bir hamlesi olduğunu varsaydılar. Yine de 25-Mart şaşırtıcı derecede iyi iş çıkardı.

Öte yandan, rıhtım çökmeye başlamıştı. Emlakçıların dediği gibi, Hana-dong tipik bir yeni yerleşim yeriydi; her küçük sokağın iki tarafında da işletmeler açılıyordu. Ve doğal olarak, caddedeki işletmelerin neredeyse yarısının feci şekilde iflas etmesi yaygın bir durumdu.

“İyi akşamlar,” dedim içeri girerken. Taze pişmiş ekmek kokusu burnumu doldurdu. Etrafta hiç müşteri yoktu ve ekmek ve pastane ürünleri yığınlarının önündeki etiketlerde hiçbir indirim etiketi bulunmuyordu.

Eve dönüş yolunda, teknik olarak kişisel zamanımda, öğrencilerden birini bırakmak zorunda kalmak can sıkıcıydı, ama elimden geldiğince güler yüzlü davrandım ve Eunwu'yu müdüre teslim ettim.

"Üzgünüm, uzun bir yolculuk olmuş olmalı," dedi kadın.

“Kesinlikle hayır. Eunwu çok uslu bir çocuktu.”

"Ekmek ister misiniz?"

"İyiyim, teşekkür ederim."

Eunwu kadına sarıldı ve karnına sürtündü. Kadın ona nazikçe sarıldı, bir masaya oturttu ve ona soya kremalı bir çörek ve bir bardak portakal suyu ikram etti. Bütün enerjisini kesinlikle iyi davranmamak ve sınıf arkadaşlarına öfke nöbetleri geçirmekle harcamış olan Eunwu, çöreği saniyeler içinde yiyip bitirdi.

Ve tek bir teşekkür sözü bile yok. Annesi gibi oğlu.

Kadın bunun yerine, "Acaba onu bu şekilde bırakmaya devam etmenizi rica edebilir miyim? Tabii ki ben öderim," dedi.

“Ah.” Yarın da aynı saçmalığı yapmamı mı istiyorsun? İçimden bir ah çektim ve ustaca dudağımın kenarındaki tozu üflüyormuş gibi yaptım. Ne yazık ki, kadın durumu anladı.

“İşler pek iyi gitmiyor,” dedi. “Dükkanı kapattığım her dakika bir kayıp anlamına geliyor.”

Eunwu'nun ilk gün getirdiği örnek ürünlerden, Quay'in en kaliteli ekmek ve pastaları yaptığını anladım. Ve kadın da bunu biliyordu.

Yaptığı şeyler birer sanat eseriydi, çöpe atılsalar bile indirim etiketleriyle değer kaybetmeyecek kadar iyiydiler. Ama çok pahalıydılar. Quay en kaliteli ürünleri sunuyordu, ancak sosyal medyada büyük bir başarı yakalasa bile kimse bunun için Seul'ün bir banliyösüne kadar gelmezdi. Daha da kötüsü, kadın cana yakın bir dükkan sahibi değildi ve zaman geçtikçe daha da kabalaştı. Zavallı Quay'in tasfiye edilmesi kaçınılmaz görünüyordu.

"Şu indirimli süpermarketin kapanması çok üzücü," dedim kibarca. "Orada pastane ürünleri de satıyorlar, değil mi?"

“İşler ne kadar da garip ilerliyor,” diye yanıtladı kadın. Kapısı tam olarak Quay’in kapısıyla aynı hizada olan 25-Mart’ı işaret etti. Müşteriler birbiri ardına o kapıdan çıkıyor, alışveriş çantaları çeşitli ürünlerle doluydu. Bir adam elinde dilimlenmiş ekmek dolu bir poşetin ucunu çevirerek çıktı.

“Pişirdiğim her ekmek çevre dostu, vegan ve ilave şeker içermiyor,” dedi kadın. “Ama 25 Mart'tan aldığım 2.000 wonluk tereyağlı hamurdan yapılmış dilimlenmiş ekmeklerin yerini tutamıyor. Şuradaki adam mı? Gazetecilik stajyeri. Yerel gazetenin çevre sayfaları için yazıyor.”

"Bunu nereden biliyorsunuz, hanımefendi?"

“Birkaç gün önce beni röportaj için ziyaret etti. Hana-dong'daki az sayıdaki çevre bilincine sahip fırınlardan biri hakkında farkındalık yaratmayı çok önemli bir mesele haline getirdi. Makale çok güzeldi, ama günün sonunda o bile desteklediği davalardan çok banka hesabını düşünüyor. Mesai saatleri dışında yalan söylemeyi bırakabilir.”

“Ne yazık. Çok moral bozucu olmalı,” dedim.

Ancak kadın parmağını geri çekti ve şaşırtıcı bir ilgisizlikle, "Hiç de değil," diye yanıtladı.

Quay restoranı gün sonunda tüm artıkları attı. Ancak gazetecinin elindeki dilimlenmiş ekmek, GDO'lu undan yapılmıştı ve normal ekmekten daha uzun raf ömrüne sahipti. Ambalajda adres bile belirtilmemişti, bu yüzden nerede ve nasıl üretildiği ya da üretim sürecinde tüm hijyen ve güvenlik protokollerine uyulup uyulmadığı anlaşılamıyordu. Ambalajdaki son kullanma tarihinin her geçen gün daha uzak olması nedeniyle, bu dilimlenmiş ekmek paketleri bugün, yarın, ertesi gün ve daha sonraki günlerde de raflardan hızla tükendi.

25-Mart'ın iğrenç uygulamalarını düşündükçe kaşlarım gerilmiş bir yay gibi çatıldı. Kâr için her yerden tasarruf eden işletmelerin başarılı olmayı hak etmediğini anladım. Ve sırf fiyatları yüzünden onların ürünlerini tüketmeye devam eden yerel halk? Yaptıklarına iyice bir bakmaları gerekiyordu. Gelecek için daha iyi seçimler yapmalıydık. Sosyal

farkındalık ve aktivizm, daha iyi seçimler yapmak ve içinde yaşadığımız dünya hakkında daha çok düşünmek anlamına geliyordu. Bir daha asla 25-Mart'a adım atmayacağıma karar verdim.

Ancak seri üretim, makine üretimi, çevresel yıkım, etik dışı ticaret ve hijyenik olmayan üretim hatları gibi olumsuz algılar, 25-Mart'ın zafer yürüyüşünü engelleyemedi. Quay'in şeker ilavesiz, çevre dostu ve vegan ekmeğini yenmesinin tek bir nedeni vardı: Quay'in dilimlenmiş ekmeğinin bir paketi 9.500 won'du.

Ama kadının yüzünden gülümseme hiç eksilmedi. "Rıhtım, 25 Mart'tan daha uzun süre ayakta kalamayacak, size garanti veriyorum," dedi kesin bir dille.

“Hayır!” diye öfkelendim. “İşler düzelecek. Göreceksin! Bu tür mağazalar, insansız oldukları için hırsızlıkla mücadele ediyor. 25-Mart'ın ömrü uzun sürmeyecek.”

"İşte tam da bu yüzden bu mahalleyi seçtiler."

"Ne demek istiyorsun?"

Kadın şöyle açıkladı: "Bir düşünün. Hana-dong sadece yeni bir yerleşim yeri değil. Seohyang Üniversitesi'ne ve Seohyang Tıp Araştırma Merkezi'ne yakın. Burada yaşayan insanlar zeki ve eğitimli."

Seohyang Üniversitesi, lise öğrencilerinin giriş sınavlarına hazırlanırken hayalini kurduğu, oldukça yüksek ama imkansız olmayan bir hedefti; bu da Hana-dong'un özel dershanelerle dolup taştığı anlamına geliyordu. Yeni açılan metro hattı sayesinde Gangnam Bölgesi sadece kırk dakika uzaklıktaydı. Buradaki veliler ve öğrenciler eğitimlerine çok düşkündü; birçoğu buradaki okulların akademik olarak yüksek başarı gösterdiği düşünüldüğü için bu bölgeye taşınmıştı. Burada yaşayan aileler Gangnam'da yaşayacak kadar zengin değildi, ancak veliler başlarını dik tutuyorlardı ve bu durum çocuklar için daha da geçerliydi. Seçilmiş yetkililerin üçüncü dereceden kuzenlerinin iki kuşak ötedeki akrabalarının bile yerel liselere atanmak için her türlü gri alan hilesini kullandığı yer burasıydı.

“Düşük kaliteli yiyeceklerle karınlarını doyurabilirler, ama kimse bunu fark etmez. Halk tarafından hırsız olarak damgalanma riskini göze almaya cesaret edemezler. Zeki insanların özelliği bu,” dedi kadın. “Kolayca korkutuluyorlar.”

“Normalde buna ‘etik’ demez miydiniz?” diye düşündüm.

“Etik kurallar korkuyla sağlanır,” dedi kadın ve ben açıkça aynı fikirde olmasam da, gülümsemeyi hiç bırakmadı. Eunwu'nun o sinir bozucu “Tam isabet!” sözlerinden birini söylediğinde ben de onun gibi gülümsüyor muydum diye merak ettim.

Kadın tamamen kabullenmişti, diye düşündüm. Gülümsemesi kendini küçümseyen bir tondaydı ve ağzından çıkan her absürt kelime, bu küçümsemeyi gizlemeye yönelik karanlık bir mizah çabasıydı. Aileler, çocuklarını erken yaşlardan itibaren, hatta anaokulu çağından itibaren, yüksek kaliteli eğitime maruz bırakmak için mahallemize akın ediyordu. Kadın bunu söylemedi ama Eunwu'nun bizim anaokulumuza transferinin de bu yüzden olduğunu oldukça emindim.

Eunwu'ya harika bir eğitim vermek konusunda ciddi olmalıydı, çünkü Avustralya'dan buraya kadar taşınmış, hatta 25 Mart'a meydan okuyan etik bir işletme açmıştı; yine de işletmesi batıyordu. Muhtemelen seçimlerini bir şekilde mantıklı hale getirmek zorundaydı. Ve ben de üzerime düşeni yapmak ve ona yardım etmek istedim.

"Bunun bir tanesi ne kadar?"

"Çavdar ekmeğini sever misiniz?" diye sordu kadın merakla.

"En azından bir tüketicinin daha etik bir seçim yapmasının önemli olduğunu düşündüm."

Eğer Quay her gün ürün atmaya devam ederse, kısa sürede çökecektir. Aile bu kayıptan sarsılacak, Eunwu daha da inatçı hale gelecek, kadının iç çekişleri derinleşecek ve çevreyle uyumlu bir şekilde var olmak ve sağlıklı yemek seçenekleri sunmak amacıyla kurulan bir işletme daha kapanıp sonsuza dek faaliyetine son verecektir.

Bunun olmasına izin veremezdim. Benim de üzerime düşeni yapmalıydım. En az bir somun ekmeğin çöpe gitmesini engellemek de önemli bir görevdi.

Birilerinin sorumluluk alıp onları tüketmesi gerekiyordu.

“Pekala,” diye yanıtladı kadın, tezgaha doğru ilerleyip kartımı okuttuktan sonra ekmeği dilimlemeye başladı. Bıçak biraz bilenmeye ihtiyaç duyuyor gibiydi ve muhtemelen eski bir dosttu; bu da onu modası geçmiş dekorasyona mükemmel bir şekilde uyumlu kılıyordu. Kasanın hemen yanında, bir kol büyüklüğünde bir heykel vardı. Kıvrık, kemikli uzuvları, ruhu soyulmuş yüzü ve bakır rengiyle, kabarık çörekler ve çıtır hamur işleri arasında tamamen yersiz görünüyordu.

Gözlerimi ondan alamadım.

“Bu, Alberto Giacometti’nin ‘Diego’ tablosunun bir kopyası,” dedi kadın, sanki aklımı okumuş gibi. “Diego onun kardeşiydi. Çok yakın oldukları söyleniyordu.” Sonra, bu alışveriş için değil, bir sonraki alışveriş için geçerli olan 1000 wonluk bir indirim kuponunu, ekmeğin bulunduğu aynı kahverengi kraft kağıt torbaya koydu ve içimden bir ah çektim, çünkü oğlunu oraya kadar ben getirmiştim ve bu sefer indirimi uygulayabilirdi.

Ama iyi bir öğretmenin söylemesi gereken şey bu değildi.

"Biliyor musunuz," dedi kadın satın aldığım şeyi bana uzatırken, "gözlerinizin hiç gülümsemediğini fark etmeden edemedim."

"Ne?"

"Sadece dudaklarıyla gülümseyen insanları görmek kalbimi kırıyor," dedi ve çantaya dikkatlice baktı.

Kuponu çıkardım ve ters çevirdim. İletişim bilgileri Quay'e ait değildi.

"Melbourne'de danışmanlık yapıyordum," dedi. "Onlara adımı verin, size yardımcı olurlar."

"Bu danışmanlık merkezini siz mi işletiyorsunuz, hanımefendi?"

"HAYIR."

"Ama sonra-"

“İhtiyacınız olursa onları arayın. Hepsi bu.”

Onun bu küstahlığı beni neredeyse gücendirmişti, ama yine de eğildim ve nedenini kendim bile anlamadığım bir sebeple ona teşekkür ettim. Mikro saldırganlıkla başa çıkmak artık hayatın bir parçasıydı. Kapıya geldiğimde fark ettim: Ona müdireden gelen mesajı iletmeyi unutmuşum.

Ama zaten ne anlamı vardı ki? Eunwu'nun öfke nöbetlerini bu kadına anlatsam bile, elbette onun tarafını tutardı. Anlatmak sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Hiç yaşanmamış gibi davranmak hepimiz için daha iyi. Hiçbir şey söylemeyelim. En kötü ne olabilir ki?

Eunwu, kapıyı karanlık bir şekilde iterek açtığımı görünce ağzındaki ekmeği hızla yuttu ve el sallamak ya da eğilerek veda etmek yerine işaret parmağını sallayıp dilini şıklattı.

Beni kırmak istedi.

* Diego Giacometti, Alberto Giacometti'nin en iyi arkadaşı ve küçük kardeşidir. Diego, Alberto'nun eserleri için sık sık modellik yapmış ve sanatsal süreçlerinde ona yardımcı olmuştur. Sürrealist bir sanatçı olan Diego, uzun bacaklara ve yakışıklı, sert bir görünüme sahipti.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Bazı insanlar en düşüncesiz hediyelerle bile mutlu olabilir. Ama Eunju öyle değil.

Onun tepkisini "mutsuz" kelimesi bile tam olarak ifade edemezdi, bu yüzden aldığım her hediyeyi dikkatlice incelemeyi, kökeninin her yönünü zihnimde tekrar tekrar değerlendirmeyi öğrendim.

"Yüzde yüz çevre dostu malzemelerden yapıldı," diye açıkladım, ona kraft kağıt torba içindeki dilimlenmiş çavdar ekmeğini göstererek. "Görünüşe göre Quay tamamen vegan. Sana ne alacağımı çok düşündüm, biliyorsun. Bu gerçek, yüksek kaliteli bir ekmek."

"Gerçekten mi? Bunu bana mı aldın?" diye cıvıldadı Eunju, sanki dişlerini fırçalamadan yatağa gitmesine izin verilmiş bir çocuk gibi.

"Şimdi kahvaltıyı sakın atlamayın, tamam mı?"

“Sen en iyisisin, Yeongah. Teşekkürler!”

“Hayır, hayır. Teşekkür ederim, Eunju.”

'Teşekkür ederim' dünyanın en masum yalanıydı.

Reşit olmadan önce annemi kaybettim. Üniversiteye gitmek için babamın evinden ayrıldığımda kendimi yalnız buldum. Yalnızlığımı hafifleten tek kişiler Eunju ve Suwon'du; hayatımın tamamen sefil olmamasını sağlayan, ilgili en iyi arkadaşım ve sevgi dolu erkek arkadaşım. Eunju'ya çok şey borçluydum, bu yüzden ona borcumu ödemem doğaldı. Ama son zamanlarda bu minnettarlığı hissetmeyi bırakmıştım.

Eunju ne yediği konusunda çok seçiciydi, bu yüzden akşam yemeğinde ne yiyeceğine kendisi karar veriyordu. Bu benim için de daha kolaydı çünkü yemek sipariş uygulamalarındaki sonsuz restoran listelerinde zaman kaybetmeme gerek kalmıyordu.

“Burada en iyi spagetti aglio e olio yapılıyor, hatırlıyor musun?”

"Toowoomba makarnasının üzerine biftek parçaları istiyorum. Tamam."

“Zencefilli kokteyller olmadan spagetti aglio e olio olmaz. İki porsiyon sipariş edeceğim.”

Üzerinde krema köpüğü olan fıçı bira istiyorum. Ama bunun ne anlamı var ki?

Diyelim ki şöyle dedim:

Bugün üzerinde krema köpüğü olan fıçı bira istiyorum.

Onun cevabı:

Hayır, aglio e olio ile tadı berbat olur. Dokusu ve lezzetleri çok kötü çatışacak. Bununla ilgili yorumlar gördüm. Zencefilli kokteyl sipariş edeceğim.

Cahilce isteklerim her zaman en hızlı ret rekoruyla sonuçlanıyordu.

Bazı sessizlikler, iddialardan daha etkili olabiliyordu.

Büyük, beyaz bir tabağın üzerinde zeytinyağıyla parıldayan bir spagetti yığını duruyordu. Çatallarımızla, sanki birinin saçından tutuyormuş gibi, makarnaları tepecik tepe sardık ve yumuşak, kaygan olanlardan önce, en esnek makarnaları dişlerimizle ezdik; çünkü yumuşak ve kaygan olanlar diğerlerinden biraz daha uzun süre dayanmaya mahkumdu.

Makarnayı ağzımızda ezerek püre haline getirirken, kısa bir an için un, zeytinyağı ve turşu sirkesinin tadını aldık. Yutkunmamızla birlikte bu tatlar hızla kayboldu.

Eunju'nun sevdiği tatlar bunlardı.

"Yeongah, hâlâ o webtoon'u okuyor musun?"

Birkaç ay önce, öylesine bir hevesle bu diziye başlamıştım. "Perşembe günleri yeni bölümleri yayınlanan dizi mi? Neden soruyorsun?"

"Biliyorsunuz, o sanatçıyı desteklemeye devam etmek tam bir duyarsızlık. Herkes böyle söylüyor. Umarım hala bunu okumuyorsunuzdur."

Eunju yakın zamanda, sanatçının on bir yıl önce intihal yaptığını anlatan bir paylaşım yaptı. İlk düşüncem şuydu: "On yıldan fazla süredir aktif. Bu kadar uzun süre çalışmasına şaşırdım." Eunju'nun ilk tepkisi, sanatçının eylemlerinin kötülüklerine karşı tutkulu, ateşli bir eleştiri oldu. Ağzından bir parça turşu kaçıp aramızdaki spagetti yığınının içine saplandığının farkında değil gibiydi.

Açıklamasına göre, sanatçı üniversite öğrencisiyken, sınıf arkadaşının eserinden bazı bölümleri kopyalayarak kendi ödevi olarak sunmuştu. Olay on bir yıl önce kamuoyuna yansımıştı. Ancak sanatçı mağdurdan resmen özür dilemiş, ödev sıfır olarak değerlendirilmiş ve mağdur özrü kabul ederek faille eski arkadaşlığına geri dönmüştü. Dava mahkemeye gitmeden, karşılıklı affetmeyle sonuçlanmıştı. Herkes olayı geride bırakmış gibi görünüyordu.

Ancak Eunju tatmin olmamıştı. İntihal, yaratıcı sanatlara bir hakaret, kurallara uyan her yaratıcının haklarının ihlaliydi; bu nedenle, sanatçının yanlış davranışı asla mazur görülmemeli, on bir yıl önceki suçu halka duyurulmalıydı ki ölene kadar bir daha asla fırçayı eline almasın. Nasıl olur da sanatla uğraşmaya ve hatta bundan kar elde etmeye devam edebilirdi? Eunju'nun argümanları gerçeklere ve mantığa dayanıyordu ve çürütülemezdi.

Ve geçen Perşembe günkü son güncellemeyi okumamın önemsiz sebebi neydi peki? Ama diziyi seviyorum.

Eunju'nun gönderdiği her makaleyi, her gönderiyi okudum ve sanatçının intihal yaptığını kesin olarak kabul ettim, ancak yine de okumaya devam ettim çünkü eserlerinden keyif alıyordum. Yüksek

konseptli bir hikaye, doğal bir sıradanlıkla işlenmişti ve bu da ortalama bir okuma deneyimi sunuyordu, ancak zaman geçirmek için harikaydı.

Bu webtoon'u okumamın tek ve mutlak sebebi buydu: Eunju'dan aldığım bilgiler bana sadece stres verdi, ama o sanatçının çizdiği webtoon beni stresten kurtardı.

O eserleri okumayı bırakmak için hiçbir çaba sarf etmedim. Sadece okumaya devam ettim.

Sadece bunu yapmaya devam etmedim. Eunju, "Japonya'yı Boykot Et" hareketinin başında yer alıp Uniqlo ve Muji kıyafetlerini rafından alıp hiç düşünmeden çöpe atarken, ben de marketlerde satılan 10.000 wonluk dörtlü Japon biralarını içmeye devam ettim. Hatta Netflix'te Japon animeleri izlerken ağladım. Eunju'ya karşı bir şey yapmadım, hayır. En azından buna inanmak istemedim. Eunju asla haksız değildi. Ve farklı bir bakış açısı öne sürmeyi veya meydan okuyan bir mesaj göndermeyi de amaçlamadım, çünkü Eunju'nun yaptığı her şey yüzde yüz haklıydı. Peki ya ben? Benim tek acınası gerekçem şuydu: "Ama diziyi seviyorum."

Eğer kendimle Eunju arasında kesin bir çizgi çekecek olsaydım, bu çizgi her zaman ona doğru gitmeliydi. Düşünme ve yaşama standartlarım onun standartları olmalıydı, benimkiler değil. Akılcı bir insan en azından onun dediklerini yapmaya çalışırdı. Eğer dünyada sadece Eunju ve ben olsaydık ve sadece birimiz cennete gidebilseydi, Tanrı beni anında ilahi bir şimşekle çarpardı. Ben her zaman kötü olan, adaletsizliğe sürüklenen kişiydim.

Ve tüm bunları biliyordum. Eunju'nun yaptığı her şeyi yapmamak için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, yine de aptalca şeyler yapmaya devam eden, utanmaz bir insan müsveddesi olduğumu biliyordum.

Anlamadım. Sanki benden başka kimse yokmuş gibiydi.

“Yeongah,” dedi Eunju, elini çatalına daha fazla makarna sararken durdurarak. Benim onu durdurduğum anlardan keyif alıyordu. “O içerikleri birdenbire okumayı bırakmanı söylemiyorum. Sadece daha dikkatli olmanı istiyorum. Daha az tüketmeye çalış. Sadece çaba göstermeni istiyorum.”

"Haklısın."

“Kendinizi kurbanın yerine koyun. Bu, ilk darbeden on bir yıl sonra yaranıza tuz serpilmesi gibi olurdu.”

"Evet, biliyorum."

"Biliyorsan neden onun yazdıklarını okumaya devam ediyorsun?"

"Üzgünüm, Eunju."

Yüzü aydınlandı. Turuncu dudak parlatıcısı ışıldadı, rengi canlı bir şekilde parladı. O geçici ışıltı, ondan gördüğüm tek gerçek mutluluk

belirtisiydi. Izgarada canlı canlı pişirilen bir karidesin son bir kez çaresizce sıçramasını izleyen birinin bakışı gibiydi. Hastalıklı bir merakı gizleyen bir sempati maskesi. Orada bir rahatlama belirtisi de vardı. İşte bu yüzden yanlışlarımı gizlememeyi ve onun tarafından yargılanmama izin vermeyi seçtim.

Eunju yüzümdeki pişmanlık ifadesine bayılırdı. Utançtan başımı öne eğişime, bahane bile uyduramaz hale gelmeme, özür dilemek için diz çökmeme. Elbette bunu hak ediyordu, yalnız kaldığımda bana arkadaşlık ettiği için. Eğer alçakgönüllülükle eğilirsem, yanaklarım kızararak, belki de elimin arkasına dudaklarını bastırırdı; tıpkı dünyanın acımasızlıklarından bir çocuğu kurtaran parlak zırhlı bir şövalye ya da bir serseriye sadaka veren aydın bir bilgin gibi.

O, kameraların önünde ağlayan tövbekar bir katili görmezden gelmeyi ve kulaklarına fısıldayan tövbekar sesime odaklanmayı seçerdi. Etrafındaki adaletsizlik fırtınasını görmezden gelmeyi ve önemsiz hatalarıma daha çok odaklanmayı seçerdi. Onun hatırı için dilekçeler imzalayabilir, düşünceli alışverişler yapabilir ve yaptığım her şeyde doğru ve yanlışı ayırt etmede dikkatli olabilirdim; ama her Perşembe beş dakikamı o belirli webtoon'u okuyarak geçirsem bile, onun gözünde günahkar olurdum.

Eunju beni çok yönlü bir varlık olarak tanımlamadı. İki boyutlu bir nesne bile değil. Ben bir çizgiydim. Üç boyutlu insan olan o, tek boyutlu nesne olan benimle bir tabak spagetti aglio e olio'yu paylaştı. Ben düzleştirilmedikçe o tatmin olamazdı. Sadece onu memnun etmek için var olmalıydım, asla sormamalı veya tartışmamalı, sadece giderek daha sık özür dilemeliydim.

Belki de bu yüzden kötü şeyler yapmaya devam ediyorum. Çünkü daha çok özür dileyerek seni daha çok memnun etmek istiyorum.

Baş parmağım telefonumda hızla aşağı doğru kayarken, yeni bir sohbet konusu bulmak için yer işaretlerim arasında telaşla geziniyordum.

“Bunu gördün mü?” diye sordum, popüler bir TikTok videosu seçerek. Anlamsız bir müzik ve dans karışımıydı, zaman öldürmek için mükemmeldi. Suwon'la buluşmadığım zamanlarda, tıpkı geçen hafta sonu yaptığım gibi, günlerimi bu tarz videolar izleyerek geçiriyordum.

Eunju, özellikle inatçı bir sakızı çiğniyormuş gibi dişlerini sıkarak, "Yeongah, hayal kırıklığına uğradım." diye baktı.

"Üzgünüm."

Zencefilli kokteylden bir yudum aldım. Alkol hemen beynime vurdu. Yudumlar arasında gülümsemeyi unutmadım, susuzluktan değil de gerçekten tadını çıkarıyormuş gibi davrandım.

Eunju konuyu değiştirerek, “Geçen gün bir film yapımcısı, Yeongah, çok kötü bir röportaj verdi,” dedi. “Kendisi yönetmen değil, auteur olduğunu söylüyor. Rotten Tomatoes'a hiç bakmadı mı? Aşırı şişirilmiş bir egodan bahsediyoruz.”

Dünyayı bir spektrum üzerine yerleştirebilseydik, üç kategori elde ederdik: beğendiğimiz şeyler, beğenmediğimiz şeyler ve bunların arasında kalan, tanımlanamayan şeyler.

Benim dünyamda, belirsiz orta kısım, iki ucun toplamından çok daha genişti. Ama Eunju belirsizliğe tahammül edemezdi. Her şeyin açık olmasını istiyordu. Hayatında hoşuna giden, hoşlanmadığı ya da ne hoşuna giden ne de hoşlanmadığı her şeyi bulup, dünyasında var olma haklarından mahrum bıraktı.

Eunju, tamamen düz olduğunu düşündüğü insanların boyutluluklarını kendinden emin bir şekilde iddia etmeleri, düşüncelerinin ve değerlerinin onunkiyle örtüşmemesi durumunda sinirleniyordu. Sebebi basitti muhtemelen: spektrumu, yabancı bir üç boyutlu varlığın girişine dayanamazdı. Sadece siyah ve beyaz çizgilerin varlığına inanan insanlar, kırmızı küplerden korkmaktan kendilerini alamıyorlardı, çünkü bir çarpışma trajik bir şekilde renkli bir paletin oluşmasına yol açacaktı.

Eunju'nun aklının kaldıramadığı insanlara karşı tutumu neydi? Aslında bu bir hoşnutsuzluk değil, korku olabilirdi. Ve korktuğu söylenmesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu.

"Biliyorsun Eunju, belki... belki de olayları fazla basitleştiriyorsun."

"Ben?"

“Hayır, demek istediğim—”

“Basitleştirmeye gerek bile yok ki? Onun sözlerini olduğu gibi alıyorum. Başka bir şeyi neden dikkate alayım ki?”

"Özür dilerim, Eunju. Düşünmeden hareket ettim."

"Bazen gerçekten çok sinir bozucu olabiliyorsun."

"Gerçekten çok üzgünüm. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, size patates gnocchi alayım?"

Gerçek şu ki, Eunju haklıydı. Her zaman haklıydı. Ünlü bir üniversiteye gitmiş ve şimdi yüksek lisans öğrencisiydi. Çok kitap okumuş ve gazetelere abone olmuştu. Söylediği hiçbir şey asla yanlış değildi. On bir yıl önce bir sanatçı tarafından işlenen tek bir intihal vakası, mağdurun affetmesine bakılmaksızın, dünyanın görmesi için duyurulmalıdır; demokratik bir toplumun her vatandaşı siyasi haklarını kullanmakla yükümlüdür; hiçbir birey dünyanın merkezinde durmamalı veya yerleştirilmemelidir, çünkü dünya bir topluluktur. Ve kimin, şimdiye kadar meydana gelen her olayın ve hadisenin ayrıntılarını ve

inceliklerini incelemeye vakti veya enerjisi vardı ki?

Eunju gibi zeki biri emir verdiğinde, dünya boyun eğmeli ve bu gereksiz yönleri silmeliydi. Ben de öyle yaptım. Kendimi tek bir boyuta indirgemek artık bir alışkanlıktı; kendi güvenliğim için değil, onun güvenliği için. Boyutluluğu reddetmemin ve günah işlemeye ve tövbe etmeye devam etmemin sebebi buydu; onun dünyasında bir çizgi.

Patates gnocchi'leri, üzerlerinden yükselen buharla birlikte geldi.

“Hâlâ anlamıyorum, biz toplum olarak neden bu insanların böyle keyif sürmesine izin veriyoruz. Hep birlikte...”

Gnocchi'lerden trüf mantarının nefis kokusu yayılıyordu. Eğer Eunju bir cümle ile diğer cümle arasında bana biraz dinlenme fırsatı verseydi, çatalımı o yumuşacık parçanın kenarına saplardım.

“…tıpkı sana gönderdiğim o makaleye yapılan yorumlar gibi, yemin ederim…”

Ama durmaya hazır görünmüyordu. Eunju'nun söylediklerinin çoğu doğruydu, ama tıpkı amcamın eski günlerden bahsetmeye başladığında olduğu gibi kendini tekrar ediyordu. Tecrübemden biliyordum ki, sıkılmıyormuş gibi yapmanın en iyi yolu hayallere dalmaktı.

“...boomer'ları anlamıyorum...”

Bugün akrostiş şiir deneyeceğim. Bucheon şehri iyi bir başlangıç noktası gibi geldi. Bu: Bucheon yaşamak için harika bir yer. Cheon: Cheonan da harika. Sonra aynısını Cheonan ile deneyeceğim. Cheon: Cheonan yaşamak için harika bir yer. An: Anan da harika.

“…Kore'yi temelli terk etmek için yeterli parayı biriktirmek…”

Sırada Ansan var. An: Ansan yaşamak için harika bir yer. San: Sangok da harika. Sırada Sangok var. San: Sangok yaşamak için harika bir yer. Gok: Gok-seong da harika.

"Yeongah, beni dinliyor musun?"

"Hım."

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

Şey, Cheonan'ın o şehirler arasında yaşanacak en iyi şehir olduğunu düşünmüştüm. Bölge hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Chungcheong Eyaleti'nde yaşamayı hep istemiştim, çünkü oradaki lehçeyi çok seviyordum. Ama Eunju bana ne sormuştu? Önemli miydi? Hayır, çünkü cevap kolaydı:

"Kabul ediyorum."

"İyi."

Yüzü ışıl ışıl parlıyordu. Dudaklarının köşelerinin yukarı doğru kıvrılma şeklini çok seviyordum. On yıldır arkadaştık ve hâlâ çok sevimli bir ağzı olduğunu düşünüyordum. Ama kendisiyle aynı fikirde

olmayanlara asla gülümsemediği için, dünya onun bu sevimli yönünü on yıllarca kaçırdı ve daha on yıllarca da görmeyecekti.

“Bu arada, Suwon'un son zamanlarda bir şeyler planladığını duydum. Sana bir şey söyledi mi?”

“Ne? Hayır.”

Yüzümüzdeki gülümsemeler aynı anda kayboldu.

Eunju, "Yeongah, onun etrafında dikkatli olmanı istiyorum," diye uyardı. "İkimiz de söylentileri biliyoruz. Avustralya'da yaşadığı dönemde tamamen mahvolmuştu."

“Ama o çok uzun zaman önceydi, Eunju.”

Suwon iyi bir adamdı, ama geçmişinde gizemli bir gölge vardı; Avustralya'dayken şok edici bir şey yaptığına dair söylentiler dolaşıyordu. Eunju, Suwon ile üniversitede birlikte okumuş ve kampüsteki bir İngilizce konuşma kulübünde onunla kısa bir süre karşılaşmıştı. Avustralya'daki bir yıllık çalışma tatilinden dönen genç, sağlıklı adam sadece benim anılarımda değil, Eunju'nun anılarında da yaşıyordu.

Ama son beş yıldır Suwon'la çıkan bendim. Onu yargılaması gereken bendim, o değil. Aptal ve cahildim, ama Suwon'un kız arkadaşı olarak onun hakkında konuşma hakkımın daha fazla olduğunu ben bile biliyordum. Bu, yazılı olmayan kuraldı.

Ama Eunju genellikle bunu umursamazdı.

"Yeongah," dedi. "Sözümüzü hatırlıyor musun? Çıkmakla sınırlı kalacaksın, tamam mı?"

Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki dilimi ısırdım.

Gözlerim yaşardı ve ellerimi yanaklarıma götürerek acıyla kıvranırken, Eunju bana bir bardak su getirmek için koştu. Utangaç bir şekilde başımı salladım ve dilim hala uyuşmuş olduğu için endişelenmemesini söyledim.

Eunju çatalını bir parça gnocchi'ye batırdı. "Her zaman bilinçli yaşamalıyız, Yeongah."

Dilimin kenarı, sanki sivrisinek ısırmış gibi şişmişti. Diş etlerime sürdüm. Canım acıdı ve ağzımda demir tadı hissettim. Dilim, ağzımda yanan büyük bir bilye gibiydi ve beni bir daha düşüncesizce sallanmasına izin vermemem konusunda uyarıyordu. Bu yüzden sustum ve Eunju'nun yakıcı sevgisini düşünmeye geri döndüm.

Sadece bilinçli bir şekilde yaşa, diye düşündüm başımı sallayarak.

Peki ya daha ne kadar?

Eve dönerken markete uğrayıp bir şişe su aldım, sonra da konserve balık

rafına durdum. Acaba birileri çevre dostu, antibiyotiksiz, şekersiz ton balığı satmayı düşünür mü diye merak ettim; elim, ucuz 1800 wonluk konserveden, üzerinde "ADİL TİCARET" yazan 5500 wonluk kaba doğru hızla kaydı.

Balık kokusundan nefret ederdim ve mezun olduktan sonra okul yemeklerinden kurtulduğumdan beri ton balığı yememiştim. Bu yüzden bu benim için anlamlı bir alışveriş oldu.

Her zamanki gibi, apartmanın küçük otoparkında mama ve su kapları boş duruyordu. Park alanına girmeden önce sürücü koltuğundan indim, kapları kenara çektim ve arabaya geri binip sonuna kadar sürdüm. Birileri günlerdir kapları park yerlerinde bırakıyordu. Keşke daha dikkatli olsalardı, ama sokak hayvanlarına karşı duyulan özverili sevgiye kendi bencilliğimi dayatmak yanlış olurdu, değil mi?

O gün, tanımadığım kişinin iyiliğine karşılık vermeye karar verdim. Ton balığı konservesini açtım, içindekileri mama kabına boşalttım ve şişeden suyu diğer kaba döktüm. Uzaktan mükemmel siyah tüylü sevimli bir kedi belirdi, ama yaklaşmadı. Kedilerin herkese yaklaşamayacak kadar temkinli olduğunu biliyordum, bu yüzden yapabileceğim tek şey orada çömelip elimi uzatmak ve beklemekti.

Ne yazık ki, umutlarım bir kez daha suya düştü.

"Yine mi sen?"

302 numaralı dairede oturan orta yaşlı kadın, terlikleriyle yanıma doğru yürüdü ve pijamasının kollarını o kadar tehditkar bir şekilde sıvadı ki, ben ürperdim.

"Neden o kaseleri sürekli köşeye taşıyorsun?" diye sordu.

“Hanımefendi, onları buraya koyarsanız arabamı park edemem. Kaseleri biraz daha kenara çekerseniz, endişelenmeme gerek kalmaz—”

"Yeterince yeriniz var! Şu kaseleri yerinden oynatmayı bırakın!"

"Hanımefendi, oldukça geniş bir alan gibi görünüyor, ancak park etmeye çalışırken..."

Ama sözümü bitirmeme izin vermedi. "Bu neymiş peki?" diye tersledi ve doldurduğum kasedeki içeriği hiç düşünmeden çiçek yatağına boşalttı. Ton balığı yağı soğuk ve yapış yapış bir şekilde bacağıma sıçradı.

"Zavallı hayvanları öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Ya onlara o kadar sodyum ve yağla mide bulantısı yapsanız?"

"Ben sadece karnımı doyurmaya çalışıyordum..."

“Neden o zavallı kedilere eziyet etmeye devam ediyorsunuz? Mama kaplarını oradan buraya taşıyorsunuz, onlara insan yemeği veriyorsunuz —iki tanesi birkaç gün önce hemen orada öldü. Fark etmediniz mi? Dünyayı bu kadar berbat bir yer yapan sizin gibi kalpsiz insanlar.”

Aklıma tek bir karşılık bile gelmedi.

"Günümüz gençleri çok düşüncesiz olabiliyorlar."

Ellerimi birleştirip eğildim. Özür dilerim. Özür dilerim. Kadın sonunda başımın tepesinin özür dilercesine eğildiğini görünce, suçlayıcı parmağını indirdi ve 302 numaralı daireye doğru geri döndü. Arabaya koştum, bir paket ıslak mendil çıkardım ve otoparka dökülen ton balıklarını temizledim.

Her şey hep böyle sonuçlanıyordu. İyi niyetlerim vardı ama asla işe yaramadı. Bireysel tercihlerim doğru ve iyi olabilirdi, ama çok kolay bir şekilde "kötü" bir şeye dönüşüyorlardı. Mesela şöyle: Komşuyu rahatsız etmemek için kaseleri ezmek yerine yerinden oynattım. Sokak hayvanlarını beslemeye çalıştım. Ve kedilerin iyiliğini düşünerek en kaliteli mamayı aldım. Ama tüm bu çabalar boşa gitti çünkü aldığım ton balığı tuzsuz değildi.

Küçülen bedenime dik dik bakan orta yaşlı gözlerde, ben bir kedi katiliydim. Bir süper kötü adamdım. Bu ana kadar olan seçimler dizisini açıklamasını engelleyemezdim, çünkü bizim dünyamızda açıklayıcı bilgiler vermek hile yapmak sayılırdı.

İyiliğin peşinde koşmak bazen moral bozucu olabilir, tıpkı yenilginin kaçınılmaz olduğu bir oyun oynamak gibi.

Çabalarım ne zaman birini gücendirse, Eunju'yu düşünürdüm. Onun dünyasında çevre kutsaldı. Yirminci doğum gününde ona bir Starbucks termos bardağı aldığımda, dünyanın en büyük kirleticilerinden biri olan Amerikan şirketlerine katkıda bulunduğumu belirtti. O gün özür diledim ve beş yıl sonra olayı unutup ona başka bir termos bardak aldım. Çok sinirlendi ve sahip olduğu tek termos bardak dışında tüm termos bardakların çöpe atılması gerektiğini, çünkü tek kullanımlık bardaklar gibi birden fazla termos bardak almanın hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.

Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?

O, inananın en ufak ilkeye bile kusursuzca bağlı kalmadığı sürece hiçbir inancın saf olamayacağını savundu. İtiraz edemedim. İddiası mutlak ve kusursuzdu. Dünyanın suçlayıcı parmaklarının önünde tövbe ederek eğilmeyi hak ediyordum.

Aynı durum 25-Mart için de geçerliydi. Müşterileri genellikle para açısından fakir, ancak çeşitli malzemelerden bolca stok yapma arzusunda zengin kişilerdi. Ancak gün boyunca azalan tasarruflarını korumak için yaptıkları seçimler, 25-Mart'tan şüpheli, düşük kaliteli ürünler satın almalarına yol açtı. Ve tüm bunlar tek bir basit sonuca indirgendi: Sorumsuz bir tüketici kararı verdiler ve eleştiriyi hak ettiler.

Elimdeki ıslak mendili buruşturdum ve omuzlarımdan uçuşan siyah bir pelerin hayal ettim. Nasıl aklımı kaybetmezdim ki? Gülümsememi?

Parmak uçlarım ton balığı yağı kokuyordu.

Yemek yemek ve içmek beni mutlu eden tek şeydi. Eskisinden çok daha fazla çaba gösteriyordum ama kalbim çöl gibi kuruydu. Bunun sonsuza dek süreceğini merak ediyordum. Eskiden beni yerlere yuvarlayan komik videoları izlerken hiçbir şey hissetmiyordum. Değişiyordum, kendim olmayan bir şeye dönüşüyordum ve zihnimde bunun ilerleme değil, gerileme olduğunu biliyordum.

Bu da daha çok çabalamam için bir nedendi. Beni sinirlendiren şeylerden gözümü kaçırmayı reddettim ve bu da, kalbimin derinliklerinde fırtınalar koparan kelebekleri ezerken, omuzlarıma yüklenen her şeye acı verici bir şekilde sıkıca tutunmak anlamına geliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim, diye düşündüm kendime.

Ama Eunwu bana işimi iyi yaptığım için tebrik edercesine o yüz ifadesini yapınca, topuklarımın altındaki kelebek macunu yeniden canlandı ve yumurtalarını tam oraya bıraktı. Sırıttım. Son zamanlarda en garip şeylere gülümsüyorum.

Suwon'la görüştüğümde bile Eunwu ve Eunju'yu düşündüm.

“Bir sorun mu var Yeongah? Sıcak tencere yemeklerini çok sevdiğini sanıyordum.”

"Özür dilerim, çok fazla sarımsak kokuyor."

"Babana söylemene gerek yok, biliyorsun."

"Hâlâ bunun için suçluluk duyuyorum."

Annem mide kanserinden öldü, bu da babamı yemek konusunda çok katı yaptı. Onun hassas midesini miras aldım ve onunla birlikte yaşadığım zamanlarda babam bana asla sarımsak yedirmezdi. Ama annem yediği her şeye sarımsak koyardı ve ben de bundan nefret etmezdim, gerçekten de.

Doğrusu, sarımsağı çok severdim.

Suwon kaseye çorba doldurdu ama ben kaseyi tamamen boşaltmadığım için çorba taştı. Masayı peçeteyle sildim ve tüm sabrımla ona çıkışmamaya çalıştım.

"Biliyorum, bu aralar işler zor, Yeongah."

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Biliyorsun, regl dönemindeyim."

"Bu da demek oluyor ki, karnınızı doyurmanız gerekiyor."

Belki de kendimi kandırıyordum. Gerçek şu ki, yemek yemek ve içmek bile artık beni mutlu etmiyordu. Ama öyle olduğuna inanmak istiyordum ve Suwon'la her karşılaştığımda kendimi kandırıyordum.

Regl dönemimde hep yağlı gopchang güveci yerdik. Beş yıl önce onunla çıkmaya başladığımdan beri bunu yapıyorduk. Suwon böyle biriydi: sevgili kız arkadaşını memnun etmek için, yazın ortasında bile kaynar güveci içerken asla şikayet etmeyen, düşünceli bir adamdı.

"Suwon, benim için çorba kepçesiyle et suyu koymana gerek yok."

"Biliyorum."

“Ama beni düşündüğün için minnettarım.”

Doğrusu, minnettar değildim.

Yemek için buluştuğumuzda sürekli gülümsüyorduk; bunun sebebi söylediğimiz şeylerin özellikle komik olması değil, bir çift olmamızdı. Bir çiftin birbirini sevmesi ve bu sevginin koşulsuz olması gerekiyordu. Sevgimizi kanıtlamak için gülümsüyorduk. Ve eğer bu gülümsemeler aynı frekanstaysa, kalplerimizin de aynı doğrultuda olduğu anlamına geliyordu. Bu karşılıklı etkileşim bize bir istikrar duygusu veriyordu.

Ama gülümsemem kaybolunca, uyum da bozuldu. Ve senkronize dalga boylarımız ahenklerini kaybetti.

"Neyse Yeongah, bu gece dört gözle bekleyeceğin bir şey olduğuna söz veriyorum."

"Ne gibi?"

"Otel! Rezervasyon yaptırmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

“Ama çok para olmalıydı. Annenin doğum günü yaklaşıyor değil mi? Benim evime de gidebilirdik.”

"Merak etmeyin. Her zaman birer sebebim vardır."

Suwon, küçük sürprizini düşünüyormuş gibi kıkırdadı. Tencereden bir damla çorba sıçrayıp dudağının kenarına düştü. Gözlerim onun sırıtışından çok, ağzındaki o kirli noktaya takıldı ve irkildim. Ama sonra o da benim yüz ifademi fark etti.

Yüz ifadesi bozulmadan önce, bir tür gülümseme olduğunu tahmin ettim.

Suwon akşam yemeğinin parasını ödedi. Bunu bekliyordum, bu yüzden içki sipariş etmemiştim. Suwon, hasta bir anneye destek olan bir sosyal hizmet uzmanıydı, bu da asla fazla mesai yapmadığı veya tatillerde çalışmadığı anlamına geliyordu; bu da asla fazla mesai ücreti almadığı anlamına geliyordu. Ayrıca yakın zamanda bir tatil ikramiyesi de bekleyemezdi. Bu yüzden, yemeklerimizi o ödediği günlerde, mutluluğa kapılmak yerine açgözlülüğümü dikkatlice bastırmak zorunda

kalıyordum.

Suwon iyi bir insandı. Özenli bir muameleyi hak eden bir insandı.

Jongno'daki bir pastaneye gittik ve portakal aromalı donutlardan oluşan bir kutu aldık, çünkü Suwon, kız arkadaşının regl döneminde geceleri tatlı atıştırdığını hatırlayan düşünceli bir adamdı. Kasiyer kutuyu üstüne kırmızı kurdele bağlanmış halde bana uzattığında, aynı gülümsemeyi tekrar gördüm.

"Portakalları gerçekten çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum Suwon'a.

"Evet, çünkü ekşiler."

“Dünyada daha birçok tatsız şey var.”

"Portakalların gerçekten yoğun bir tadı var, biliyor musunuz? Ekşiliği, tatlılığın tadını daha da dolgun hale getiriyor."

"Bunu ilk defa duyuyorum."

"Bana Avustralya'daki o meyve bahçesinde çalıştığım günleri hatırlatıyor. Ne güzel günlerdi."

"O günlere geri dönmeyi hiç arzuluyor musun?"

"Ve seni öylece bırakıp gidecek misin, Yeongah?"

Ben de iyi bir insandım. Özenle muamele görmeyi hak eden bir insandım.

Otel pırıl pırıl ve yepyeniydi, bu da açılış indirimine rağmen gecelik 300.000'e mal olduğu anlamına geliyordu. Suwon'un bugün yemeğe, yeni kıyafetlere ve benzine ne kadar para harcadığını düşündüm ve dehşet içinde gözlerimi kapattım. Bir aylık kira bedelini tek bir randevuya harcayacak gücü yoktu. Dediği gibi mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Kaygı, boğazıma safra gibi yükseldi.

Lobide fotoğraf çekmek ister misiniz?

"İyiyim, Suwon."

"Burası çok güzel görünüyor, değil mi? Bütün ünlü isimler buraya gelmiş zaten."

“Bugün fotoğraf çektirmek istemiyorum, Suwon.”

İlgisizliğimle onu incitmiş olabilirim. Ama yüzüne şöyle bir baktığımda, tüm kayıt işlemi boyunca bile hâlâ ışıl ışıl parlıyordu. Büyük bir planı olmalı.

Hafta sonu akşamı olmasına rağmen odamıza çıkan asansör boştu.

Yeongah, ilk nerede tanıştığımızı hatırlıyor musun?

“Evet. Yeonnam-dong'daki o kafe, değil mi?”

"Hımm. Kapandı ama yine de oradan geçerken seni hatırlıyorum."

“Ben de,” diye yalan söyledim.

"Sanırım sen ve ben birbirimiz için yaratılmıştık."

Beş yıl önceki, hatta geçen yılki ben olsaydım, gözlerimdeki parıltıyla onun gözlerine bakıp kararlı bir şekilde başımı sallardım. Ama bugün, hafifçe gülümsedim ve başımı çok az salladım. Suwon'un bunu yeterli bir onay olarak görmesini umarak, herhangi bir itiraz belirtisini içimde sakladım.

Kendime şunu hatırlatmak zorunda kaldım: Suwon iyi bir insandı.

2512 numaralı oda, yanındaki odadan yaklaşık on beş metrekare daha büyük, çatı katı bir daireydi. Tahminimce bu, normal fiyatın üzerine 50.000 won daha fazla demekti. Kaçmak istedim. Geri adım atmadan önce kendimi durdurdum. Çantamı arabada unuttuğumu söylemeli miydim? Hayır. Omuzumda asılıydı. Kendimi iyi hissetmediğimi söylemeli miydim? Hayır. Bana otel odasında dinlenmemi söylerdi. Birlikte uyuduğumuzda bile, istediğimde beni hep yalnız bırakırdı. Bir arkadaşımın hasta olduğunu mu söylemeliydim? Babamla ilgili bahaneler mi uydurmalıydım? Buradan nasıl çıkacaktım?

Kapıyı açmak istemedim.

Suwon arkamdan uzanıp kartı okuyucuya dokundurdu.

“Ta-da!”

Suwon kapı kolunu çevirip ittiğinde, yerde her yerde kırmızı balonlar ve duvarda İngilizce harflerden oluşan bir dizi gördüm. Temiz beyaz çarşafların üzerinde gerçek güllerden oluşan bir buket duruyordu ve masada pasta ve şarap vardı. En kötü şey olmuştu.

Suwon beni hafifçe iterek içeri aldı ve her sert, acı verici adımda bacaklarımı zorlayarak ayaklarımı öne doğru çekmeye çalıştım.

"İnanabiliyor musun, Yeongah, tanıştığımızdan beri beş yıl geçti?"

Panoramik pencerelerin ötesinde, yüksek binalardan oluşan bir deniz gördüm. Gözle görülür bir ağaç ya da bir damla su bile olmayan gri bir manzaraydı, ama bu otelde benden daha iyi bir manzaraya sahip kimse yoktu.

Mutlu olmam gerekiyordu ama değildim. Dışarıda su yoktu, çünkü duygularım da beton bir ormandı.

Ardından Suwon tek dizinin üzerine çöktü.

"Yeongah, benimle evlenir misin?"

Elinde, bir zerrecik büyüklüğünde bir elmas—ya da belki de bir taş—ile süslenmiş bir yüzük tutuyordu. Bütün kuyumcuların bulunduğu Jongno Bölgesi'nde buluşmasının gerçekten de geçerli sebepleri vardı.

Lee Suwon benden dört yaş büyüktü ve bugüne kadar çıktığım en tatlı adamdı. Her buluşmamız mükemmel bir şekilde planlanırdı, kendisinden

çok beni düşünürdü. Hiçbir yıl dönümümüz unutulmazdı. Bu adam beni seviyordu. Bu yüzden ben de bu adamı seviyordum.

En azından yakın zamana kadar öyleydi.

Yalanlarım onunla başlamış olabilir. İnternette uzun süreli ilişkilerin evlilikten sonra bile gerçekten istikrarlı olduğunu okumuştum. Yeongah, seninle çok iyi anlaşıyoruz, sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi. Onunla her konuştuğumda, ağzımdan fırlamakla tehdit eden argümanları geri itip, bunun yerine güzel, zararsız cevaplardan oluşan sevimli kağıt uçaklar hazırlıyordum.

Sahte kuşlar, düşmeye mahkum.

Suwon her zaman saçlarını, kafa derisinin bir kısmını gösteren, alttan kesilmiş bir modelde kestirirdi. Uzun saçlı bir adamla çıkmayı denemek istiyordum. Düz kesim pamuklu pantolonlardan ziyade bol paçalı pantolonlarla daha iyi görünen, kareli bir gömlek çıkarmak yerine düz düğmeli bir gömleği açmak isteyen bir adamla çıkmak istiyordum. Ama Suwon iyi bir insandı. Son beş yıldır birlikte çalışmak zorunda kaldığı hiç kimse hakkında kötü konuşmamıştı. Her zaman özverili bir evlat ve özverili bir erkek arkadaştı. Onunla ilgili her şey beni sarıp sarmalıyordu ve bu erdemli yılan gözlerimi yaladığında, yavaş yavaş kör oluyordum.

İşte bu yüzden ona karşı hislerimin ılık bir arkadaşlıktan öteye, soğuk bir duygusallığa dönüştüğünü saklamak zorundaydım. Ona onu sevmediğimi söylemek kalpsizce olurdu. Onun için her şeyini feda eden bu tatlı adamı ancak soğukkanlı bir canavar reddedebilirdi.

Bir canavar olmak istemiyordum. Duygusallığı tutkuyla maskeleme zamanı gelmişti.

“Anneme doğum gününde birlikte gidip söyleyeceğiz. Ne dersin?”

O yüzüğü almak zorundaydım. Yüzük parmağıma takmak, gözyaşlarımı ve hıçkırıklarımı tutmak zorundaydım. Yapmam gereken buydu, çünkü beş yıldır birlikteydik ve o bu anı ilk ima ettiğinde bile, gerçek duygularımı bir tavuk gibi boğup toprağın derinliklerine gömmüştüm.

Bunu kendi başıma getirdim.

Öyle mi?

Minnettar olmam gerekiyordu. Hadi ama, Oh Yeongah. Lütfen!

“Yeongah, dünyada mısın? Kolum biraz ağrıyor.”

Bu adamla neden çıkmaya başlamıştım? Çünkü iyi biriydi. İyi bir insanı reddetmek kötü insanların yaptığı bir şeydi. Beş yıl boyunca neden katlanmıştım? Çünkü uzun süreli bir erkek arkadaşımın varlığı, istikrarlı sosyal bağlantılarımın olduğunun kanıtıydı. O halde gerçek şu olabilir ki, bu adam bana sevgisini yağdırırken, ben onu bir araç gibi kullanmıştım.

Ve şimdi bu alet bana evlenme teklif ediyordu.

Ben ne yaparım?

Ne yapmam gerekiyor?

“Yeongah?”

Kaçmak için çok mu geç kalmıştı? Kapıya sadece üç adım kalmıştı. Ama tanıdığım Oh Yeongah, Lee Suwon'dan ayrılmadan önce ölecekti. Onu sevmese, hatta ondan nefret etse bile, hayatının geri kalanını iğrenç bir şekilde onun yanında geçirecekti. Birimiz insandı, diğeri sülük. Ben sülüktüm.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü ellerime gömdüm. Suwon yüzük kutusunu kapattı, arka cebine soktu ve sonsuz bir sessizliğin ardından iç çekti.

"Gözyaşları olmasını bile ummuyordum. Ama bir gülümseme güzel olurdu."

Suçluluk duygusuyla dolu bir ses tonuyla, son zamanlarda gülümsemekte çok zorlandığımı söyledim.

"Üzgünüm, Suwon."

Suwon bir bardak su ve Japonya'daki bir arkadaşından sipariş ettiği bir paket EVE ağrı kesiciyi getirirken ben yatakta uzanıyordum. Adet sancılarım için denemek istediğimi söylediğimi hatırlamış ve arkadaşından biraz göndermesini rica etmişti.

Altı yıl önce Suwon, çalışma tatili vizesiyle Avustralya'ya gitmiş ve bir portakal bahçesinde çalışırken Japon bir meslektaşıyla arkadaş olmuştu. O zamandan beri iletişimlerini sürdürüyorlar. Ayrıca Avustralya'daki bu dönemin Kore'yi ve annesini daha çok takdir etmesini sağladığını ve onu bir insan olarak tamamladığını da açıkladı.

Suwon'un, boğucu derecede kuralcı bir tutarlılığın ta kendisi olan birinin, başka bir ülkede gerçek benliğini bulmuş olabileceği fikrini kavramaya cesaret edemedim. Kavramak istemedim de. Avustralya'yı düşündüğümde Eunwu'nun kin dolu öfke nöbetlerini, Japonya'yı düşündüğümde ise Eunju'nun küçümsemesini hatırladım. Suwon için gülümseyememem hiç de şaşırtıcı değildi.

Su ılıktı. Soğuk suyu hiç sevmezdim, bu yüzden her zaman sıcak su bulundurmaya çalışırdı. Hapı almak için ihtiyacım olan tek yudum su için bile elektrikli su ısıtıcısını çıkarması iğrençti.

Yutkunduktan sonra yanıma uzandı. Yastığın çok yüksek olduğunu bahane ederek sırtımı ona döndüm ve pencereden dışarı baktım.

“Bunun için henüz hazır hissetmediğini anlıyorum Yeongah. Ama beklemekte bir sakınca görmüyorum.”

Elimi çarşafların altına soktum. Görünmez bir böcek kolumda sürünmeye başladı. Midemi bulandıran bu sürünmeyi o kadar dikkatle izliyordum ki cevap vermemeye karar verdim.

Suwon, benim bakış açımdan neden evlenmemiz gerektiğini tüm sebeplerle açıkladı. Bana anaokulundaki işimden ayrılıp iyice dinlenebileceğimi söyledi. Hemen çocuk sahibi olma isteğini hissettim.

"Şu an çocuk istemiyorum."

“Ama sen çocukları çok seviyorsun.”

"Ben?"

"Onları sevmemen imkansız, Yeongah."

Okul öncesi eğitim bölümünden mezun oldum ve doğrudan özel bir anaokulunda çalışmaya başladım. Kuzenim benden oğluna bakmamı istediğinde, hemen gidip günlerce yeğenime ücretsiz olarak baktım. Anaokulundaki iş kötü olmaktan ziyade berbattı (çoğunlukla maaş konusunda), ama Suwon'a her zaman işin güzelliklerini anlatıp durdum, zorlukları "tatmin" ve "melek gibi çocuklar"ın ipleriyle örtbas ettim. Ona, her zaman kolay olmasa da işten ne kadar çok keyif aldığımı anlattım.

Suwon her zaman karşılık olarak sırıtırdı. Sokaktan herhangi bir serseri de aynı şekilde sırıtabilirdi.

“Başkalarının çocuklarına çok fazla sevgi gösteriyorsun; eminim bizim çocuklarımıza da harika bir anne olacaksın. Bu yüzden artık orada çalışmana gerek yok. İkimiz için de yeterince çalışacağım. Mütevazı bir başlangıç yapacağız, ama bu benim için sorun değil.”

Suwon kolunu belime kaydırdı ve beni kucakladı. Sonra yüzünü sırtıma gömdü. Uykusuz Jongno'ya bakıp dudaklarımın kenarlarını yukarı kaldırıp gözlerimin kenarlarını aşağı indirmeyi denedim. Sandığım kadar kolay değildi. Ama çok geç değildi. Ona hala duymak istediği şeyi söyleyebilirdim. Ona her şey için teşekkür etmek için mükemmel bir an'dı.

Güneş saatler önce kendini gizlemişti, ama Tanrı yüzünü göstermedi. Umutsuzluk içinde gözlerimi kapattım.

Suwon'la ucuz, iki odalı bir dairede geçireceğimiz sabahları hayal ettim. Suwon sözler vermişti ama işimden ayrılamazdım çünkü kira çok pahalı olurdu. Her sabah ayrılırdık, o ofise, ben anaokuluna giderdim ve karanlık çökene kadar kendi cehennemlerimizi çekerdik; 25-Mart'tan ultra işlenmiş malzemeler alır, daha iyi durumda olduğumuzda daha düşünceli alışverişler yapacağımıza dair yüksek sesle yemin ederdik. Göz göze gelir, pirincimizi yer ve gece çökerken var olmayan geleceğimiz hakkında soyut fikirler tartışırdık. Saçları hala alttan

kesilmişti ve ben de hala kareli bir gömlek çıkarıp dilimi boynuna doğru uzatırdım. Gece oyunculuk işime döner, altıncı yıldır sevgisizce performans sergilerdim, ta ki makul bir süre sonra inlemeler azalana ve bedenlerimiz soğuyana kadar. Sonra aşağı iner, bir kase kedi mamasını bir kutu tuzlu ton balığıyla doldururduk. El ele tutuşarak, birlikte asansöre binerken bir başka güzel gecenin övgüsünü dile getirirdik.

Ve biliyordum: Suwon'la evlenirsem, ikiyüzlü biri olacaktım. "Kötü bir insan".

“…Kahretsin…”

Artık dayanamıyordum. Gözlerim açıldı ve ona doğru döndüm. Yüzünü göğüslerime gömmeden önce, onu "konuşmamız gerekiyor" mesafesine geri ittim.

“Suwon.”

"Hı?"

"Peki ya size aslında çocukları sevmediğimi söylesem?"

"Sen?"

"Evet."

“Biraz hayal kırıklığına uğrardım. Ama ikimize de benzeyen bir çocuğa bayılırdınız.”

“Ya öyle olmasaydı? Ya gerçek şu olsaydı, çocuklardan, anaokulundan, kedilerden ve... neyse boş ver. Bunların hiçbirini duymamış gibi yap.”

Sevgilim, sana senden bile nefret ettiğimi söylesem ne derdin?

Her ne pahasına olursa olsun "kötü" kararlardan kaçınmak, kalbinizin içinde sürekli bir yay tutmak anlamına geliyordu. Kontrolü kaybetme olasılığını sürekli reddetmek. Ve her kötü karardan kaçınmanın sonucu olarak, Suwon'la birlikte burada yatakta yatıyorum.

Bu haksızlıktı. Adaletsizdi.

İyi bir insan olmak istediğim için bu seçimleri yaptım, ama bu seçimler nereye götürdü beni? Hiç istemediğim her şeye sahip olduğum bir hayata. Bu mide bulandırıcı gerçeklikte, bu adamı sevmedim, onunla bir geleceğin lanet olduğunu düşündüm ve tüm çabalarımın tamamen boşuna olduğunu hissettim.

Bu kaderde mi yazılıydı? Hep kötü bir insan olmaya mı mahkumdum?

“Yeongah.”

Suwon burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı ve alnımdan öptü. Kolunu boynumla yastığım arasına soktu ve sırtımı hafifçe okşadı. Şimdi Jongno'nun gri manzarasını seyretme sırası ondaydı.

“Zor zamanlar geçiriyorsan, danışmanlık almayı düşünmelisin,” dedi yumuşak bir sesle, ama sesinin tınısı acı bir şekilde sona erdi. Yatak çarşaflarının kenarlarını kavradım ve özür dilerken tekrar ağladım.

Danışmanlık hizmetlerini bulmak kolaydı, ancak bana uygun bir terapist bulmak konusunda aynı şeyi söyleyemem. Bu yüzden yorumları incelemeye başladım.

İnsanlar kendi içlerinde saklı evrenlerden bahsetmeyi çok severdi. Bu yüzden bir yorumdan diğerine geçmek, galaksilerde sürünmek gibiydi. Neden bu ofiste beş yıldız parıldarken, diğerinde sadece bir yıldız vardı? Bu, bir yemek sipariş uygulamasında diğer insanların siparişlerindeki ortalama puanlardan bir menü öğesinin lezzetini hayal etmeye çalışmak gibiydi; konu hakkında hiçbir şey bilmediğim halde, yabancıların yargılarına körü körüne güvenmek gibiydi. Ama başka ne seçeneğim vardı? Onların sözüne güvenmek ve ilerlemek zorundaydım, dillerinin benim dilim olmadığını tamamen bilerek.

Beş yıldızlı bir galaksi keşfettiğimde gözlerim aydınlandı ve dik oturup saygıyla yorumları okudum. Ne yazık ki, bu yerler benim bütçemin dışındaydı. Alabileceğim yerlerde ise o kadar az yıldız vardı ki, dünya kararmış gibi görünüyordu. Sadece yorumları okumak bile yorucuydu.

Sonra kaçınılmaz ve temel soruya geldim: Gerçekten terapiye ihtiyacım var mıydı?

Dolabımı açtım ama kahve çekirdeği bulamadım. En çok kullandığım şeyler her zaman ihtiyacım olduğunda bitiyordu. Ama bu en iyisiydi, diye düşündüm kendime, çünkü son kahve çekirdeği alımında çok para harcamıştım. Bundan sonra kendimi uygun fiyatlı tüketmeye alıştıracaktım.

Üzerime bir ceket geçirdim ve kapıdan çıktım. Eğer Suwon'la evlenirsem—şimdi değil ama bir gün, eğer hayatımı özellikle yapışkan bir hamur yığını gibi ince bir erişte haline gelene kadar uzatıp, en ucuna "Suwon" yazılı bir bayrak dikersem—kendime tutumlu olmayı öğretmem gerekecek. Yeni evliler devletten ipotek yardımı alıyorlardı, ama bu devirde bu bile kolay değildi.

Tahmin edileceği üzere, mavi-beyaz 25 Mart tabelasının altındaki kapıdan uzun bir insan kuyruğu girip çıktı. Utanç içinde etrafa bakındım ve ancak çevrede tanıdığım kimse olmadığından emin olduktan sonra içeri girdim.

Bu, kötülüğe attığım ilk adımdı.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Başka neyi karşılayabilirdim?

“Anne, havuçlu cheesecake alabilir miyim?”

“Ne kadar canım?”

"Dilim başına sadece 3.000."

"O zaman her birimiz için birer tane alacağız."

"Yay!"

25-Mart'ın sunduğu ürünler baş döndürücüydü; hem çeşitlilik hem de fiyatlar çok fazlaydı ve insanlar memnun gülümsemelerle raflardan ürünleri alıp götürüyorlardı. Arabaları ağız sulandıran malzemelerle dolu dağlar gibiydi ve bu ürünlerin ambalajları, doğal tarihte bozulmadan, milyonlarca yıl sonrasına kadar yaşayacak olan Antroposen çağına kadar birikip duracaktı. Ben ise yüzümü buruşturup onlardan nefret ettim.

"Bak teyze, boxer şortlarda bir alana bir bedava kampanyası var."

"Sanırım amcan bu tasarımları beğenmiyor."

“Ama belli olmaz, değil mi? Fırsatı kaçırırsanız para kaybedersiniz.”

"Pekala, o zaman amcan için de bir tane, baban için de bir tane alalım. Ne dersin?"

“Harika fikir!”

İsimsiz alışverişçilerin isimsiz yaşamları, hem yenilebilir hem de yenilemez ürünlerle dolu bir şekilde, iki yanımdan geçip gitti. Sanki trafik ışıkları sonsuza dek yeşil yanan bir yoldaymış gibi, metal kafesleriyle koridorlara doğru ilerlediler, sergilenen ruhsuz ürünleri incelediler, sepetlerine yerleştirdiler, eğildiler, zevkle kükrediler, nefes aldılar, karşılaştırdılar ve kendilerini tatmin ettiler.

"Bakın! Chiikawa anahtarlıklar!"

"Ah, çok tatlılar!"

"Her birimize birer tane alalım!"

"Evet!"

İhtiyaçlar. Gereksizler. Belki gerekli olanlar. Kesinlikle gereksiz ama sahip olmak güzel olanlar. Gereksiz ve sahip olmak güzel olmayanlar—ama ucuzlar. Ucuz şeyler, her alışverişçinin milyardermiş gibi gelip tasarruf etmek için gelip sepetlerini doldurduğu, pişmanlıklarını yarına ertelediği bir yığın halinde üst üste yığılıyor. Kontrolsüz tüketim karşısında gözlerimi devirdiğimi bile fark edene kadar, tüm bu eşyaların gölgesinde kaybolana kadar satın alıyorlar, satın alıyorlar, satın alıyorlar.

Onları saatlerce izledim, tekrar tekrar izledim, gülümseyen yüzlerinde hem öfke hem de rahatlama hissettim, Eunju'yu düşündüm ve parlak raflarda kendi yansımamı gördüm ve Suwon'u düşündüm.

Kalabalığın arasından bir çocuk fırladı.

"Ah!"

Şaşkınlık içindeydim ve ondan kaçınmaya çalışmadım. Çarpıştık. Çocuk sırt üstü yere düştü ve ben de yardım eli uzattım.

"Özür dilerim. İyi misiniz?"

"Evet."

Çocuk poposunu silkeleyip ayağa kalktı ve boşta kalan elindeki çikolataya baktı. Neyse ki, çikolata hâlâ bozulmamıştı. Sırıttı ve ben de

hafifçe diz çöktüm.

Artık aynı seviyedeydik.

“Alışveriş yapmayı sever misiniz?”

"Evet."

“Buraya sık sık gelir misiniz?”

"Evet."

"Buraya gelmeyi her zaman sever misin?"

"Evet!"

Arka plandaki sisin arasından çıkan bir kadın koşarak geldi ve çocuğun adını tekrar tekrar seslendi: "Çok üzgünüm, daha iyisini bilmiyor."

"Sorun yok hanımefendi. Ben de dikkat etmiyordum."

Kadın çocuğun başına bastırdı ve çocuk ikinci kez, bu sefer mekanik bir şekilde, "Özür dilerim" diyerek eğildi. Hiç de üzgün görünmüyordu, ama mutlu gibiydi. Sonuçta, elinde sevdiği bir şey vardı.

Orada durup mutlu aileyi izledim. Yaz ortasında kışı özleyen bir insan gibi. Kafası çoktan yutulmuş bir böcek gibi, uzuvlarının hala özgür olduğunu fark eden bir böcek gibi. Suya atılmış bir balık gibi, solungaçları olduğunu yeni fark eden bir balık gibi. Boş bir okulun kapısında duran bir çocuk gibi, tatillerin başladığını nihayet hatırlayan bir çocuk gibi.

Biliyordum.

Burada mutsuz olan tek kişi bendim. Ama değişebilirdim. Bu yüzden yardım almam gerekiyordu.

Kahve çekirdeklerinin bulunduğu rafın önünde duruyordum ki Suwon'dan mesaj geldi. Ücretsiz danışmanlık hizmeti sunan bir araştırma merkezi bulmuştu.

Telefon numarası, Eunwu'nun annesinden aldığım numarayla aynıydı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Merkez ilk başta bana cevap vermedi. Ancak Eunwu'nun annesinin yönlendirmesinden şüpheyle bahsettikten sonra yanıt verdiler. Mesajımı göndereli on dakika olmuştu.

“Merhaba. Eunwu’nun annesi aracılığıyla mı bizimle iletişime geçiyorsunuz?”

“Ah, evet. Aynen öyle.”

"Buraya başka biri tarafından yönlendirilmediniz mi?"

“Aslında erkek arkadaşım da bu yerden bahsetmişti... Bu önemli mi?”

"Evet, tüm yönlendirmelerin ve tanıtımların kaydını tutmamız gerekiyor, çünkü hizmetlerimiz ücretsiz olarak sunuluyor."

Başka danışmanlık hizmetlerine de başvurdum ama hepsi ücretliydi. Örneğin, kıdemli terapist saatte 70.000 won, yardımcı terapist ise saatte 50.000 won istiyordu. Tüm bu süreç ve fiyatlandırma, bir arkadaşımın düğünü için gittiğim makyaj salonunu hatırlattı bana.

Ve Suwon ile Eunwu'nun annelerinin tavsiyelerinin kaderin bir araya getirdiği bir şey olduğuna dair içsel güvenimi hiçbir şey alt edemezdi.

Ve böylece, o hafta sonu sabahı Suwon beni bizzat gideceğim yere götürdü. Seohyang Tıp Araştırma Merkezi'nin bembeyaz duvarlarına rahatça vardım, sadece araçtan inmeden bir saniye önce midemi yatıştırmak için Suwon'dan su aldım. Kapı açılırken turuncu renkte "DİKKAT: CAM KAPILAR" yazan bir etiket yana kaydı ve anında dezenfektan kokusuyla karşılaştım. Lobi kuru ve soğuktu.

Dekorasyona bakılırsa, "araştırma merkezi" yanlış bir isimdi. Burası, kayıt masası ve bej deri kanepeleri olan standart bir psikiyatri ofisiydi ve beklerken özellikle bakacak bir yer yoktu. Televizyona odaklanıyormuş gibi yaptım. Jeju Adası'nda bir talk show sunucusu vardı ve yerel olarak yakalanan kırmızı çini balığından ve herkesin bir lokma denemesi gerektiğinden bahsediyordu. Kaynayan haejangguk çorbasından bir kaşık dolusu aldığında sahte bir coşkuyla gözlerini geriye doğru çevirmiş, patlamış bir mantıya benziyordu.

O paralı askere ne kadar para ödüyorlar acaba?

Kendimi böyle bir yerde nasıl buldum? Sonunda o efsanevi "tükenmişlik sendromu"nu mu yaşıyordum? Yoksa depresyonun ilk belirtileri miydi? Ama yine de umudum vardı, değil mi? Buraya gelmemin tüm sebebi buydu. Zihnimi ve ruhumu paramparça halde bırakmayı bilinçli olarak reddediyordum. Bu, hala "normal" olduğum anlamına geliyordu, değil mi?

Kendime bir büyü tekrarladım: Bugün hiçbir yanlış seçim yapmamıştım ve bu nedenle çektiğim acı çok uzun sürmeyecekti. İyi olacaktım. Hiçbir problemim olmayacaktı. Normaldim, normalim ve normal olacaktım.

Benimle ilgili hiçbir sorun olmayacaktı, çünkü her şey sadece bir anlık kaygı ve melankoliydi ve göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecekti.

Ama kendimi cesaretlendiriyor muydum, yoksa kendimi kandırıyor muydum?

“Bayan Oh Yeongah?”

"Evet!"

"Lütfen 1 numaralı odaya geçin."

Yeni kıyıya vurmuş kırmızı bir çini balığı gibi yerimden fırladım, susuz koridorda tekmeleyerek 1 numaralı odaya doğru ilerledim. İçimden bir ses, o kapıyı açtığımda binlerce ışıkla aydınlatılmış göz kamaştırıcı bir sahne bulacağımı söylüyordu. Acaba o kadar mı yorgundum? Başımı salladım.

Sayın baylar ve bayanlar, karşınızda Seohyang şehrinin en barbar kadını! Bu yaratığın, Jeju Adası'ndan doğrudan getirilen kırmızı çini balığıyla pişirilmiş bir tencere dolusu haejangguk çorbasını nasıl afiyetle yediğini izleyin!

Tekrar başımı salladım. Hem de daha şiddetli bir şekilde. Hayal mi görüyordum? Beynimin karanlık bir köşesine sinek mi yumurtlamıştı? Gerçekten çok yorgundum, yoksa bu sanrısal düşüncelere kapılmazdım —

Şimdi, sevgili izleyiciler! Kresol ve formaldehitten yapılan tüm maddeleri "temizlik maddesi" olarak nitelendiren bu cehalet örneğini azarlama, eleştirme ve kınama zamanı geldi! Aramızda hiç kimse onun aptallığına denk değil, bu yüzden ilk önce o bizim kınamamızı hak ediyor! İşte, hepiniz! İşte, asla doğmaması gereken bu biçimsiz yaratık!

Ses kulaklarımı doldurdu ve tüylerim diken diken oldu. Gerçekten hasta mıydım? Garip bir şey mi yemiştim? Bu saçmalık da neydi? Kulağım uyuşana kadar şakağıma tekrar tekrar vurdum.

"Bayan Oh! Ne yapıyorsunuz?"

"Şey... hiçbir şey."

Kendine gel, dedim Oh Yeongah'a.

Sonunda kapıyı açtım. Arka planda Beethoven'ın "Pathétique" Sonatası çalarken ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyordum. Bildiğim tek klasik müzik parçasıydı, güzel sanatlar konusunda tamamen cahil olmamı engelleyen bir nimetti. Sonsuz beyaz mekânın ortasında beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın duruyordu, isim etiketinde Korece bir isim değil, İngilizce "Scarlett" yazıyordu.

“Hoş geldiniz, Bayan Oh. Lütfen oturun,” diye teklif etti. “Aklınızda olan her şey hakkında benimle konuşmaktan çekinmeyin, ister sizi rahatsız eden bir şey olsun isterse sadece düşündüğünüz bir şey. Ve

başlamadan önce, yasal olarak size söylemem gereken bir şey var ki, ben bir psikiyatrist değilim.”

"Sen değilsin?"

"Sadece psikiyatrist olmadığımı belirtmek istedim. Lütfen endişelenmeyin."

“Sağdan sağa.”

“Peki, sizi buraya getiren nedir?”

Daha önce hiç terapi almamıştım, bu yüzden internette bulduğum yorumlardan derlediğim çeşitli bilgilerle her şeyi prova etmiştim. Ne söylemeliydim ve nasıl? Çocukluğumu düşündüm, telefon görüşmesi yapmadan önce tüm konuşmanın nasıl geçeceğini prova ederdim. Yorumlara göre ilk kelime her zaman en zoruydu. Kalbim endişeyle dolup taşardı, ama kendimi serbest bırakma anı geldiğinde, dünyanın en ateşli sansürcüsü olurdum, tek kelime edemezdim, birdenbire buraya gelmemin asıl sebebinin mutlak yoksulluk, aile üyelerimin öldürülmesi ve soyumun tamamen yıkılması olduğunu fark ederdim; ama bu profesyonelle geçireceğim an, içimdeki selin açığa çıkması için sahip olduğum birkaç fırsattan biri olduğu için, yorumlara göre, korkuyu ve öz sansürü aşmak için cesarete izin vermeliydim.

Ellerimi her ovduğumda, kuru kağıtların hışırtısını duyuyordum.

“Çünkü eski benliğimi kaybettim.”

“Daha önce nasıldınız? Nasıl değiştiniz?”

“Ben… yani, eskiden sıradan biriydim… ama şimdi…”

"Sen olağanüstüsün?"

“H-hayır, ben hâlâ sıradan biriyim ama...”

"Lütfen, acele etmenize gerek yok."

“Şu an etrafımdaki her şeyden nefret etmeye başladım.”

Zihnimde dolaşan belirli kelimeler üzerinde hiç durup düşünmemiştim. Hepsini basitçe "hoşnutsuzluk" olarak toplamıştım. İçimdeki Oh Yeongah'ı hiç incelememiş, şikayetlerini hiç dinlememiştim. Ama neden? Korkuyordum. O mutsuz sese mikrofonu uzattığım an, ben de nefret ettiğimi itiraf ettiğim an, iyi bir insan olmadığımı anlayacaktım. Topuğuma yapışmış o gölgeye bir isim vermediğim sürece, onun benim olmadığını varsayabileceğime inanmıştım.

"Sürekli olarak kendimi rahatsız hissediyorum."

Scarlett, başını her sallayışında sıcaktan soğuğa doğru ilerleyerek çizelgelerine notlar aldı. Müşteri hizmetlerini bilimsel bir yaklaşımla ele almıştı.

"Bayan Oh, sizi birileri rahatsız mı ediyor?"

“Hayır, yani… hepimiz bu tür şeylerden geçiyoruz, değil mi? İş yerinde

zorluklar, sinir bozucu komşular, ilişkilerin eskisi gibi olmaması ve ilk başlardaki gibi hissettirmemesi.”

“Peki hayatınızın nasıl farklı olmasını istiyorsunuz? Ne istiyorsunuz?”

Çok basitti. Ne istediğimi biliyordum:

Bazı günler "Pathétique" dinlerken akıllı davranmak, bazı günler de en yeni K-pop şarkılarıyla coşmak. Günlük hayatımı tanımlamaya çalışan insanların boş laflarını eleştirmek, Eunju'nun bu laflara bağlılığına karşı çıkmak, Suwon'a onu sevmediğimi itiraf etmek. Ama yine de saygı görmek. Aslında, saygı, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

İstediğim şey şuydu: Burada olduğumu, onlara bir şeyler söylediğimi belirtmek. Söylediklerimi beğenmeseler bile, yine de yanımda kalmaya istekli olduklarını duymak. Bu cevapları Beethoven'dan, Schopenhauer'dan, Eunju'dan, Suwon'dan duymak.

“Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Ama bir türlü olmuyor.”

“Bu sorunları çözemiyor musunuz? Yoksa çözmek istemiyor musunuz?”

Cevap veremedim. Buraya gelmemin sebebi bu sorunları çözememdi. Kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Kadın sözlerine şöyle devam etti: "Cevap vermek için kendinizi zorlamanıza gerek yok, Bayan Oh. Sizin gibi ikilemleri çözmek, araştırmamızın asıl amacı."

Duvara monte edilmiş, beyin taramalarını ve kapsamlı bir bilimsel terminoloji listesini gösteren bir ekranı açtı. “Sıklıkla duygusal durumumuzun deneyimlerimizi tanımladığını söyleriz. Ancak insanlar ‘duygusal durum’ derken, aslında beyin fonksiyonunu kastediyorlar. Ve bu duyguları ve eylemleri kontrol eden beyin bölümüne frontal lobdaki ‘prefrontal korteks’ denir. Duygularımız, prefrontal korteks ile beyin korteksinin alt korteks yapıları arasındaki etkileşim sonucu oluşur.”

İnsan beyninin diyagramı üzerinde kırmızı bir daire gösterildi ve animasyonlu bir figür, beynin kıvrımlarını takip eden nöronların aktivasyonunu gösterdi.

"Basitçe söylemek gerekirse, ön lob fonksiyonlarınızdaki küçük bir değişiklik duygusal durumunuzu değiştirebilir."

Kadın, işlemin ücretsiz olmasına rağmen henüz deneysel aşamada olduğunu ve kamu kullanımına onay verilmediğini, bu nedenle her şeyin gizli tutulması gerektiğini sözlerine ekledi. Bu yüzden sevkleri kayıt altına alıyorlardı.

Deneysel mi? Kadın şüpheci bakışımı okudu ve önüme bir yığın belge serdi; belgelerde deneyin Avustralya'daki bir nörobilim merkezi ve Amerika'daki bir tıp araştırma enstitüsü tarafından finanse edildiği, yani

teknolojinin en azından teoride sağlam olduğu belirtiliyordu. Onların tarafındaki tek sorun, Doğu Asyalı hastalardan elde edilen verilerin nispeten az olmasıydı; bu da prosedürün Kore'de resmi olarak onaylanmamasının tek nedeniydi. Bundan sonra gelen hiçbir şeyi anlamadım.

Özetlemek gerekirse, kadın bana deneylerinde yer alma fırsatı sundu; bu deneyde, böyle bir müdahalenin gerçekten bir kişinin duygusal durumunu değiştirip değiştiremeyeceğini doğrulamak için ön lob fonksiyonumu ayarlayacaklardı.

"Herhangi bir yan etkisi var mı?"

“Uyarımın etkileri en fazla dört hafta sürecektir. Prefrontal korteks bir ilişki korteksi olduğundan, nöronlar ardışık olarak tepki verir; bir uyarım seansı, menzil içindeki nöronları ardışık olarak etkiler, ancak yalnızca kısa bir süre için. Bunu birine vurmak gibi düşünün. Birine tüm gücünüzle yumruk atarsanız, ölümcül bir darbe indirebilirsiniz. Ancak o tek yumruğun gücünü on kişiye dağıtırsanız, kurbanlar hızla iyileşir. Benzer şekilde, beyniniz dört hafta içinde önceki durumuna dönecektir. Ve eğer duygusal durumunuz dört haftalık süre içinde iyileşme gösterirse, bu prosedürün etkinliğini kanıtlayabiliriz.”

“Yani… herhangi bir yan etkisi olmayacak mı?”

"Eğer olursa, önemsiz olacaktır."

"Bu işlem beni şoka sokmaz, bitkisel hayata sokmaz ya da buna benzer bir şey olmaz, değil mi?"

Scarlett gözlüklerini düzeltti ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bayan Oh. Reçetesiz satılan soğuk algınlığı ilaçları teorik olarak bir insanı öldürebilir. Soğuk algınlığı ilacı yüzünden hiç birini kaybettiniz mi?"

Sözleşme önümde duruyordu. Herhangi bir ücret veya masraf belirtilmemişti; bunun yerine, gizlilikle ilgili özenle hazırlanmış üç sayfalık madde vardı. Sözlü açıklamadan daha ayrıntılıydı. Kullanılan kelimeler anlaşılmazdı.

Hâlâ şüphelerim vardı. Ama burası Seohyang Tıp Araştırma Merkeziydi. Devlet tarafından finanse edilen bir kurumdu. Scarlett, o gün işlemi yaptırmadan ayrılabileceğimi ve sözleşmenin yasal geçerliliğini görüşmek üzere istediğim zaman tekrar gelebileceğimi açıkladı.

“Ve bir şey daha: Bu işlem zihninizi alt üst etmeyecek, Bayan Oh. Sadece beyninizin küçük bir bölümünü uyaracak.”

Kalemi hâlâ noktalı çizginin üzerinde tutarken tereddüt ediyordum ki telefonum çaldı. Suwon'dan bir mesajdı. Uzun süreli terapi konusunda kendimi kötü hissetmemem gerektiğini, ihtiyacım olan tüm yardımı

almam gerektiğini söyledi.

Mesaj "Seni seviyorum" ile sona erdi.

Suwon'a karşı iyi bir insandım. Bu da onun düşünceli davranışını hak ettiğim anlamına geliyordu.

Ve ben de buna inanmaya devam etmek istedim.

İşlem üç dakikadan kısa sürdü. Teknisyenler kırmızı bir lazeri alnımla başımın tepesi arasındaki tam noktaya tutarak, kafa derimden bezelye büyüklüğünde bir alanı tıraş ettiler. Saçımı ters yöne ayırıp tel toka ile tutturarak kel bölgeyi kolayca gizleyebilirdim. Ama yine de birinin fark etmesinden korkarak o noktayı tekrar tekrar parmakladım.

"Yeongah, bir şeylerin farklı olduğunu hissediyor musun?"

"Bilmiyorum."

“Bir şeyler değişmiş olmalı.”

"Hmm."

“Bir düşünün.”

"Söyleyemem."

"Başınızdaki o noktaya odaklanmaya çalışın, sanki onu hareket ettirmeye çalışıyormuşsunuz gibi."

"Söyleyemem," dedim.

"Bir dene bakalım. Belki bir şeyler keşfedersin."

“Hım. Jeju Adası'ndan gelen kırmızı çini balığıyla yapılan haejangguk güveci satan bir yer biliyor musunuz buralarda?”

"Dünyada kim kırmızı çini balığıyla haejangguk yapar ki?"

“Televizyonda bazı insanlar böyle söylüyor. Bu popüler restoranın spesiyalitesiymiş.”

"Öyle bir şey değil, Yeongah. Belki de işlem hayal gücünü etkilemiştir."

"Halüsinasyon görmüyorum, tamam mı? Televizyonda gördüm."

“Pekala, tamam. Sana inanıyorum. Peki, bir şeylerin farklı hissetmediğinden emin misin?”

“Aman Tanrım, hadi ama...”

Şüpheli işlem Suwon'u sevmemi ya da onun takıntılı endişesinden mutlu olmamı sağlamadı. Aksine, çabalarımın istediğim sonuca ulaşmaması beni sadece kızgınlaştırdı. Zamanımı boşa harcadım, kalbimi tamamen yabancı birine döktüm ve karşılığında hiçbir şey alamadım. Bu adaletsiz hissettirdi.

Eve geldim ve saksıdaki bir bitkiyi kırdım.

Bu hoşnutsuzluk günlerce sürdü.

Çocuklara daha sık sesimi yükselttim. Ve müdire tarafından da daha sık

azarlandım. Ama Eunwu bana "Harika başardın!" diye takıldığında, ameliyattan öncekinden bile daha yoğun bir şekilde gülümsediğimi fark ettim.

Bir şeyler ters gidiyordu. İşlemin beni daha da sinirlendirmesi gerekip gerekmediğini sormak için merkezi aradım, ancak Scarlett bunu reddetti ve endişelenmememi söyledi. Zaten telefonlara cevap vererek ne yapıyordu ki?

Ertesi gün, Eunwu'yu eve götürmek için arabamın yolcu koltuğuna oturttum. Kel bölgesini gizlemek için kullandığım saç tokasına uzun uzun baktı.

"Öğretmen?"

"Ne?"

"Bu saç tokasını sana kim verdi?"

"Bunu bana erkek arkadaşım aldı."

"Çok çirkin görünüyor."

Bu lanet olası velet.

Bunu sesli söylememiştim ama yine de elimi ağzıma kapattım. Giderek beni daha da fazla strese sokuyordu ve bu durum neredeyse sözlü tacize dönüşmüştü.

Bir şeyler farklıydı.

Ve her ne olursa olsun, durum giderek kötüleşiyordu.

"Öğretmenim, neden ağzınızı kapatıyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Şirin görünmeye mi çalışıyorsun?"

“Ne yani, bana izin verilmiyor mu?”

Düşüncelerini açıkça dile getirebilen tek kişi sen değilsin, aptal herif.

Yine elimi ağzımın üzerine kapattım.

Eunwu, öğretmeninin alışılmadık davranışından etkilenmiş gibi başını yana eğdi. Ben de içeriye biraz serin hava girmesi için arabanın camını hızla indirdim ve saçlarım o kadar savruldu ki, yüzümü tam olarak göremedi.

Rıhtıma kadar bir elimi virajda, diğer elimi direksiyonda tutarak gittim. Suwon bana asla tek elle araba kullanmamamı söylemişti, ama umurumda değildi. Burası Kore'ydi, Avustralya değil.

"Öğretmen?"

“Şimdi ne olacak?”

"Kore'de elli gece geçirdim ama babamı hala görmedim."

Eunwu, açgözlü bir fare gibi yanaklarını şişirdi. Babası hakkında bildiğim tek şey Koreli olduğuydu. Annesi muhtemelen yalan söylemişti; Eunwu'ya Kore'de uslu durursa babasını tekrar göreceğini söylemişti.

İmkansız bir sözün çocuğuna sadece zarar vereceğini bilmiyor muydu?

Zavallı, masum Eunwu'ya acımam gerekiyordu. Ama acımadım. Eğer tatlı ve uslu olsaydı, gözlerim yaşarabilirdi. Ama değildi. Bu çocuk için söyleyecek güzel bir sözüm yoktu. Ve bu kötü bir insan olduğum için değildi. Bunu kendi başına getirmişti.

"Öğretmen."

"Eunwu, arabayı benim sürdüğümü görmüyor musun?"

“Bana ‘Eunwu’ diye seslenmenden hiç hoşlanmıyorum.”

"Eunwu, araba kullanan biriyle konuşmak tehlikeli."

"Bunu beğenmedim!" dedim.

"Evet, bununla başa çıkmalısın."

"Babamın bana verdiği ismi seviyorum."

"Pekala, buradayız."

Bu çocuk, az sonra göreceğimiz kadınla birlikte yaşadığı sürece, istese de istemese de Jeong Eunwu olarak yaşamak zorunda kalacaktı. Güneşsiz, kasvetli Güneş Sınıfı'nda ona bu gerçeği yavaş yavaş anlatmaya çalışmıştım, ama bazı insanlar gerçekten çok kalın kafalıydı.

Rıhtım yine bomboştu. Ama kadının yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Acaba o da benim gibi miydi diye düşündüm. Belki de benim gibi o da bir şeyleri eksik hissediyordu ya da bir şeylerle dolup taşıyordu.

"İşlemi kabul ettiğinizi duydum," dedi kadın, çantama fazladan bir somun çavdar ekmeği eklerken. Bu sefer, dedi, bedavaydı. "Kendinizi farklı hissediyor musunuz?"

"HAYIR."

“Hayır mı? O zaman size yardımcı olabilecek bazı bağlantılar göndereyim.”

"Bekleyin, tedaviye gittiğimi nereden biliyorsunuz? Gizlilik yasaları ne olacak?"

"Oradaki insanlar eski meslektaşlarım. Çok iyi ilişkilerimiz var."

“Demek bu yüzden onları bana tavsiye ettiniz. Onlara denek bulmalarında yardımcı olmak istediniz.”

Kadın şüpheci bir gülümsemeyle, "Biliyorum, yakında kendini daha iyi hissedeceksin," dedi.

Daha iyi mi? Ne konuda? Karanlık bir oyunun piyonu olduğum hissine kapıldım ve ekmeği tezgâhın üzerine geri fırlattım. Kadın kahkaha attı, rahat bir gülümsemeyle saçlarını geriye attı. Bana Scarlett'i çok hatırlattı; meslektaşlarının güvenilir olduğunu ve tekniklerin güvenli ve etkili olduğunu söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Kadın, "Daha iyi bir insan olmak için tedaviye gittin," dedi, "ve

istediğini elde edeceksin."

Telefonunu çıkarıp bana bir sürü linkin listesini içeren uzun bir mesaj gönderdi. Kaşlarım çatılmadı. Bu da onun hain planının bir parçası mıydı?

“Tanrı bizi terk edebilir, ama biz kendimizi terk edemeyiz.”

"Sen ne-"

"Umarım bu gece yüzünüzde bir gülümsemeyle uyursunuz."

Kadın ekmeği tekrar kollarımın arasına koydu. Onu ittim ve kalırsam daha uzun süre geveleyeceğini hissederek arkamı döndüm.

Düzgün bir veda yerine, soğuk bir itiraf bıraktım:

"Aslında çavdar ekmeğini sevmiyorum hanımefendi."

Eunwu bana başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. Kulaklarımı tıkadım ve rıhtımdan ayrıldım, o aptalca lafı bir daha ağzından duymak istemiyordum.

25-Mart hâlâ çok kalabalıktı.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Her duştan sonra saç derimi tamamen kurutmaya özen gösteririm. Bunun bir kısmı kepekten korkmamdandı, ama daha çok saçımın kötü kokmasından endişeleniyordum. Birinin burnunu bana dikmesi düşüncesi bile beni ürpertiyordu. Bu yüzden, akşam ne kadar geç yıkarsam yıkayayım, saçımı tamamen kuruturdum ve 302 numaralı dairedeki komşumu rahatsız etmemek için saç kurutma makinesini en düşük ayarda kullanırdım.

Ama bu sefer, saçlarım hâlâ damlıyordu, telefonumla oturdum.

Bu bağlantılar işlem sonrası bakım talimatları mı acaba? diye düşündüm, vantilatörü açarken. Ayaklarımı masanın üzerine koydum, arkaya doğru iyice yaslandım. Pantolon paçalarımdan hoş bir esinti geçti. Kasık kıllarımdan suyun buharlaşmasının verdiği hissi çok sevdim.

İlk bağlantı, yirmili yaşlarında bir adamın ikinci el ithal bir araba satın alarak hayat birikimini kaybettiği bir çevrimiçi forum gönderisine aitti. Gönderiyi dolduran küfürleri görünce sekmeyi kapatmayı düşündüm, ancak ilk dört kelime—"Ölmek istiyorum"—beni kendine bağladı. Adamın kredi puanı 400'lerdeydi, ancak 50 milyon wonluk bir araba almak için karaborsadan borç almıştı ve taksitler halinde ödeyecekti. Yıllık faiz oranı yüzde yirmi beşti ve sigorta ve yaşam giderleri bahanesiyle 10 milyon won biriktirmişti. Ancak araba kısa sürede bozulmuş ve kapsamlı onarımlar gerektirmişti ve adam şimdi ayda 2 milyon wonluk ödeme yapmak zorundaydı. Tipik bir araba fakiri. Adam, gönderisinde sefaletini döktü, ancak yorum bölümünde sadece küçümseme ve alay aldı.

Bu, genellikle okuduğum türden bir şey değildi. Geçen ay aldığım edebi klasiklerden oluşan yığını karıştırmayı tercih ederdim. Ama bu adamın acı içinde feryat ettiğini hayal ettiğim an, kalbim atmaya başladı—henüz davul gibi değil, büyük sıçramadan önce ısınıyordu. Kalbimin nazik ritmini takip ettim, bu yabancının umutsuzluğunun dokusunu izledim.

Mahkum bir hayat. Yıkılmış bir hayat. Yoksul bir hayat. Afişin bu durumdan asla kurtulamayacağını umuyordum, çünkü ancak zaferin yokluğunda umutsuzluğu gerçek ve kusursuzdu. Simsiyah asla iyilikle ilişkilendirilmedi, ama gerçek şu ki, siyah her zaman en saf renkti.

Bu tamamen yeni bir dünyaydı. Ve yeni dünyalar, deneyimin niteliği ne olursa olsun, heyecan sunuyordu.

"Hehe."

En son ne zaman yüksek sesle güldüğümü, hatta gülümsediğimi hatırlamıyorum bile.

İkinci bağlantı başka bir gönderiye yönlendirdi: Çalışma hayatına uyum

sağlayamayan ve otuz yıl boyunca evinde inzivaya çekilmiş bir Japon adam. Ailesi onu tüm hayatı boyunca desteklemiş ve kendi banyosu olan küçük odasından hiç çıkmamıştı. Adam, anne ve babasının oturma odasında intihar ettiğinin farkına bile varmadan tam iki hafta geçirmişti. Gönderide, polisin eve girdiğinde adamı pişmanlık gözyaşları içinde, çürüyen cesetlerine sarılmış halde bulduğunu iddia eden bir röportajın ekran görüntüsü yer alıyordu. Evden çıkmayan adamın yüzü o kadar bozulmuştu ki, erimiş dondurma birikintisine benziyordu. Gönderi 300'den fazla yorum almıştı.

"Hah hah hah."

Bir kahkaha daha.

Üçüncü ve dördüncü bağlantılar, yabancıların talihsizliklerine açılan pencerelerdi. Bu trajediler anormal ve beklenmedik talihsizliklerdi, ancak yarattıkları keder bireyin hayatının sınırlarını aşmıyordu. Başkalarının acılarına gizlice bakan bir röntgenci gibi suçluluk duygusuna kapıldım. Ama heyecan! Bu yabancıların hayatlarındaki ani altüst oluşlara tanık olmanın verdiği heyecan! Bu yasak meyveydi ve pençeleri vardı. İyi bir insan olmak istiyordum, evet, ama bu arzuyu çabucak bağladım ve çok çok aşağıya, uçsuz bucaksız uçurumun üzerine astım. Beynim bu arınmanın tadını çıkardı.

Kahkahalarla gülmeye başladım.

Ellerimi karnıma koymuş, komik bir video hiç görmemiş bir çocuk gibi yerde yuvarlanarak kahkaha attım. Daha önce hiç böyle gülmemiştim, gülümsemelerimi kaybetmeden önce bile. Garip bir ben için garip bir yeni kahkaha.

Bu, kendinden geçme haliydi.

O insanların sefalet içinde kıvranmalarını izlerken—onlarla kıyaslandığında güvende olduğumu, hayatımın daha parlak olduğunu bildiğimde—ayaklarımın altında haşereleri ezmenin verdiği zevk zihnimde havai fişekler gibi patladı. O zavallı hayatlarla karşılaştırıldığında, benim eksikliklerim—Suwon'dan hoşlanmamak, çocuklardan hoşlanmamak, kedilerden hoşlanmamak—hiçbir şey ifade etmiyordu.

Başkalarının acısından zevk almak beni yeniden neşelendirdi. Bu, hiçbir sorumluluk duymadan geldi, çünkü onların acı çekmesine sebep olacak hiçbir şey yapmamıştım. Bu acı, en azından benim de bir nebze özgürlüğe sahip olduğumu kanıtladı.

Bağırsaklarım düğümlenene kadar güldüm. Sesim zevkten ve çabadan kısıldı, sonunda inlemeye dönüştü. Dopamin yağmurunun içinde yattım.

Kahkaha dinmek bilmedi. Gülümsemem bunca zamandır buradaydı,

bayağı ve bana yakışmaz bulduğum her şeyin ardında saklanıyordu! Sonuçta, asil mutsuzluk asla bayağı zevkleri yenemezdi. Scarlett bana ne yapmış olursa olsun, kendimi yenilenmiş hissettim. Saçlarım diken diken oldu ve güzel sesim odayı doldurdu. Parmaklarım gevşedi ve kan ayak parmaklarımın ucuna hücum etti. Yanaklarım ısındı. Aynadaki kadının da kulak memeleri kızarmıştı. Beni terk eden hisler ve duygular geri dönmüş, af dilemek için ağlıyorlardı.

Hayattaydım. Hem de sağlıklıydım.

Bu, eski haline getirmeye çalıştığım Oh Yeongah değildi. Bu daha farklı bir şeydi. Daha dinç, daha parlak, canlı ve neşeli bir kızın yüzüydü. Ve bugünkü zevkin artık geri dönüşü olmayan bir nokta olduğunu anında anladım. Meyveden bir ısırık almıştım ve gözlerim sonsuza dek açılmıştı.

Son bağlantıya tıkladım. Ancak bu, aynı kaba zevki sunmadı.

OceanofPDF.com

Herkes özgür olana kadar kimse tam anlamıyla özgür olamaz. Herkes ahlaklı olana kadar kimse tam anlamıyla ahlaklı olamaz. Herkes mutlu olana kadar kimse tam anlamıyla mutlu olamaz.†

Birkaç gün sonra, Eunwu'yu rıhtıma bıraktığımda, annesinden yaptırdığım işlemin insanları psikopata dönüştürüp dönüştürmediğini açıklamasını istedim. Kadın yapmacık bir gülümsemeyle bunu reddetti.

“Psikopatlar filmlerde gördüğünüz gibi değiller.”

“Peki, başkalarının talihsizlikleriyle alay eden birine başka ne denir?”

“Sizce durum bu mu? Bayan Oh, o insanların başına gelen talihsizlikler sizin gülmenize neden olan şey değil. Cevap farklı, ama size ne olduğunu söylemek benim işim değil.”

"Peki, sondaki o garip söz neydi?"

“Bunu, hazır erişte lerinize eklediğiniz sebze parçacıkları gibi düşünün. Biliyorsunuz, bazı hazır erişte firmaları, çorba ve erişteden daha çok bu parçacıklara özen gösteriyor.”

"Lütfen bana net bir cevap verebilir misiniz?"

“Yanal düşünme hiç aklınıza geldi mi? Yoksa bunun için biraz fazla mı gençsiniz? ... Şaka yapıyorum!”

Kadın bana bir bardak portakal suyu ikram etmişti, ama portakal posası hızla dibe çökmüştü. Karıştırıcıyla karıştırınca, posa ölü böcekler gibi tekrar yüzeye çıktı. İnsan kalbi için de bir karıştırıcı olup olmadığını merak ettim. Bu korkunç kahkahamın altında gizlenen "farklı bir şey" neydi acaba?

Bunu bir şekilde durdurmalıydım. Birbiri ardına duygusal belgeseller izledim ve gözlerimden yaşlar süzülmeye başlayınca rahat bir nefes aldım. Bu işlem beni psikopat yapmamıştı. Psikopatlar yabancılar için yas tutmaz, onların dertlerine ağlamazdı.

Sorun gözyaşlarından sonra başladı. Duygularım tükenmişti ve tekrar gülümsemeye ihtiyacım vardı. Ama bu kadının linklerinden o kadar çok bilgi almıştım ki, ilk seferki gibi beni güldüren hiçbir şey yoktu.

Tıpkı en sevdikleri TV programları için, çözünürlükleri ne kadar düşük olursa olsun, seve seve para ödeyen insanlar gibi, ben de tamamen çöp olsa bile, beni eskisi kadar güldürebilecek içerik için para ödemeye razıydım. O anlık kahkaha ve saf coşkuya ihtiyacım vardı. Kısa vadeli mutluluğum hedonistik ve son derece heyecan vericiydi.

Heyecan, bağımlılığın ilk mekanizmasıydı ve eşik ne kadar yükselirse,

onu tekrar hissetme arzum da o kadar artıyordu.

Gülümsemek istedim. Kahkaha atmak istedim.

Daha fazla acıya ihtiyacım vardı.

Bundan bile daha kötü bir şey görmüştüm şimdiye kadar.

Sonra aklıma bir şey geldi. Suwon, Avustralya'da tek elle araba kullanırken ölen bir adam görmüştü.

Makaleyi bulmam gerekiyordu. Hemen Suwon'a mesaj attım ve o da bana bir link gönderdi. Makalede, arabanın yağmurda kaydığı ve adamın olay yerinde hayatını kaybettiği yazıyordu. Adam Koreli bir göçmendi ve geçmişte tek elle araba kullanma alışkanlığı nedeniyle birçok küçük kaza geçirmişti.

Ardından hurdaya dönmüş bir arabanın görüntüsü geldi. Yağmurun ortasında beyaz dumanlar yükseliyordu ve Avustralya polisi olay yerine müdahale etmekle meşguldü.

> Lastikteki alışılmadık patlak izleri, bazı kişilerin olayda kasıtlı bir eylemin söz konusu olabileceği yönünde teoriler üretmesine yol açtı, ancak Avustralya polisi aile ifadelerini dikkate aldı ve şimdi sürücünün dikkatsizliğinin neden olduğunu düşünüyor...

Eklemlerinin ezilmiş patates püresine dönüştüğünü düşündüm. Koyu saçlı ve koyu gözlü bu adam, tıpkı benim gibi bir Koreliydi. Koltuğunda omurgası ezildiğinde nasıl çığlık atmıştı? Ne kadar acımıştı? Sonra yorumları gördüm. Adamın Koreli bir karısı olduğunu söylüyorlardı.

“Hee hee hee hee…”

Daha fazla direniş, talihsizliği daha da acı verici mi kılıyordu? Hayır, tam tersiydi. Ölüm, yaşayanları uyarı vermeden alıp götürdüğünde daha güçlüydü. İnsanlık, ölümü alt etme konusunda asil bir kararlılıkla donatılmıştı, ancak bu bile ancak Ölüm'ün izniyle tetiklenebilirdi. En ufak bir direniş göstermeyen adama acıyarak güldüm.

Yapay zekanın bilgeliği daha sonra bana ilgili anahtar kelimeler önerdi: "araba kazası." "araba kazası cesetleri." "araba kazası filmi." Ardından açık saçık görüntülerden oluşan bir geçit töreni geldi. Korku filmlerinden alınmış küçük resimlerden oluşan, tek bir bulanıklık veya filtre olmadan, grotesk ve korkunç bir dünya önümde açıldı.

Bir tıklama diğerini tetikledikçe, görüntüler beni gerçeklikten giderek daha da uzaklaştırdı. Birçoğu gerçek bir felaket örneği değildi. Altı parçaya ayrılmış yüz, yetenekli makyaj ve CGI'nin ürünüydü. Önerilen korku filmi ekran görüntüsü, kanlı sahneler yaratma konusunda başarısız bir girişimdi ve açıkça sahteydi. Bu gerçek bir felaket değildi.

Kahkahalar aralıksız devam etti.

“Ha ha ha… Buna inanamıyorum…”

İyi ki benim kahkahalarım da simüle edilmiş kanlı sahnelerden kaynaklanıyordu, çünkü bu sayede kendimi eksantrik ama zararsız ilgi alanlarına sahip bir kadın olarak gösterebilirdim. Suçluluk duymam için hiçbir nedenim yoktu.

Aşağıya indikçe şiddetin çeşitliliği de arttı. İnternet dünyası, akla gelebilecek her türlü vahşeti, parçalanmış organları, kopmuş uzuvları, yırtılmış kan damarlarını ve daha fazlasını tüketmeyi arzulayanlarla doluydu.

Katman katman doğrulama ve kayıt işlemlerinden sonra, sonunda toplumun asla tahammül edemeyeceği zevklere dalmış yeni bir insan ırkını gördüm. Kaderlerine razı olmuş göçebeler gibi, düzen dünyasındaki sansürden kaçıp bir yerden bir yere dolaşıyorlardı ve kökleri olmadığı için yabancıları bile aralarına kabul ediyorlardı. Gizli IP adresime rağmen, ben de onlardan biriydim ve insan zihninin hayal edebileceği her türlü grotesk içeriğe eriştim.

Bu içerik çeşitliydi, ancak ortak bir noktaları vardı: ölüm şiddet yoluyla gerçekleşmişti.

Bu tür ilkel zevkler, zamanın başlangıcından beri aramızda var olmuştur.

Midem bulandı. Hemen banyoya koştum. Bu, alıştığımdan çok daha fazla bir uyarılmaydı. Bu şeyleri gereksiz kötülükler, yeryüzünde yeri olmayan şeyler olarak etiketlemiş, yasak uçuruma ait olduklarını düşünmüştüm. Kanlı filmlerden bilerek uzak durmuştum. Ve yine de, tuvalet kapağına tutunmuş halde otururken, gülmeyi durduramıyordum. Ağzımdan ekşi kusmuk damladı ve midemin içeriğini boşaltmaya devam ettikçe, sıvıdan çok büyük, karanlık bir yılana benzemeye başladı. Belki de gerçekten bir yılan kusmuştum. Ruhumdaki gülümsemeyi boğan, boğazımı sıkan bir yılan.

Karnım yanarken banyo zeminine uzandım. Fayanslar soğuktu ve duştan dolayı hâlâ rahatsız edici derecede ıslaktı. Ama dudaklarımdan kaçan tükürük ve hafif kahkahaları kontrol edemedim.

Ben deli değildim. Delirmeye doğru gitmiyordum.

Kadının bahsettiği "farklı bir şey" bu muydu?

Ayağa kalkar kalkmaz evden fırladım. Yapmam gereken bir deney vardı.

Akşam saat onda bile 25-Mart tıklım tıklımdı. Geri dönüştürülemeyen sentetik plastik ambalajda 300 gram tuz ve pul biber aldım. Ambalajda hiçbir yerde gıda güvenliği sertifikası mührü yoktu, zaten olsaydı da

yanıltıcı olurdu çünkü taneleri açıkça iri ve düzensizdi. Ama her zamanki markamın fiyatının sadece yarısıydı!

Müşteriler öne uzanıp aynı ürünleri kendi sepetlerine koydular. Kayıtsızlıkla dolu gözlerle indirimleri ve bir alana bir bedava fırsatlarını taradı ve masaları sağlıksız, düşük kaliteli yiyeceklerle dolmaya mahkumdu; ancak sevgili banka hesapları, tutumlu efendilerinin koruması altında gelişecek ve bir gün yüksek katlı bir apartman dairesi olan beşiklerinde yeniden doğacaktı! Müşteriler, anlık tatminden memnuniyetle vazgeçip somut hayallerinin peşinden koşmayı seçtiler.

Acaba bu, adalet arzusundan kaynaklanan sorumlu tüketim konusundaki ısrarımın anlık tatmin arayışı olduğu anlamına mı geliyordu diye düşündüm. Seçimlerim kişisel durumuma yardımcı olmamıştı, sadece bana entelektüel tatmin sağlamıştı. Öyleyse bu, gelecekteki kalıcı mutluluğumu elimden alan türden aptalca bir mutluluk muydu?

Hareketlerimin dünyaya hizmet ettiğini düşünmüştüm. Her şey daha büyük bir iyilik içindi, diye kendime söylemiştim. Ama yanımdan geçen insan kalabalığının mutluluğu tamamen ve bütünüyle kişiseldi. Kapitalist makinenin teşvik ettiği tüketimciliğin özü buydu.

İşte 25 Mart'ı dolduran tüketim toplumunun piyonları! Kapitalist bir toplumda tüketim büyük olasılıkla kötüydü, yine de bu piyonlar kraliçe olmaya, benimkinden daha iyi bir geleceğe yazgılıydılar. Ve benim anlık entelektüel ve duygusal tatmine yönelik erdemli seçimlerim beni sefil bir hayata ve Suwon ile evliliğe götürecekti.

"Etik bir yaşam sürmek" olarak bilinen zevkin iki yönü vardı: daha büyük bir iyiliğe hizmet etmenin verdiği tatmin ve bu amaca ulaşmak için feda edilen kişisel mutluluk.

"Ve bu insanları asla anlayamayacağımı düşünmüştüm!"

İnsansız kasadan gelen bip sesi kulaklarımda kutsal bir koro gibi yankılandı ve neredeyse saygıyla diz çökecektim. Otomasyon, aşırı yüksek indirimler—tüm bunlar sayısız insanın geleceğini güvence altına almak için gerekliydi. Elbette, işleri ortadan kaldırıyor ve makinelerin insanlığın kutsal alanlarına tecavüz etmesine izin veriyorlardı, ancak bunlar müşterileri ve cılız banka hesaplarını teselli eden gerekli kötülüklerdi. Yine de, etik hayatımın onların geleceklerinden daha önemli olduğuna inanarak, onlara karşı küçümseme duyma cüretini göstermiştim.

Tuz ve acı biberi kollarımda taşıyarak 25-Mart'tan hızla çıktım.

Her zamanki gibi mama kapları apartman otoparkında arabamın yanında duruyordu. Sokak kedisi boş mama kabını yaladı, bu yüzden 302 numaralı daire sakinine aşağıya inmesini rica eden bir mesaj gönderdim.

Ardından kaseye tuz döktüm.

"Artık bir daha buraya gelme, tamam mı?"

Kedi doğal olarak tuzu dokunmadı, ama kokladı, bıyıkları seğirirken tısladı. Tüyleri diken diken oldu ve sırtı kıvrıldı, adeta bir kirpiye dönüştü.

Kalan tuzu su kabına döktüm, kristaller su yüzeyine çıkana kadar devam ettim; su zaten tuzla o kadar doluydu ki daha fazla tuz çözünmüyordu.

“Birbirimizin alanına saygı duymalıyız.”

Bu kedi hayatımı hep zorlaştırmıştı. Arabayı park etmek veya çıkmak istiyorsam, sabah ve akşam mama kaplarını kenara çekmek zorunda kalıyordum. 302 numaralı dairedeki kadın, yerel kedileri öldürebilecek kadar büyük bir başıboş köpeği yetkililere bildirmişti. Köpek bir barınağa götürüldü ve yirmi gün sonra ötenazi edildi. Ama bu kedi yaşadı. Bir keresinde bacağımı tırmalamış ve lastiklerimde korkunç çizikler bırakmıştı. Ama onu asla şikayet etmemiştim. Kedi hiçbir şey yapmamıştı, bu kesin bir gerçekti. Ama bu, tüm kedileri sevebileceğim anlamına gelmiyordu. En azından bu kediyi seviyormuş gibi yapmaya çalıştım, ama tüm çabalarım komşumu memnun etmeyince, anında "kötü insan" ilan edildim.

Sanki ötenazi uygulanan köpeği umursamış gibi.

George Orwell, Hayvan Çiftliği'nde eşitliğin eşitsizliği gizlediğini iddia ederken haklıydı. Ve hayvanlar -insanlar da dahil- kendi aralarında eşitliği sağlayamıyorken, farklı türler arasında aynı eşitliği nasıl sağlayabiliriz ki? Komşum bu parıldayan tüylü kediyi köpekten daha çok seviyordu. Sevgi ve dışlama, insan algısından doğan ikiz kardeşler gibiydi.

Eğer durum böyleyse, kimsenin benim kişisel sevgi ve dışlama kurallarıma müdahale etmesini istemezdim. Kedi bir süre tısladıktan sonra gitti.

"Deli kadın!"

302 numaralı üniteden kadın aceleyle dışarı fırladı ve beni yandan itti. Düştüm. Bunun olacağını biliyordum.

Acı biber tozunu çıkardım.

"Tam bir psikopatsın! Beni buraya kedi istismarı göstermek için mi çağırdın? Seni polise şikayet edeceğim, canavar!"

Bir avuç alıp dışladığım kişiye fırlattım.

"Ne oluyor be?"

Kadın ağzındaki tozu tükürdü ve ellerini burun deliklerinin etrafında salladı. Ben durmadım. Bir avuç daha, sonra bir avuç daha attım. Bana

doğru açtığı her deliği doldurabilmek için devam ettim. Bazı toz kümeleri yere düşüp patladı.

"Bunu nasıl buldunuz?"

"Siktir git!"

“Çin'de sevgiyle üretildi.”

"Polisi arıyorum!"

“Elbette, ne isterseniz yapın. Polisi arayın.”

Kahkaha attım, ağzı cazip bir hedef gibi açılırken, olabildiğince çok acı biberi ağzına doldurabilmek için avucuma attığım biber miktarını "polis" diye işaretleyerek ayarladım. Üç yüz gram, sadece sinir bozucu yorumlar püskürten o mağarayı doldurmak için fazlasıyla yeterliydi.

"Benden nefret ediyorsunuz, değil mi hanımefendi? Artık bunu saklamanıza gerek yok."

"Ne?"

"Belirsizlikten nefret ederim."

Üst dudağı acınası bir şekilde titriyordu. Muhteşemdi.

Odama girer girmez kapıyı arkamdan kilitledim ve Eunju'nun sosyal medya hesaplarına baktım. Tatiller veya doğum günleri dışında profilini hiç değiştirmemişti. Gördüğüm Eunju, tek bir madalyonun sadece yarısıydı.

Onu aradım.

“Hey, Yeongah. Ne oldu?”

"Ne ile meşgulsün?"

"Ek işler."

Telefonum hâlâ kulağımda, masama gittim ve Eunju'nun bloguna baktım. Bir zamanlar dijital göçebe birinin videosunu izlemişti ve şimdi NFT'lere, kripto paralara ve reklamlara takıntılıydı. Blogunda bilgilendirici yazılar yayınlayarak ayda 150.000 won gibi mütevazı bir ek gelir elde ediyordu.

"Eunju, o konserleri kabul etmemelisin."

"Neden?"

“Bunlar kirliliğe büyük katkıda bulunuyorlar. Ne kadar çok veri üretirsek, sunucular o kadar çok elektrik tüketiyor ve bu da enerji santrallerinin talebi karşılamak için çevreyi daha da fazla kirletmesi anlamına geliyor. Bunu daha iyi bilmeniz gerekirdi.”

“Bu saçmalık nereden çıktı?”

"Eunju, çok umursamaz bir tavır sergiliyorsun. Umarım sadece çevreyi koruma konusunda gösteriş yapmıyordundur."

“Yeongah, burada neler oluyor? Düne kadar tüm paylaşımlarıma

‘Beğen’ tuşuna basıyordun.”

“Ama artık değil, eğer çevreye zarar veren uygulamaları desteklemekte ısrar ederseniz. Ve ben sizin izlenme sayılarınızı artırmanıza yardımcı olmayacağım. Sizin hatırınıza her türlü alçaklığa razıyım.”

Yeongah, iyi misin?

Çağrı sona erdi.

Sevgi ve dışlama. Eunju korumak istediği şeyleri seçip ayıklıyordu. Dünyayı eşit görmüyor ve yargılamıyordu. Öyleyse benim davranışlarımı denetlemeye ve eleştirileriyle beni suçlu hissettirmeye ne hakkı vardı?

Her şey netleşti. Eunju'nun saplantılı bir şekilde sevdiği şey neydi? Benim tövbe etmemi izlemek.

Bunu içten içe biliyordum ama Eunju'ya her zaman "doğru olanı yapan iyi bir insan" olarak davranmıştım.

Karşınızdaki kişinin söylediği her şeye "Beğen" tuşuna bastığınız bir ilişkide, zaman zaman ortaya çıkan karanlık yönlerini görmezden gelmek kolaydı. Onun ikiyüzlülüğüne göz yummak korkaklık değil, bir tür affetme biçimiydi. Bana en yakın insanlara gelince, adalet ve ahlakın özü hakkında hararetli tartışmalara girmek yerine, onlarla aynı fikirde olduğumu kabul ettiğimde kendimi daha anlayışlı bir insan gibi hissediyordum.

Bu yüzden her zaman en kolay yolu seçmiştim. Günlük hayatta ikiyüzlülüğe izin vermek, bir ilişkinin rahatsız edici bir hale gelmesine izin vermekten daha kolaydı.

Seçtiğiniz partiden bir politikacı saçma bir şey söylese, onu yerden yere vurmazdınız. Arkadaşınız iş yapıyorsa, ürünleri düşük kaliteli olsa bile onu desteklerdiniz. Hepimiz böyle yaşıyorduk. İnsanlığın gerçek doğası buydu: zaman zaman yüzeysel olmak.

Ama tıpkı elma ağacında portakal yetiştiğini görmenin şoku gibi, uzun süredir devam eden beklentiler üzerine kurulu bir ilişkinin bozulması sadece rahatsızlığa değil, aynı zamanda ihanet ve tiksinti duygusuna da yol açtı. Ve bu da ömür boyu sürecek bir düşmanlığa neden oldu. Saçmalıklarınızı destekleyen siyasi meslektaşlarınız partinizden ayrıldığında, ancak ölümcül düşmanlarınız haline gelebilirlerdi. Bir zamanlar düşük kaliteli saçmalıklarınızı destekleyen arkadaşlarınızın bir yıldızlı yorumları, onları en sinir bozucu şikayetçiler haline getirdi. Eunju için ben o kişi olurdum.

Düşerken bile salaş bir eşofman giymek istiyordum. Ama Eunju—sen, Eunju, şık bir pantolon takım ve parlak mokasen ayakkabılar giymelisin. Her zamanki gibi zarif olmalısın. Ve düştüğünde, Eunju, bir gürültü olacak ve canın acıyacak. Ancak o zaman gerçekten eşit olabiliriz.

Sana saygı duyabilirim.
Ama ancak bana saygı duyduğunuz zaman.

Haftada beş gün, güneşsiz Güneş Sınıfı'ndaki yarı gelişmiş memelilerin üzerinde ellerimi sıcak bir şekilde gezdirir ve işten sonra beni bekleyen talihsizliği özlerdim.

Eunwu, ara öğünde aldığımız portakal dilimlerine doyamıyordu. Hatta sınıf arkadaşından bir tane bile çaldı, ama ben görmezden geldim. Tartıştılar, sonra yumruklaştılar, tekmelediler, sarhoş yetişkinlerden hiçbir farkları yoktu. İnsanlar, genç ya da yaşlı, hep aynıydı diye düşündüm ve dudağımın hafifçe seğirmesinden zevk aldım. Ama yine de müdireyle başım derde girmesin diye beslenme uzmanından fazladan portakal dilimi istemeyi hatırladım. Bana yarım düzine verdi.

"İsterseniz elimizde biraz da sarımsak kaldı."

"İzin almadan malzemeleri dağıtmanın yasak olduğunu sanıyordum."

“Sorun değil. Zaten gün sonunda tüm tarım ürünlerini atmamız gerekiyor. Yalnız yaşıyorsun. Etrafta biraz sarımsak olması iyi olabilir.”

Beslenme uzmanı bana plastik bir poşet içinde bir avuç sarımsak verdi. Midem bunu kaldıramazdı ve babam da yememi istemezdi. Ama bugün, onun tanıdığı kızı değildim.

Eunwu'yu rıhtıma bıraktığım an, arabama koştum ve ağzıma bir diş sarımsak attım. Çiğ çiğ ısırdım. Üçüncü diş sarımsaktan sonra ağzım uyuştu. Eve geldiğimde, babamın evden gönderdiği, sarımsak veya soğanla asla yemememi tavsiye ettiği geleneksel ilacı bir dikişte içtim. Her ay gönderdiği bu işe yaramaz duygusal hediyeler, tozla kaplanana kadar evimde birikmişti, görmezden gelinmişti. Duşa girmeden önce bile midem ağrıyordu. Ama bunu bekliyordum. Bu uzun zamandır yasak olan kombinasyon, midemi kesmiş ve bağırsaklarımı düğümlemiş gibiydi. Yatağa yüzüstü uzandım ve acı çektim.

Ama bu yetmedi. Gerçekten hasta olmak istedim. Bir tava çıkardım, iki dilim domuz göğsünü kızgın yüzeye koydum ve aradaki boşlukları kalan sarımsaklarla doldurdum. Kokusu ağzımı sulandırdı. Pişince, her bir domuz eti parçasından iki diş sarımsak yedim. Babamı ve sevgisini aşağılama eylemiyle kendimi tatmin ettim. Sanki bir şey açılmış ve içimde yeni bir delik açılmış gibiydi.

“Bu harika. Bu gerçekten harika!”

Artık gülmeyi durduramıyordum. Ellerimle ağrıyan karnımı tutuyordum ama bacaklarım zevkten titriyordu. Bunca zamandır korumaya çalıştığım Oh Yeongah mı? Gidip bir yerlerde ölmüştü.

Bir kalem buldum ve karnıma batırdım, daha da tahriş ettim.

Çıldırtıcıydı. İç organlarım ip olsaydı, o kadar kötü dolanmışlardı ki bir daha asla çözülemezlerdi. Kopmuşlardı ve o an anladım ki cennette ya da cehennemde değil, şimdiki zamandaydım, bedenim bir rodeo atı gibi tepinip çırpınıyordu. Acı, hayatta olduğumu kanıtlıyordu. Karnıma bir yumruk indirdim. Kadınların karınlarına dikkat etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden daha sert vurdum. Acımasızca, tüm gücümle. Bu tabuyu kendi ellerimle yıkacaktım!

Hayattaydım. Kendime hiç bu kadar emin olmamıştım.

Ama kısa sürede gerginleştim. Kendimi bu duruma yükseltmiştim, ama bu zevk artık beynime kazınmıştı, aynı uyarıcı bana asla aynı coşkuyu veremezdi. Yarın bu mutluluk doruklarına nasıl ulaşacaktım? Zevkim ne kadar artarsa, sonrasında beni bekleyen uçurumun derinliğini ölçmek o kadar zorlaşıyordu.

Ben ne yaparım?

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Telefonum çaldı.

Sesindeki öfke yetmezmiş gibi, Eunju benimle yüz yüze görüşmek istediğini açıkça belirtti.

Teklifi reddettiğimi biliyordu ve zavallı, reddedilmiş Suwon'dan çok benim için endişeleniyordu. Her zaman onun mahallesindeki bağımsız bir kahve dükkanında buluşurduk, ama bu sefer benim bölgeme kadar gelme zahmetine girdi.

"Onunla evlenmeyi aklından bile geçirmesen iyi olur."

Beş yıl önce Suwon ile görüştüğümü söylediğimde, Eunju dünyamızın ne kadar küçük olduğuna hayret etmiş ve hoşnutsuzluğunu gizlemeye bile çalışmamıştı. Yüzündeki o ifade pek değişmemişti.

"Benim."

“Ama siz teklifi reddettiniz.”

"Yaptım."

“Biliyorum. Evlilik kolay bir karar değil. Buna saygı duyuyorum ve bence bunu iyice düşünmelisiniz.”

"Evet, ama evlenmem gerektiğini biliyorum."

“Hayır, gerek yok. Biz daha yirmi yedi yaşındayız.”

Eunju, yüzüncü gün yıldönümü fotoğraflarımızdan ziyade birinci yıl yıldönümü fotoğraflarımızdan daha çok rahatsız olmuştu. Suwon ile çıkmaya başladığımız günün ikinci yıldönümü için bir geziye çıktığımızda ve üçüncü yıldönümü için güzel bir akşam yemeğine çıktığımızda, Eunju beni böyle bir sohbete oturtur ve yavaş yavaş konuşmaya tuz katardı. Tuzun belli bir eşiğe ulaşana kadar farkına

varmazdım.

"Uzun vadeli olarak görüşmeniz gereken türden bir insan değil."

"Sen sadece benim evlenmemi istemiyorsun, Eunju."

"Bak, sakın hâlâ senden hoşlandığımı düşünme, tamam mı? Bu inanılmaz derecede aşağılayıcı bir varsayım."

"Yine her şey seninle ilgili, değil mi?"

“Her şey benimle mi ilgili?”

Eunju'nun itirafını reddettiğimde on dokuz yaşındaydık, yirmiye doğru gidiyorduk. Lisede geçirdiğimiz üç yıl boyunca duyguları olgunlaşmıştı ve o kader dolu kış gününde, o duyguları koklayabilmem için turşu kavanozunu açmasına gerek kalmamıştı. Ama o duyguların bu kadar uzun süredir demleniyor olması, onları kucaklayabileceğim anlamına gelmiyordu.

Eunju iyi, nazik bir insandı. Adil ve girişken biriydi ve dünyanın olması gerektiği gibi işlemesini sağlayan insanlardan biriydi. Saygımı hak ediyordu.

Eunju, kendisine saygı duyan Oh Yeongah'ı severdi. Dünyadaki adaletsizliklerden ve kapatılması gereken tüm uçurumlardan bahsettiğinde gözlerim hiç donuklaşmadı. Eunju'nun dünyasına hayran kaldım ve onu kaydettim. 25-Mart'a duyduğum tiksinti onun başarısıydı, tek bir haber makalesini bile göz ardı edememem de öyle. Eunju'nun kalbinde yanan adalete hayran kaldım. Bu tutku bende hiç yoktu ve sanırım onu taklit etmek istedim.

Bu da onun yanında kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu.

“Son zamanlarda tuhaf davranıyorsun. Ve bu, o garip telefon görüşmesini saymazsak.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeongah, sanki seni gücendirmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun. Ama sadece şunu söylüyorum, Suwon'u tanıyorum çünkü aynı okula gittik. Onun senin için doğru kişi olmadığını biliyorum."

"Evet, bunu bana son beş yıldır söylüyorsunuz."

“Suwon’u tanımıyorsunuz. O portakal bahçesinde geçirdiği onca zaman boyunca insanlar ona deli dediler.”

“Suwon iyi bir insan.”

"Ben de senin için iyi bir insanım, değil mi?"

Eunju benim için iyi bir insandı. Tek arkadaşım, tek yol göstericimdi. Beni Platon'un mağarasından çıkardı ve kör olmuş gözlerimi bilgi ve bilgelikle doldurdu. Onun yorulmak bilmeyen etik yaşamı o kadar parlaktı ki, benim kendi tembelliğimi aydınlattı.

Eunju her şeyi severdi. Kadınları severdi, erkekleri severdi, başkalarını

severdi, bu adaletsiz dünyayı severdi, kusurlarını ve ikiyüzlülüklerini severdi, eleştiriyi, alaycılığı, umutsuzluğu ve hayal kırıklığını severdi. Ya da en azından sevdiğini iddia ederdi.

Belki de Oh Yeongah, dünyaya duyduğu sevgiden doğdu.

"Eunju, sence 'iyi bir insan' nasıl tanımlanır?"

“Yeongah, neden bu kadar agresif davranıyorsun? Bu hiç sana benzemiyor.”

“Bütün bunları insanların seni iyi bir insan sanmasını sağlamak için mi yapıyorsun?”

“Buraya kadar anlambilim tartışmak için gelmedim.”

"Eğer Suwon gerçekten kötü bir insansa, ona teşekkür etmelisiniz."

“Yeongah, bu saçmalıklara yeter artık.”

Güzel ve adil bir dünya. İlerici bir dünya. Hızla ilerleyen, yakamı sıkıca kavrayan ve düşmeme izin vermeyen bir dünya...

Ve bu yüzden beni boğuyor.

Garsona bir bardak buz istedim. Eunju'nun sözünü dinlememek düşüncesi beni gülmemeye o kadar zorladı ki, ağzımdan kahkaha kaçtı. Kendimi tutmak çok zordu.

Eunju iyi, adil bir insandı. Bu muameleyi hak etmiyordu. Ama ben, yüce gönüllü, erdemli Eunju'yu bile kendi zevkim için bir araç olarak kullanmanın eşiğindeydim. Bunu daha iyi nasıl tarif edebilirim? İlişkimiz, kahkahalarım karşılığında sunduğum fedakarlık olacaktı. Merkezdeki o şarlatanlar beynimin ön lobuna ne yapmıştı ki? Deli değildim ve zihnim berraktı, ama toplum genel olarak muhtemelen bana deli derdi. Eunju'nun annesinin işaret ettiği "farklı bir şey" beni değiştiriyordu. Keşke biri beni durdursa.

Keşke kimse böyle yapmasaydı.

"Yeongah, senin için endişelendiğim için buradayım."

"Yalancı. Buraya gelmenin sebebi, evlenerek sana ihanet edeceğimi düşünmen."

"Yeongah, sabrımı zorluyorsun."

"Korktun, değil mi?"

Yüzünde endişe dalgaları belirdi, tenindeki her ufak kırışıklık içimde saf bir kızıl zevk fışkırmasına neden oldu.

Bir keresinde Eunju, evlilik denen ataerkil kurumun kötülükleri hakkında uzun uzun nutuk çekmişti. Ben de genel olarak ona katıldığımı belirtmiş ve kendimi bu kuruma bağlamanın getirdiği çarpık acılardan - kayınvalide ve kayınpederin zorbalığı ve hasta yaşlı adamlara bakma beklentisi gibi- kaçınmak istediğimi söylemiştim. Eunju ile bira içerken birlikte kıkırdamış ve evliliği kınamıştık. O bunu bir tür yemin olarak

görmüş olmalı.

Ama ben bunu o kadar ciddiye almamıştım. Sarhoştum, çoktan onun her şeyine evet demeye alışmıştım ve evlilik çok uzak bir gelecekteydi. Eunju ile yüksek sesle bağırırken bile, hayallerimdeki adamla tanışırsam evlenmekte tereddüt etmeyeceğimi düşünüyordum. Geriye baktığımda, Eunju ile yaptığım "yeminlerin" hiçbirini ciddiye almamışım.

Ben her zaman böyleydim. Eunju gibi biriyle arkadaş olmak bile temel doğamı değiştirmemişti.

Reddedilmem kalbini kırmıştı, demişti ve ben de gönüllü olarak kendimi alçaltıp onu yücelterek arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışmıştım, ama bu bile beynimin ön lobunun yaptığı bir seçimdi. Beynim bana Eunju'nun daha erdemli, iyi ve adil olduğunu, bu yüzden de onun önünde eğilmenin doğru olduğunu söylemişti. Beynimin ön lobunun bildiği gibi, beynin emirlerini yerine getirmek Oh Yeongah'ı alternatifinden daha değerli bir insan yapacaktı. Ve ben de bunu yaptım. Ve yapmaya devam ettim.

Ben hayatımda hiç iyi bir insan olmamıştım.

Eunju ile buluştuğum günlerde, ağzımdan çıkan her kelime ince buz üzerinde atılan bir adım gibiydi. İlişkimizi temiz tutmak için katman katman öz sansür ve tereddüte ihtiyacım vardı. Ama bunu onu korumak için yapmıyordum. Kendimi korumak için yapıyordum.

"Bak Yeongah. Evlilikten bahsettim diye yanlış anlama sakın; ben de biriyle görüşüyorum, tamam mı?"

"Yarım yıllık bir kaçamak daha."

"Yeongah, şu anda ne söylediğinin farkında mısın?"

“Evet,” diye yanıtladım kısaca. “Bu da senin düşüncesiz ilişkilerinden bir diğeri. Altı ay sonra ayrılacaksın ve Suwon'la çıktığım için beni reddedip sana arkadaş olarak destek verdiğim için bana kızacaksın. Benim gibi bir kızın senin acını asla anlayamayacağını ve benim sadece istikrarlı ilişkiler içinde olacağımı söyleyip duracaksın, ama bunu bir lanet gibi göstereceksin, bir nimet gibi değil.”

"Bunu bana söyleyemezsin."

“Size söyleyemeyeceğim daha çok şey var. Ağzımdan çıkan her kelimeyi haksızlık ve kötülük olarak çarpıtabilirsiniz.”

"Peki, ne zamandır böyle içten içe öfkeleniyorsun, Yeongah?"

"Eunju, evrenindeki herkes yanılıyor, bir tek sen haklısın. Biraz farklı düşünen herkes senin düşmanın."

Buz dolu bardak nihayet geldi. Bir elimle çenemi tutarak daha fazla saçma sapan şey söylememi engelledim. Geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmek üzereydim. Bu kadar alışılmadık şeyler söylememe izin

vermek tehlikeliydi. İnsanlığın genel olarak her zaman yaşadığı gibi yaşamaya devam etmekten başka seçeneği yoktu. İşlemin etkilerinin sadece dört hafta sürmesi gerekiyordu, ancak Eunju yıllar içinde aramızda bir dinamik kurmuştu. Anlık zevke değil, uzun vadeli mutluluğa dönüşecek ve her geçen gün daha da parlayacak bir dinamik.

Eğer Eunju'nun kimliğini ve etik değerlerini kendi değerlerimin önüne koysaydım ve hayalini kurduğum tüm dünyaları bir kenara bırakıp onun değerlerine tapınsaydım, ilişkimiz her zaman barış içinde devam ederdi.

Ahlaklı bir yaşam sürmek, aslında benim için kaçışın en muhteşem yoluydu. Ama bu çıkışı kendi içimde kazmak yerine, Eunju'nun yaptığı gibi onu "harika ve adil dünyaya" yerleştirdim, çünkü ileriye doğru kaçan insanlara asla korkak denemezdi.

Ama şimdi içime kapanmak istiyordum.

“Yeongah, incindim ve gücendim. Bu nefret dolu bir davranış. Ağzından çıkan her kelime kimliğime hakaret niteliğinde. Bunu biliyor muydun?”

Oturduğu yerden kalktı.

Eunju'nun hala hiçbir fikri yoktu. Gerçek şu ki, aşktan başka hiçbir şeye bakmayı reddetmek, aşkın gerçekte ne olduğunu bilmemek anlamına geliyordu. Eğer gerçekten aşktan bahsetmek istiyorsa, bana daha çok bakmalıydı. Hiç kimse, karşılaştırma yapabileceği bir çamur birikintisi olmadan bir gölün berraklığını takdir edemezdi. Toplumda nefretin rolü asla ortadan kalkmazdı, çünkü Eunju'nun aşkı, saf olmayan her şeye duyduğu nefret olmadan tamamlanamazdı.

"Kaçma, Eunju."

"Kaçmıyorum."

“Bakış açımdan kaçma Eunju. Nefret ettiğim şey kimliğin değil: sensin. Sadece senden, karşımda duran kişiden, kişisel olarak tiksiniyorum.”

“Saçmalıyorsun Yeongah. Delisin sen.”

“Yalancı! Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Senden nefret ediyorum, bu kadar basit! Bizi tek boyutlu görüyorsun ama biz sana aynı şekilde davrandığımızda kıyameti koparıyorsun! Çok uygun bir durum, değil mi ikiyüzlü? Ben senden tek boyutlu olarak nefret ediyorum ve senin durumun, değerlerin veya kimliğin umurumda değil. Sen hayatım boyunca karşılaştığım en kötü, en baskıcı güçsün!”

Parmaklarımı buz dolu bardağın içine soktum.

Eunju hırslı bir şekilde, "Sınırı aştın, Oh Yeongah. Tamam! Git Suwon'la evlen, ağlayıp sürünerek bana geri döndüğünde umurumda mı? Seni bir arkadaş olarak durdurmaya çalıştım, bir arkadaş olarak yanında olmaya çalıştım. Sen bir kaltaksın, biliyor musun?" dedi.

"Az önce duyduğum şey cinsiyetçi bir hakaret miydi?"

“Seni arkadaşım sanıyordum. İyi bir insan olduğunu düşünüyordum.”

“Eunju.”

"Sen tam bir pisliksin."

"Eunju, beni görmezden gelme."

"Git kendini becer!"

“Daha fazla nefret dolu ifade. Demek ki kendi standartlarınıza bile uyamıyorsunuz.”

Tek kelime etmeden çantasını aldı. Ve sonunda cevabımı buldum. İyi bir insan olmayı bıraktığımda, kimse beni sevemezdi.

Adını usulca seslendim: "Eunju... eğer artık iyi bir insan olamazsam nasıl hissedersin?"

Bu trajediyi kabullendiğimde, sevincim doruk noktasına ulaştı.

Bardaktan buz parçaları alıp Eunju'nun burnuna fırlattım. Çığlık atarak yüzünü tuttu. Donmuş suyun etkisiyle teni kıpkırmızı olmuştu, bu da beni çok cezbediyordu; şiddete kurban giden bu dostluğuma bakmaktan kendimi alamadım. Bardağın tamamını fırlatsam daha iyi olurdu. Soğuk su saçlarını ıslattı ve tişörtünün düz yakası karardı.

"İyi misiniz?" diye sordu garson nazikçe, elinde kuru bir bezle hemen yanına koşarak Eunju'nun üzerini kuruladı, en ufak bir sabırsızlık belirtisi göstermeden.

“Sonunda anladım ki sana karşı hissettiğim şey dostluk değildi,” dedim. “Acıma duygusuydu.”

Kafeden dışarı fırlarken sevincimi ancak yarı yarıya gizleyebildim ve ayaklarımı uzatarak kapıdan içeri daldığımda, dudaklarımdan yeni tıkanmış bir lokomotifin gürültüsü gibi kahkaha fışkırırken herkes bana döndü.

Eunju, beynimin şimdiye kadar tattığı en lezzetli lokmaydı.

Bir hafta, bir ay ya da bir yıl geçebilirdi, ama o bir daha benimle iletişime geçmezdi. Bana "arkadaşım" demekten en çok gurur duyduğum kadın hayatımdan gitmişti.

Böyle bir kupayı kaybetmek çok üzücüydü.

İlk aramam gerçekleşmedi ve mesajımı da okumadan bıraktı. Suçluluk ve pişmanlık duymam gerekiyordu. Ama duymadım.

Artık elimde sadece Suwon kalmıştı. Eunju beni çok yoruyordu ama fiziksel ve duygusal tüm ihtiyaçlarımı karşılamıştı, hatta annemin öldüğü günü bile hatırlıyordu. Bu kaybetmemem gereken, her ne pahasına olursa olsun korumam gereken bir ilişkiydi.

Eğer Suwon'la evlenseydim, Eunju bana duyduğu sevgi kadar nefret ve

duygusallıkla dolu bir hediye parası zarfı doldururdu. Ve ben o parayı öylece bir kenara attım. Ne kadar dikkatsizdim.

Ama gök kürelerini omuzlarında taşıyan Atlas bile yalvarmıştı, değil mi? Yükünü bir kenara bırakıp sevgili dünyasını mahkum etmeyi?

Ameliyattan üç hafta geçmişti ve işten eve geldiğimde ekranımı her türlü korkunç görüntüyle doldurdum ve gülmeye çalıştım. Ama en iyi şakalar bile ikinci kez anlatıldığında aynı derecede eğlenceli olmuyordu. Bana çok fazla keyif veren şiddet tüm etkisini yitirmişti ve beceriksizce kafaları kesilmiş bedenlerin resimleri bile sadece bir kıkırdama ve bir kahkaha uyandırıyordu.

Ama Eunju'yu düşündüğümde kahkaha geri geliyordu. Değerli bir insan, parçalanmış organlardan çok daha kıymetli. Ona bir daha asla ulaşamayacağım düşüncesi beni umutsuzluğa sürüklüyordu, tıpkı anne babasının en sevdiği saksıyı kıran bir çocuk gibi. Ellerimi karnıma dolayarak, yüzüm buruşmuş ve seğirirken, ağlıyor muyum yoksa gülüyor muyum anlayamayacak hale gelene kadar feryat ediyordum.

Onu kaybettiğim için sonunda üzüldüm mü?

Hayır, değildim. Üzgün değildim, ağlamıyordum da. O kadar çok eğleniyordum ki, insanı duygulandırıyordu. Bu, umutsuzluğa benzeyen grotesk bir duyguydu, ama aslında zevkti. Ön lobumun her kıvrımı dopaminle dolmuştu ve o kanlı görüntülerle ilk karşılaşmamı bile alt eden güçlü bir coşkuya kapılmıştım.

Bir bardak suyu hızla içtim ve lise yıllığıma göz attım. Asla geri dönemezdim. İşlediğim kötülüğün ilişkimizin sonunun tek sebebi olduğunu ve yaptıklarım yüzünden mahkum edilip tecrit cezasına çarptırılacağımı biliyordum. Bıçak sırtında yürüyordum ve bu farkındalık kahkahalarımı daha da şiddetlendiriyordu.

Üzgün olmam gerekiyordu. Üzüntü, doğru tepki olmalıydı.

Göğsümü yumrukladım ve Oh Yeongah'a lütfen üzülmesini yalvardım. Issız oturma odasında diz çöktüm ve içimden dua ettim, bir kaseyi suyla doldurdum ve kıyafetlerim ıslanana kadar başıma döktüm. Düşüncelerim ne kadar netleşirse, o kadar şiddetli gülüyordum. Daha da ilginç olanı, yürek burkan videoları izlerken hala ağlayabiliyordum. Ama beni üzmesi gereken uzun süreli bir ilişkinin kaybı, gözlerimden tek bir damla yaş bile akıtmadı. Kalbimdeki yay sonunda bir oyuncak bebek gibi serbest kalmıştı, ama Jack'e hangi yöne gideceğini söyleyemiyordum.

Bu kontrol edilemez duygu, insanların "özgürlük" dediği şey miydi? Bu gerçekten özgürlük müydü?

Ve o an anladım.

Kahkahamın nihayetinde nereye varacağını biliyordum. Tıpkı

günahkarın kulağına fısıldanan, gelecek yıkımı ve felaketi haber veren ilahi bir uyarı gibi, beni kendine çağırıyordu.

Tekrar kendi kendime düşündüm: İyi bir insan olmak istiyordum. İyi bir kız arkadaş, iyi bir arkadaş, iyi bir öğretmen, toplumun iyi bir üyesi. Geri dönmeliydim. Eski halime dönmeliydim.

Eunju'nun kafede söylediği bir şey aklımda kalmıştı ve mutlaka bir cevap almalıydım.

Bu sefer benimle Scarlett arasında şeffaf akrilik bir bölme vardı. Bir mahkum gibi görünüyordu, ama o kadar utanmazdı ki iğrençti.

"Beni hemen geri koymalısınız."

"Yedi gününüz daha var, Bayan Oh."

“Bana ne yaptınız siz? O lazerle bir şeyleri mi kızarttınız? Buna dayanamıyorum, hayatım mahvoldu! Daha da korkunç şeyler görmedikçe artık gülemiyorum—”

"Bu prosedürden geçen tüm deneklerde görülen ortak bir değişiklik."

Scarlett, bölmenin altındaki küçük aralıktan bir tomar belge uzattı. Belgeleri tanıdım ama diyagramlardan ve bilimsel terimlerden geçen seferkinden daha fazlasını anlamadım.

Ya beynim, yeni, psikopat bir insan türü yaratmak için çılgın bir bilim insanının deneyinde denek olarak kullanılmış olsaydı? Ya hayatım ve zihnim birer oyuncağa indirgenmiş olsaydı? Artık Scarlett'e güvenemezdim. İşlemin etkilerinin bir hafta sonra gerçekten ortadan kalkıp kalkmayacağı belli değildi.

“Beyninizin ön lobunun sadece küçük bir bölümünde düzeltme yaptık. Her şey burada, belgede listelenmiştir. Tüm işlem, belirtildiği gibi gerçekleştirilmiştir.”

"Bunu sade bir dille ifade edin."

"Lazer sadece nükleus akumbensinizi etkiledi."

Sağ duvara monte edilmiş ekranda bir video oynatılmaya başladı. Sunumda beynin bir diyagramı gösteriliyordu ve ön lobun belirli bir bölümü kırmızıyla daire içine alınmıştı. Bu bölüm, elektrik sinyalleri gibi hızla beyne yayılan bir tür madde üretiyordu.

“Nükleus akumbens, söylediklerimizi ve yaptıklarımızı kontrol eder. Kapının dışında bekleyen dopamin ve glutamat miktarları arasında bir denge kurar ve hangi kimyasalın daha fazla miktarda bulunduğuna bağlı olarak düşünme şeklimizi değiştirir. Daha fazla dopamin olduğunda mutluluk hisseder ve eylemlerimize devam ederiz; daha fazla glutamat olduğunda ise kontrol arzusu hisseder ve eylemlerimizi durdururuz.”

Robot gibi konuşuyordu. Ama gözleri çok yorgun görünüyordu.

Yumruklarımı bölme duvarına vurdum ve bir ayının kafesi salladığını duydum. Scarlett geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Bu ofisi koridora bağlayan kapı sadece benim tarafımdaydı ve onunla duvar arasında sadece küçük bir boşluk kalmıştı. Ama neden kontrolü elinde tutan kendisiymiş gibi davranıyordu?

“Beni bir psikopata dönüştürdünüz. Beynimi mahvettiniz. Beni eski halime döndürün.”

"Tekrar ediyorum Bayan Oh: Birincisi, beyniniz yedi gün içinde normal işlevlerine geri dönecek. İkincisi: Psikopat olmadınız."

“Öyleyse neden ben—”

"Glutamat alımınız basitçe devre dışı bırakıldı."

Scarlett fareyi tıklatarak ekrandaki birçok görüntüyü inceledi ve sonunda "Kontrol Grubu A," "Kontrol Grubu B" ve "Test Grubu" olarak etiketlenmiş üç farklı beynin tarama görüntülerine geldi.

“İlk görüntü bir suçlunun beyin taraması, ikincisi ise sıradan bir insanın beyin taraması. Üçüncüsü ise sizin gibi bir kişinin prefrontal korteks taraması, Bayan Oh. Aradaki farkları görebiliyor musunuz?”

İki kontrol grubunun prefrontal korteksleri özdeşti. Ancak test grubunun taraması farklıydı.

“Birinci ve üçüncü taramalar arasında açık bir fark var, Bayan Oh. Beyniniz bir suçlunun beynine dönüştürülmedi. İşlemin hedef aldığı beyin bölgesi, bir kişinin ahlaksız olmasında kritik bir işlev görmez. Suç eylemleri, bu deneyin konusu olmayan beynin birden fazla ayrı bölümü tarafından etkilenir. Basitçe söylemek gerekirse, sizi bir psikopata dönüştürmedik.”

“Ancak kontrol grubunun beyin fonksiyonları farklıdır.”

"Doğru. Siz bir psikopat değilsiniz, Bayan Oh. Ancak sıradan insanlara benzediğinizi de söyleyemeyiz."

Nefes nefese kalmıştım. Scarlett'in saçmalıklarının anlam kazanmasını, beynimin hepsini sindirmesini beklemek istemiyordum. Net, sezgisel bir cevap istiyordum. Lafı uzatmayı bırakıp konuya gelmeliydi.

Onu öldürmeden önce.

Duvara vurmaya devam ettim.

Scarlett sabırsızca, "Demek istediğim, sadece glutamat alımınızı sınırladık," dedi.

“Daha basit kelimeler kullanın!”

"Kendinizi kontrol etme yeteneğiniz, Bayan Oh!"

Saçlarımın her bir telinin kökleri, sanki gazlı suya batırılmış gibi zevkle inliyordu. Vücudum titriyordu ve parmaklarımdaki ince tüyler diken diken olmuştu. İçten içe, Scarlett'in sonunda dile getirdiği "farklı bir

şeyin" gerçek doğasını biliyordum.

“Bayan Oh, yapılan işlem son üç haftadır kendinizi kontrol etme yeteneğinizi ortadan kaldırdı. Beyniniz sizi ‘kötü bir insan’ yapmadı; bu, her zaman istediğiniz özgürlük. Bugünkü karakteriniz, doğduğunuz zamanki karakterinizle tamamen aynı. Anlıyor musunuz?”

“Özgürlük mü? İşe gitmeye, arkadaşlarımla buluşmaya ve verdiğim sözleri yerine getirmeye devam ettim!”

“Çünkü bu eylemler günlük hayatınızdaki özgürlüğünüzü asla kısıtlamadı, Bayan Oh. Yorgun olduğunuzda nefes almayı bırakıyor musunuz? Listelediğiniz her görev, varlığınızın devamı için gerekli görüldü. Bu süre boyunca kontrol altında tuttuğunuz şeyler daha geniş, soyut kavramlardır; zihnin yetki alanıdır. İyi şeyler yaptınız, iyi şeyler söylediniz, ilişkilerinizi mutlu ve istikrarlı tuttunuz ve yalnızca toplumun genel olarak onayladığı değerlerin peşinden gittiniz. Hayatınızı bu ideallere bağlı kalabilmek için kendinizi kısıtlayarak geçirdiniz ve bu işlev söz konusu olduğunda özellikle gelişmiş bir örnektiniz. Bizim yaptığımız tek şey bu işlevi askıya almaktı. Yedi gün içinde, büyük bir kısıtlama ve öz denetim sahibi bir kadın olarak geri döneceksiniz.”

"Ben... eski halime mi dönüyorum?"

"Evet, Bayan Oh. Bana kaç kere daha tekrar ettirmeniz gerekiyor? Yeniden suçluluk duygusu hissetmeye başlayacaksınız!"

Scarlett, kalın kafalı hastasıyla tartışmaktan bıkmış bir şekilde içini çekti. Kırmızı bir düğmeye bastı.

"Bu oturum burada sona eriyor, Bayan Oh. İyi günler dilerim."

Sendelleyerek ayağa kalktım ve akrilik panele vurmaktan kızarmış, şişmiş ellerime baktım.

† İngiliz filozof Herbert Spencer'ın Sosyal Statik (1850) adlı eserinden alıntılanan bu bölüm, onun eşit özgürlük ilkesiyle benzer bir düşünce çizgisini izlemektedir. Bununla birlikte, bu alıntının kullanılması, bu kitabın Spencer'ın tüm felsefi bakış açılarıyla aynı doğrultuda olduğu anlamına gelmez.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

OceanofPDF.com

Bugün son gündü.

Eunwu yorulmak bilmeyen bir baş belasıydı ve sabır belirtisi göstermedi. Sonunda, kendisine "Milo" diye seslenmeyi reddeden sınıf arkadaşı Jisu'yu tırmaladı. Tırnağı, Jisu'nun sağ kaşında sığ bir oyuk açtı ve iz boyunca kan birikti.

Yavaşça elimi şişkin başının arkasında gezdirdim ve yorgun gözlerle onu teselli etmeye çalıştım. "Jisu, sakin olmalısın, yoksa daha çok canın yanar."

"Öğretmenim, neden Eunwu'yu baş belası yapmıyorsunuz?!"

Yine mi? Eunwu öfkeden kudurmaya başladı. Bu kargaşa müdireyi ve yan sınıftaki öğretmeni Güneş Işığı Sınıfına çekti, ama ben acele etmedim. Eunwu'nun kollarından tuttular, onu zapt ettiler ve azarladılar. Ama Eunwu bir yetişkinin uyarısıyla dizginlenemezdi. Müdireye ima dolu bir ses tonuyla şöyle dedim:

Milo, özür dilerim.

Müdire birkaç kez "Milo, Milo" diye seslendikten sonra ancak Eunwu sakinleşti ve kendini yere attı, Jisu kadar yüksek sesle ağlayarak neden nefret ettiği bir isimle onu çağırmaya devam ettiğimizi sordu. Bu muhteşem manzarayı görünce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Belki de Eunwu, benim ancak yakın zamanda keşfettiğim o "farklı şeye" çoktan ulaşmıştı.

“Öğretmenim,” dedi Jisu bana bakarak. Ağlamayı bırakmıştı ve küçük yüzünde alışılmadık derecede soğuk bir ifade vardı. Çocukların kara kediler gibi, insanın kalbindeki tüm sırları okuyabilecek kapasitede olmaları gerekiyordu. Acaba benim üzerime örttüğüm perdenin ardını görebiliyor muydu?

"Ne oldu Jisu?"

"Hâlâ acıyor. Öperek iyileştirebilir misin?"

Islak bir mendil alıp Jisu'nun eline koydum. Bunu yapmamalıydım. Onun yarasını nazikçe silmeli ve Eunwu'nun yerine özür dilemeliydim. İçimde bir yerlerdeki başka bir Yeongah, parmaklıklarının ardında doğru cevapları yüksek sesle haykırmaya çalıştı ama dışarıdaki büyük dünyadaki Yeongah dinlemeyi reddetti.

Scarlett'ten gerçeği öğrenmek beni rahatlatmamıştı; en azından beynimi rahatlatmamıştı. Eski halime dönmem gerektiğini biliyordum, ama şimdi o parmaklıkların ardındaki basmakalıp, tutucu feryatları görmezden gelmek istiyordum.

"Ellerin var, değil mi Jisu? Kendini silemez misin?" dedim.

Jisu, önce müdireye ve Eunwu'yu terbiye etmeye çalışan diğer öğretmene, sonra bana baktı ve tekrar bana döndü. Çocuklar küçük

yetişkinlerdi, her türlü kurnazlık potansiyeliyle doluydu. Jisu, Eunwu tarafından mağdur edilme duygusunu bana karşı nefrete dönüştürdü.

Derin bir nefes aldı ve şiddetli bir hıçkırma çığlığı attı.

"Tam isabet," diye fısıldadım usulca kulağına, sesi kederle yükselirken. Bu son alaya daha fazla dayanamadı ve olduğu yerde ayaklarını yere vurup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İşte bu, Eunwu'ya mutluluk veren şeydi, diye hayretle fark ettim.

Okul çıkışından bir saat sonra Jisu, ailesiyle birlikte anaokuluna döndü. Babası, alnındaki çizikten dehşete kapılarak müdireyi sert bir şekilde azarlarken, ben de Güneş Sınıfı'nın eşiğinde sessizce durup yaşanan kargaşayı izliyordum. Eunwu da yanımda dik durarak bu karışıklığı izliyordu. Jisu'nun annesi gözyaşları arasında çığlık atarken, babası şiddete şiddetle karşılık vermeye çalışıyor, Jisu ise aylardır biriktirdiği tüm hoşnutsuzluğunu Eunwu'ya suçlayıcı bir şekilde yöneltiyordu.

Yan sınıftaki öğretmen, belli ki böyle bir şeye hiç de hazır değildi, polisi aramaya çalıştı. Telefonu elinden kaptım. "Bırakın içlerini döksünler. Bu iş müdürün görevi."

"Bayan Oh, sanki başkasının işiymiş gibi anlatıyorsunuz."

“Hadi, git – mesai saatleri bitti,” dedim, çantasını eline verip onu hafifçe yan kapıya doğru iterek. Meslektaşım daha iyisini biliyordu ama eve zamanında gitmeye asla hayır diyemezdi. Hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Bu sırada müdire diz çökmüş, Jisu'nun tıbbi masraflarını üstleneceğini ilan ediyordu. Anne ve baba hep birlikte Eunwu'yu işaret ederek, ailesinden özür dileyene kadar oradan ayrılmayı reddettiler. Müdire, saf bir çocuğun sorumsuz davranışları için yalvarırken, başı neredeyse ayaklarına değiyordu. Jisu'nun anne ve babası sonunda yorulup kızlarıyla birlikte ayrılana kadar çok uzun zaman geçti; Jisu'nun bakışları ise tüm süre boyunca bana ve Eunwu'ya sabitlenmişti.

Gölgeleri binadan ayrıldıktan sonra, müdire yanıma doğru yürüdü. "Çok utanmazca bir davranış, Bayan Oh."

"Tüm emekleriniz için teşekkür ederim, Sayın Müdür."

“‘Zorlu çalışma’ ifadesi yetersiz kalıyor! Bayan Oh, o çocuklar sizin sorumluluğunuzdaydı ve şimdi sizin hareketsizliğiniz yüzünden ben itibarımı kaybettim.”

"Bunu kendi başına halledebileceğini biliyordum."

Gerçekten bu kadar umursamaz mı davrandım? Kavga müdireyi terk etti. "Son zamanlarda sizde bir gariplik var, Bayan Oh."

"Sanırım öyle."

“Çocuklar kavga ettiğinde onları kendi hallerine bırakıyorsunuz, kanı

akan bir çocuğa kendi yarasını silmesini söylüyorsunuz ve günlük kayıtlarınız en iyi ihtimalle eksik. Son zamanlarda piyangoyu mu kazandınız? Yoksa sebep bu mu?”

"HAYIR."

“Bütün bunlar için kendinizi sorumlu hissetmiyor musunuz?”

Sonunda, kafamdaki kırık ampulün filamanı yandı. Artık her şeyi çok daha net görebiliyordum. Gerçek şu ki, dünyayı hiç sevmemiştim.

Duygular gerçekten bu kadar kesin ve net miydi? Bir turpu doğrama tahtasında ikiye veya dörde bölmek kadar kolay mıydı? Kalbimin kenarlarını oluşturan soyutlamalar, hiçbir mantık veya düzen olmaksızın dışarı dökülüyordu. Duygularım bir zamanlar katıydı. Onlara etiketler yapıştırabilir, doğru zamanlarda doğru yerlerine koyabilir ve ihtiyaç duyduğumda kolayca çıkarabilirdim. Ama Scarlett ile olan işlem, bu katıları sıvılara dönüştürmüştü; bunlar girdaplar halinde akıp gidiyor, bir araya geliyor, sevinç acıyla, öfke üzüntüyle karışıyordu. Artık hiçbir şeyi umursamayan bir insandım, bu yüzden her şey bana acı veriyor ve her şey beni iğrenç kılıyordu. Hiçbir şeyi ayırt edemez hale gelmiştim.

Normale dönmem gerekiyordu. Bu, tek mantıklı cevaptı. En iyi arkadaşımı ve hatta masum bir çocuğu incitmiştim. Ama duygularımı ayıran sınırların çöktüğünü fark ettiğim an, gelecekten korkmaya başladım; bir daha asla bu muhteşem duygu karmaşasının tadını çıkaramayacağım bir gelecekten. Yarın, duyguların karışımını ayrı ayrı bütünlere ayırıp tekrar parmaklıkların ardına kilitlemem gerekecek. Bu rahatsızlığa katlanabilir miydim? Her ihtiyaç duyulduğunda, saklandığı yere gitmenin zahmetine?

Hayatımdaki insanları incitmeye katlanabilirsem, eski halime asla geri dönmem gerekmeyebilir diye düşündüm. O geleceği hayal ettim. Dopamin kanalları patladı ve ağzım sulandı. Mutlu olacağımı biliyordum.

Ve kendimi boş hissettim. Bunca yıldır uygulamaya çalıştığım bu "kontrol" neydi? Bu benim eski dinimdi ve özgürlük benim Mesih'imdi.

"Bayan Oh, beni dinliyor musunuz—"

Hayır, dinlemiyordum. Scarlett'i aradım ama sinyal yoktu. Merkezin kapanış saati geçmişti. Platon'un mağarasının ağzı kapanmak üzereydi, ışığı sönüyordu. Ve ben hâlâ kurtarıcıma nasıl veda edeceğimi öğrenememiştim.

Giyotine doğru giden özgürlüğüme sırtımı dönemezdim. Onu korumanın bir yolu olmalıydı, en azından biraz daha uzun süre...

"Beni dinliyor musun?"

"Saat beşi geçti. Eve gidiyorum."

"Bayan Oh, hâlâ sizinle konuşuyorum."

İyi akşamlar.

“Bayan OH!”

Eunwu'yu hızla yolcu koltuğuna bağladım ve arabayı çalıştırdım. Okul müdiresi hemen yanıma koştu ve kapıyı zorla açmaya çalıştı, ama ben gaza bastım. Ayak bileği sıyrılmış ve kan içinde yere yuvarlandı.

Eunwu, yetişkin yaşamının bu yönüne yabancı değildi.

"Bana 'Milo' diye seslenmedikleri için her şey onların suçu," diye tekrarladı.

“Belki de öyledir.”

Eunwu'nun bugün pencereden dışarı bakışında farklı bir şey vardı; bir eliyle çenesini destekliyordu. O da içten içe bir kara kediydi. Belki de her şeyi en başından beri biliyordu. O, ilk lanetti, bende o anormal gülümsemeyi uyandıran, bilgisinin tamamını asla ifade etmeyen küçük yetişkindi.

"Milo, bir sorum var."

Eunwu arkasını dönmeden, benim devam etmemi bekledi. Kaderin cilvesiyle, kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldık.

Nazikçe sordum: "Neden bana hep 'Mükemmel yaptın!' diyorsun?"

"Çünkü bunun seni gülümseteceğini düşündüm."

"Baban sana bunu sık sık söyler miydi?"

"Hayır. Babamla hiç tanışmadım."

Sinyal değişti ve gaza bastığım anda, babasını tanımadığını iddia eden çocuğa şöyle bir baktım. Küçük burnunun köprüsü güzel, düz bir çizgi oluşturuyordu.

“Annem babamın aldığı ilk iltifatın bu olduğunu söylüyor,” dedi. “İşi gerçekten zordu, ama bir keresinde çok iyi yaptığında, ona ‘Mükemmel yaptın!’ demişler ve babam çok mutlu olmuş. Babam imkansız bir şey başardığını hissettiğini söylemiş. Bu yüzden anneme, ben doğduğumda bunu bana sık sık söylemesini söylemiş. Bu yüzden ben gerçekten cesur bir şey yaptığımda annem bana bunu söylüyor.”

"Avustralya'daki ofislerde insanlar birbirlerine böyle mi diyorlar?"

“Babam ofiste çalışmadı.”

"Ne?"

"Meyve bahçesinde çalışıyordu."

Bugün Quay'deki raflar her zamankinden daha boş görünüyordu ve alışılmadık bir şekilde, kalan ürünlerin çoğuna indirim etiketleri yapıştırılmıştı. Zor durumda olan bir işletme için mantıklıydı. Ama artık umurumda değildi. Eunwu'yu her zamankinden daha sert bir şekilde

sürükledim ve elini kadının eline soktum.

"Teşekkür ederim, Bayan Oh. Bundan sonra onu bırakmanıza gerek kalmayacak."

"Bir sorum var," dedim.

"Öyleyse size bir fincan kahve getireyim."

Kadın anlamlı bir bakış attı ve kahve makinesine doğru yürüdü. Zayıflamış Giacometti bana eşlik etti, kısırlaştırılmış ruhu bakışlarımız kesişse bile hiçbir sevgi göstermedi. Gözleri kör oyuklardı.

Eunwu akşam yemeği için rafları karıştırırken portakallı kekin önünde durdu. Bu meyveyi ne zaman sevmeye başladığını merak ettim ve küçük pembe dilinin üzerinde yuvarlanan o posayı düşündüm. Avustralya'daki bir meyve bahçesini, portakallarla dolu ağaçları düşündüm. Birinin terini, anılarını ve zamanını. Nefesim kesildi. Aklımı kaybediyordum ama haklı olduğumdan şüphelenmeye cesaret edemedim.

Fazla kafa yoruyordum. Bu kesinlikle anlamsız bir varsayım olmalıydı.

Turuncu tonlu bir tuzak.

"Bayan Oh, biraz da kek ister misiniz?"

Kadın bana cevap verme fırsatı vermedi. Bütün keki tepsiye koydu, dilimler halinde değil de kaba levhalar gibi kesilmişti ve masayı kahve, tabaklar ve ekmek bıçağıyla hazırladı. İstediğim kadar dilim alabileceğimi ima ediyordu, ama iştahım yoktu ve kahveyle yetindim.

Aşırı hassaslaşmaya başlamıştım. Yavaş yavaş kendimi hasta hissediyordum. Suwon'a bir mesaj gönderdim: "Halka açık otoparka gel. Benim için araba kullanman gerekiyor." Hemen cevap verdi ve geleceğini söyledi.

Kahvemden bir yudum alıp kadına baktım. Ekşi tadı mide bulandırıcı bir tat bırakmıştı.

"Yarın her şey normale dönecek. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bu konuda seninle konuşmak istiyordum."

"Ve sonunda size söyleyecek bir şeyim var."

“Neden beni Scarlett’e yönlendirdin? Bir şey vardı, değil mi? Farkında olmadığım bir şey.”

Gözünü bile kırpmadı. "Evet."

Eunju'ya yaptığım gibi ona da buz mu atmalıyım? Hayır, bunun için henüz çok erken. Kadın beni izledi, kayıtsız ama tedirgin. Onun bu kendini beğenmişliğine itiraz etmek istedim ama biliyordum ki, Quay'de niyetimin hiçbir anlamı yoktu, üstelik burada buz bile sunulmuyordu.

"Bana ne olacak?"

“Scarlett açıklamadı mı? Eski halinize döneceksiniz. Hiçbir denek, tedavinin amaçlanan kapsamının ötesinde etkilerini yaşamadı. Scarlett,

meslektaş olduğumuz zamanlardan beri her zaman çok yetenekli bir nörobilimciydi. Ben merkezden ayrıldığımdan beri daha da iyi oldu. Ama ondan önce—kendinize sormak istediğiniz bir soru yok mu?"

Sorular ve cevaplar o kadar birbirine benziyordu ki boğazım yandı. Kadın bir dilim kek kesti ve küçük bir parçasını ağzına götürdü. Bu uzun bir konuşma olacaktı.

"Hangi sorudan bahsediyorsunuz?"

"Eski haline dönmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Bu işlemden beri, daha önce hiç aklıma gelmeyen şeyler yapıyorum. Hiç bu kadar mutlu ve özgür olmamıştım. Ama böyle yaşamaya devam edemem. Hayatımdaki tüm insanları kaybedeceğim. İşimi. Her zaman olmak istediğim kişiyi. Bu işlemin beni daha iyi bir insan yapması gerekiyordu diye düşünmüştüm! Peki neden tam tersi yönde ilerliyorum?"

"Daha iyi bir insan, illa ki iyi bir insan değildir."

"Lütfen! Bu saçmalıklardan daha fazla bıktım. Gerçeği, sade bir dille duymak istiyorum."

"Ama ben her zaman gerçeği olduğu gibi ortaya koydum, Bayan Oh. Şu anki haliniz, önceki halinizden daha iyi bir insan."

"Scarlett bunun öz denetimle ilgili olduğunu söyledi. Yani bana, öz denetimim olmadığında daha iyi bir insan olduğumu mu söylüyorsun?"

Yan masada oturan Eunwu, bir parça kek boğazına takıldı ve göğsünü yumrukladı. Kadın kalkıp ona bir bardak soya sütü getirdi. Eunwu bir yudum aldı ve rahat bir nefes alarak gözlerine huzur geri döndü.

Kadın Eunwu'ya bir kredi kartı uzattı ve 25-Mart'tan bir şeyler atıştırmasını söyledi. Eunwu sevinçle bağırdı ve arsız küçük ayaklarıyla iskeleden dışarı fırladı. Şimdi sadece ben ve kadın kalmıştık ve onun bakışlarına tam bir küçümsemeyle baktım.

Caddenin karşısındaki kapitalist sisteme işaret etti. Gülümsüyordu.

"O işletmeyi de ben yönetiyorum," dedi kadın sakin bir şekilde.

"Ne?"

"25-Mart benim gerçek benliğim, Quay ise özenle oluşturduğum kişiliğim. Ama bu yerden bıktım. Bugün elimde kalan tüm ürünleri eve götürebilirsiniz."

"Ama… ama aynı zamanda başka işler de yürütürken nasıl böyle bir işletmeyi yönetebilirsiniz ki?"

"Kontrol ve özgürlük aynı madalyonun iki yüzüdür, Bayan Oh. Birbirleri olmadan var olamazlar; hatta birbirlerinin varlığında daha da parıldarlar. Dengeyi bozacak bir unsur olmadan aşırı bir şey olamaz."

Yolun iki tarafındaki iki işletme, tek bir kelebeğin kanatları gibiydi.

Sonunda, batmakta olan fırınıyla neden hiç ilgilenmediğini anladım: ikisinin de sahibi başından beri kendisiydi.

Bu onu kötü bir iş kadını mı yaptı? Bir dolandırıcı mı? Bir sanatçı mı? Müşterilerinin kalpleriyle oynayan, mahallede bölünme yaratan bir kukla ustası mı? Yoksa uç noktalar arasında birlik kuran bir arabulucu mu? Her ne olursa olsun, 25-Mart'ı görmezden gelip Quay'i tercih etme sözümü boşa çıkarmıştı.

Kadın mükemmel bir dengeye ulaşmıştı. Hem iyiliği hem de kötülüğü bünyesinde barındırıyordu, ancak hiçbirine teslim olmuyordu. Ahlak ve ahlaksızlık arasındaki o ince çizgide yürüyebilen çok az insan vardı, yine de o, özgürlükten zevk alırken kontrolü elinde tutmanın zıt durumuna ulaşmıştı. Gizli bir özgürlük krallığıydı burası; ana ve arka kapılar arasında silindirik bir yol uzanıyordu ve giriş ile çıkışı birbirinden ayırt edilemez kılıyordu—ama aralarında bir ayrım yapmaya hiç gerek var mıydı ki?

Eğer, dediği gibi, kontrol ve özgürlük aynı madalyonun iki yüzü ise, giriş çıkış anlamına geliyordu.

“Ve şimdi biliyorsunuz,” dedi, “kontrolün ve özgürlüğün gerçek anlamını. İkisini de bilmek, birini bilip diğerini bilmemekten daha iyidir.”

“Eski halime döndüğümde, hâlâ özgür olabilir miyim?”

Kadın bir dilim kek kesti. "Sonunda," dedi, "sonunda, net bir şekilde cevaplayabileceğim bir soru." Dilimi boş tabağıma koydu. Onun yaptığı hiçbir şeyi yemeye niyetim yoktu.

“Yarın, Bayan Oh, eski halinize döneceksiniz. Ahlaklı, huzurlu, kurallara uyan, öz denetimli bir kadın olacaksınız. Ama özgürlük anılarınızı koruyacaksınız. Eskiden tattığınız zevkleri özleyeceksiniz, ancak öz denetiminiz bir daha asla bu tür şeylere kendinizi kaptırmanıza izin vermeyeceği için mutsuz olacaksınız ve bu mutsuzluk haline bağlı kalarak iyiliğiniz mükemmelleşecektir.”

Donakaldım. "Hayır. Hayır, lütfen, anılarımı silemez misiniz? Hayatımın geri kalanını bir daha asla yaşayamayacağım bir zevkin özlemini çekerek geçirmek istemiyorum!"

Kadın ayağa kalktı ve tezgâhın üzerindeki heykelin kolunu kavradı. Çok az kuvvet uyguladı ama replikanın kolu tamamen kırıldı.

Kolunu uzattı.

"Sence bunun bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Kırıldı. Demek durum bu? Tıpkı o kol gibi ben de değersiz mi olacağım?"

“Bu kol size neyi hatırlatıyor?”

“Çöp kutusuna, tam da onu atmak üzere olduğun yere!”

“Bu kırık kolu gördüğümüzde, heykelin geri kalanını hayal ediyoruz. Heykelin tamamını, koluyla birlikte hayal etmek için ‘Diego’yu tekrar görmemize gerek yok. Bu nedenle, bu bedensiz kol kendi başına bütünün ve dolayısıyla toplumun bir parçasıdır.”

Kadının söyledikleri hiç mantıklı değildi. Kadının ellerini ittim. Kol yere düştü ama kadın onu yerden almadı.

Hayatımın geri kalanını, her zaman ulaşamayacağım bir zevkin özlemiyle geçireceğimi düşündüm. Midem bulanmaya başlamıştı. O lezzetli zevkin verdiği hazzı nasıl unutabilirdim ki? Şimdi bile, anılar aklıma gelince ağzım sulanıyordu. Her zaman o hale geri dönmeyi arzulayacaktım. Bir zamanlar Oh Yeongah, iyi bir adamı sevmeyi, çevreye duyarlı olmayı, korkunç canavarlara bile el uzatmayı, rahatsız edici bir arkadaşın varlığına katlanmayı ve çocukları seviyormuş gibi yapmayı kendine görev edinmişti. Eğer o hale geri dönersem, bir daha asla kaçamayacağım. Kaçmayı bile denemeyeceğim. Eski Oh Yeongah, heykelin geri kalanına zorla bastırarak uyumunu koruyan, bedensiz bir koldu. Oh Yeongah, şüphesiz, toplumun ve bütünün bir parçasıydı.

Peki bu, bedensizleşmiş olsam bile, hâlâ kendi içimde bir kol olarak kaldığım gerçeğini değiştirdi mi?

Kalbimdeki zincirler beni sıkıştırıp nefesimi kesti. Geleceği düşündüm ve nefes alamadım. Camları kıracak kadar tiz bir çığlık attım, acı içinde saçlarımı yoldum. Sabitlenmemiş her şeyi fırlatmak, kahve fincanlarını kırmak, bıçak sallamak ve sokaklarda çıplak dolaşmak istedim.

İşte benim ikilemim buydu: kontrol ve özgürlük aynı madalyonun iki yüzüydü, ama bu kadının aksine, o hassas çizgide dengede duracak güce sahip değildim.

Özgürlük alışılmadık bir şiddetti, kontrol ise tanıdık bir şiddet. İkisi de bana zarar verecekti ve bilmediğim şeytandan ziyade tanıdığım şeytanla daha iyiydim. Ama kadına işlemin etkilerini nasıl uzatabileceğimi sormak zorundaydım. Kalbim çığlık atıyordu: Geri dönmem gerektiğini biliyorum ama istemiyorum! Sürekli yeni tatlar arayan bir dil gibi, gelecek sonuçları umursamadan, sadece anın zevklerini arıyordum. Libidom kaynıyordu ve bana seslenen sesler duyuyordum—hayatımı alt üst edecek bir siren şarkısı.

Kadın oturdu ve ellerini omuzlarıma doladı. Ondan daha önce hiç bu kadar şefkatli bir bakış görmemiştim. Eunwu'ya karşı bile.

"Hepimiz bu içsel çatışmayı yaşıyoruz, Yeongah."

"Benim kadar çelişkili duygular yaşayan kimse olmamıştır."

"Size söz veriyorum, daha kötüsünü de gördüm."

Dudakları o kadar yaklaştı ki neredeyse burnumun ucuna değiyordu. Yanakları koyu kırmızıya bürünmüştü, kurnaz bir kızıllık yanaklarına yayılmıştı. "Mutsuz bir evliliğim oldu Yeongah. Hamile kalamadım," dedi. “Kocam beni suçladı, bunun sebebinin uzun süre yurt dışında kalmam olduğunu söyledi. Boşanmaya hazırlanırken, çalışma tatili için gelen genç bir adamla tanıştım. Tıpkı senin gibi, Yeongah, olağanüstü bir öz kontrolü vardı ve bana her zaman, en azından bir kez olsun, hasta annesinden uzaklaşmak istediğini söyledi. Kaçmak istiyordu. Araştırmacı ve denek sınırlarının ötesinde, birbirimiz hakkında çok şey öğrendik. Ona sevmeyi öğrettim, o da bana kısırlık sorununun kocamın sorunu olduğunu öğretti. İşlemin bedeli olarak, beni nefretimden kurtardı. İlk kez, kendimi korumanın, kendimi yok etmek kadar eğlenceli olmadığını öğrendim. Eunwu'ya her baktığımda onu düşünüyorum. Yeongah, tıpkı onun gibi öz kontrol sahibi bir hayat yaşayacaksın, ama bu geçmişi her zaman özleyeceksin.”

Eunwu, 25-Mart'tan aldığı atıştırmalıklarla dolu kollarıyla rıhtıma doğru koştu. Omuzunu iterek ilerlemeye çalışırken eşikte tökezledi. Kadın ona ayağa kalkmasına yardım etmek için kalkarken, istemeden kırık koluna tekme attı ve kolu uzağa doğru kaydı.

Kadın, Eunwu ile ilgilenirken bile dudakları kıpkırmızı kalmıştı. Ve öyle de kalacaktı. Ben o kekten tek bir lokma bile almadım.

Gitmem gerek! Burada bulunmamın hiçbir sebebi yoktu. Masanın üzerindeki her şeyi çantama doldurdum ve aceleyle uzaklaştım, ama kadın bileğimi yakaladı. "Peki ne istiyorsun, Yeongah? Geçmişe mi dönmek istiyorsun? Yoksa geleceğe mi zincirlenmek?"

Şu an cevap vermek istemiyordum. Kolunu şiddetle silkeledim ama gözünü bile kırpmadı. "Özgür olmak istiyorsan, tekrar ameliyat olabilirsin ama merkezde hayır kurumu işletmiyorlar. Her ameliyat için ücret ödemen gerekecek... ta ki senin gibi yüksek öz denetim seviyesine sahip başka birini onlara yönlendirene kadar. Onları ikna et, zorla, kaçır, nasıl istersen."

Şimdi anladım. Suwon'un beni seçmesinin sebebi buydu.

"Yeongah, kulaklarını yere yakın tut. Potansiyel bir denek adayının ihtiyacımız olan öz denetim seviyesine sahip olup olmadığını anlamak kolay olmayacak."

Suwon geldiğinde lastikte en az birkaç delik izi bırakmıştım. Ona lastik basıncını kontrol ettiğimi söyledim, Suwon yine de beni kucakladı ve kulağıma cesaret verici şeyler fısıldadı. Ve her zamanki gibi, benim için yolcu kapısını açtı ve arabayı çalıştırdı. Burnunun köprüsü güzel, düz bir

çizgi oluşturuyordu. Ellerim tanıdıklık hissiyle titredi. Çantamda getirdiğim bıçağı düşündüm ve kasıklarımı sıktım, sırtımı dikleştirdim.

Bahşiş vermeme izin veremezdim. Bir santim bile olsa.

“Suwon’da bir yere, uzak bir yere araba yolculuğu yapmak istiyorum.”

"Elbette."

Elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Gerilim beni boğuyordu.

"Hey, Yeongah?"

"Evet?"

"O teklifin hiç yapılmadığını varsayalım."

Cevap vermedim.

"Üzgünüm."

Suwon özür diledi ve bana yalnızca tek bir faydalı bilgi verdi: şu anki haliyle suçluluk duygusu yaşayabiliyordu. Bu özür, hayatı boyunca aldığı ve biriktirdiği tüm eğitim ve bilginin doruk noktasıydı. Medeni varlıklara özgü duygular kalbini doldurmuştu. Suwon her zamanki gibi iyi bir insandı. Zeki bir adamdı. Ve bu nedenle Suwon saf değildi.

Gece yarısı olduğunda ben de saf olmayacaktım. Bizim gibi insanlar—hem kontrolün hem de özgürlüğün bilinciyle pisliğin içinde boğuşanlar—siyah ve beyaz arasındaki gri alanda yaşamaya, asla ikisinden biri olamamaya mahkumdu.

"Yeongah, Yeonnam-dong'daki o kafede tanıştığımız anı düşün."

Kadına meydan okumak zorundaydım. Dengeye gerek yoktu. Sadece birini veya diğerini bilirsem saf olabilirdim. İyi ya da kötü ortadan kalkarsa, denge bozulurdu çünkü sadece ikisinden biri var olurdu. Giriş ve çıkışım buydu, tek bir kavramın kaldığı mutlak saflık.

Öyleyse saflığı kucaklayalım.

Kalbime yalnızca bir Oh Yeongah'ı kabul ediyorum.

Suwon'un durmadan konuşmasını dinlerken, onun profilden görünen yüzüne dik dik baktım ve kusursuz geleceğimi hayal ettim.

“Çalışma amaçlı yaptığım tatilden yeni dönmüştüm. Yalnız ve endişeliydim, yanımda birine ihtiyacım vardı. İyi birine, kendine güvenen birine. İşte o zaman seni gördüm. Yan masadaki müşteri beyaz eteğine kahve döktü ama sen hiç sinirlenmedin. Düşünceliydin, hatta kahveyi kendin sildin. Ne olursa olsun iyi olmaya kararlıydın. Ve son beş yıldır kendime güvenim arttı: Sen benim ideal kadınımsın. Kurtarıcım, bana kurtuluş verecek olan kişi. Çok güzeldin.”

Kusursuz saflık, evrenimde daha önce hiç yaşanmamış bir şiddet yoluyla tezahür edecekti. İnsanlığın bildiği hiçbir kelimeyle sınırlandırılamayan kusursuz özgürlük. Bu özgürlük senindi, Lee Suwon, çünkü ben her şeyden mutlak kurtuluşu arzuluyorum. Aşk da istisna

değil.

“Suwon.”

"Evet?"

"Bir sorum var."

Bir zamanlar, yaptığım "iyi" bireysel seçimler, dünyanın "kötü" eylemler olarak gördüğü sonuçlara yol açmıştı. Ama şimdi biliyordum. Yaptığım önemsiz çabaları silmenin bir yolu vardı.

Biriktirdiğim sarı kartlar ancak tek bir kırmızı kartla alt edilebilirdi. Geçmişteki eylemlerimin lekelerinden umutsuzluğa kapılmak yerine, insanların geçmişte verdiğim bireysel kararları asla düşünmemeleri için, tam ve her şeye kadir bir kızıl harfle damgalanmayı tercih ederdim. Seçim yol ayrımında duran her bir Oh Yeongah'ı özgürleştirirdim.

Büyük ve tarifsiz bir kötülük işlerdim.

"Suwon, Avustralya'da sana ne derlerdi?"

“Milo.”

Rıhtımdan aldığım bıçağı çıkardım. Tek bir akıcı hareketle boğazını kestim. Suwon dehşet içinde irkildi ve araba yol kenarında durdu. Ama ben durmadım. Yüzünün yan tarafını kavrayarak, bıçağı boynundaki o çizginin üzerinden tekrar tekrar geçirdim.

Yıllar boyunca işlediğim küçük yanlışları ancak affedilemez bir suç olan cinayet örtbas edebilirdi. 25 Mart gibi indirimli mağazalardan uzak durmayı erdemli bir seçim olarak görmüştüm, çocukları seviyormuş gibi yapmıştım, korkmuş sokak hayvanlarını beslemek zorunda kalmıştım, sevmediğim bir adama aşık kalmıştım. Şimdi "katil" etiketi bu yanlışları silip süpürecek, kıpkırmızıya boyanmış büyük bir özgürlük olacaktı.

“Y-Yeongah . . .”

Ama bir şeyler ters gidiyordu. Lastiği bıçakladığım halde araba nasıl bu kadar güvenli bir şekilde durmuştu? Lastiği kesmiş miydim acaba? Suwon'la birlikte otoparktan çıkmayı düşünmekle o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeyi düşünememiştim.

Suwon'un boğazı kızarmış ve çizilmişti ama kesilmemişti. Eli bileğimi sıkıca kavramıştı, gözleri ise boynuna bıçak saplamaya çalışan sevgilisine bakarken keskin ve korkunçtu.

Peki elimde ne vardı? Portakallı kek kokusu aldım.

Keskin olmayan bir ekmek bıçağıydı.

"Sonunda başardın."

Yüzümün bıçağın üzerinde yansımasını gördüm. Ağlıyordum. Gülüyordum.

OceanofPDF.com

Atmosfer basıncı vücut bütünlüğümüzü koruduğu için,
Bazen baskı, insan onurumuzu korur.

OceanofPDF.com

Epilog

OceanofPDF.com

Suwon boynunu silerken ben hâlâ kızarmış ve nefes nefese kalmıştım. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Yüzümde ne kahkaha ne de hıçkırma olan grotesk bir ifade donmuştu ve Suwon'un boynunda kırmızı bir iz kalmıştı. Bir hafta içinde kabuk bağlayacak, üç hafta içinde sararacak ve üç aydan kısa bir süre içinde tamamen kaybolacaktı.

"Üzülmene gerek yok, Yeongah."

Sesinin, boynundaki bakışlarımın ağırlığından daha neşeli gelmesinin sebebi bu muydu acaba? Kan lekeli ıslak mendille alnımı sildi ve ardından daha önce uzattığı aynı marka şişe suyu uzattı. "Merkeze girmeden hemen önce içtiğin su sana garip hissettirmemiş miydi? Sanki daha savunmasız hissetmene neden olmuş gibi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver."

Ön camın ötesinde, gökyüzünde açtığım yırtığı gördüm. Ay, ten kıvrımlarını kenara iterek parlayan yüzünü ortaya çıkardı.

"Beni dışarı çıkarın."

"Ne istersen."

Suwon tekrar direksiyona geçti ve ben de yol kenarına indim. Bu geceden sonra ilişkimizi "tanımlayacağımı" açıkladı. Bu ne ayrılma çağrısıydı ne de birlikte kalma çağrısı.

Hâlâ ateşim vardı.

“Yeongah, şunu bilmeni istiyorum ki, seni anlıyorum. Gerçekten de öyle.”

Bu, ondan duyduğum son şey olabilir. Siyah sedan, otoyolun ve gökyüzünün ufuk çizgisine doğru gözden kaybolurken bir an bile yavaşlamadı. Elimde çantam, ekmek bıçağım ve bir şişe su vardı. Portakallı kek kokusu güçsüzce dağıldı.

Suya baktım. Son kullanma tarihi geçmişti.

Ayaklarım beni otomatik olarak yolun kenarından aşağı doğru taşıdı.

Soğuk bir akşamdı. Tişörtümü yoklarken fark ettim: Bu Eunju'dan bir hediyeydi. Çıkardım ve fırlattım, kumaş uzaklara doğru uçuştu.

“Bu son değil.”

Elimi eteğimin içine soktum. İç çamaşırım Suwon'dan bir hediyeydi. Çok az zamanım kalmıştı; yakında kendi başıma seçim yapma yeteneğimi kaybedecektim.

"Kesinlikle değil."

Külotumu çıkarıp geçen tekerleklere doğru fırlattım; üçgen şeklindeki kumaş sayısız araba tarafından ezilip lastik izleriyle kararmış. Birkaç saniye öncesine kadar o kirli külotu giyiyordum ve temizdi.

"İyi misin?"

Birini hatırladım. Kafede Eunju'nun üzerindeki suyu silmeye çalışan çalışanı. İyi bir insana benziyordu. Bu, benim yerimde "ben" olabileceği anlamına geliyordu. Bu gerçekten son değildi.

Gülünç görünüyordum. Bu yüzden güldüm. Dudaklarım neredeyse yırtılacak kadar ağzımı açtım ve rüzgar küçük dilimi tırmaladı. Çok komikti.

Utanç verici kadınlar doğuştan değil, sonradan yaratılırlar. Dolayısıyla, alçak kadınlar da doğuştan değil, sonradan yaratılırlar.

Gece yarısı yaklaşıyordu. Bugün sona eriyordu. Ayın soluk lekeleri gökyüzünde gittikçe beyazlaşıyordu. Ve sonunda, ben—

—kendimden utanıyorum.

OceanofPDF.com

Teşekkürler

Öncelikle özür dilemek istiyorum.

Edebiyatın dört kategoriye ayrılabileceğine inanıyorum: herkese faydalı eserler, bazılarına faydalı eserler, bazılarına yararsız (veya doğrudan zararlı) eserler ve herkese yararsız (veya doğrudan zararlı) eserler. Bu kitap, "bazılarına faydalı" ve "bazılarına yararsız" eserler arasındaki sınırda yer alıyor. 2023 Temmuz'unda ilk taslağımı tamamladığımdan beri, bahaneler uydurmaktan kendimi alamadım. İnsanların benden daha az nefret etmesini veya beni taşlama olasılığını azaltmasını sağlayacak hangi bahaneyi bulabilirim diye düşündüm, kitabı kimsenin okuyup okumayacağını düşünmeden önce bile.

Eğer bu kitap sizi öfkelendirdiyse, bu sizin ahlaki açıdan iyi bir insan olduğunuzun kanıtıdır. Eğer bu kitap sizi özgürleştirdiyse, bu da sizin ahlaki açıdan iyi bir insan olduğunuzun kanıtıdır. Bu çelişkili tepkiler neden aynı şeyi kanıtlıyor? Çünkü siz ahlaki açıdan iyi bir insansınız ve sadece ahlaki açıdan iyi olmak üzere eğitilmişsiniz. Bu boğucu hissettirmiyor mu? Hem öfkeniz hem de özgürleşmeniz, “Diego”nun bir kolu, yani toplumun büyük bütününün bir parçası olduğunuzu kanıtlıyor.

Bahanem şu: Kışın soğuğu bahar çiçeklerini daha güzel gösterdiği gibi, edebiyat dünyasının da diğer kitapların daha sıcak hissettirmesi için buz gibi, alaycı eserlere ihtiyacı var.

Neyse, iki şeyden bahsetmek istiyorum:

Birinci Bölüm: Bu Çalışma Hakkında

Portakal ve Ekmek Bıçağı, açık sözlü bir kitap, yani şiddet içeriyor. Uzun yıllar Eunju olarak yaşadım. Bu nedenle Yeongah, kendi düşmanım oldu. Birisi bu kitabı tanımlamak için "dışkı" kelimesini kullandı. Kontrol ve özgürlük gibi karşıt değerleri ifade etmenin, daha fazla eleştiriye yol açacak temaları ve konuları geçiştirmenin daha zarif yolları olabilirdi, buna katılıyorum. Bu kitabı güvenli hale getirebilirdim. Ama bunun neresinde anlam olurdu? Yazmak istediğim kitap bu olmazdı.

Portakal ve Ekmek Bıçağı'nı yaratmak istedim.

Giacometti'ye yapılan göndermeler, en-soi ve pour-soi kavramlarına işaret etmeyi amaçlıyordu. Bu fikirleri henüz tam olarak kavrayamadığımı itiraf ediyorum, ancak anladığım kadarıyla: en-soi, yani "kendi içinde", bir nesnenin özünü ve faydasını; yani kendi başına tanımlanan değerleri ifade eder. Bahçenize diktiğiniz bir elma ağacını düşünün. Elma ağacı nedir? Basitçe elma veren bir ağaç. Elma ağacının en-soi'si budur. Peki ya pour-soi? Diyelim ki elma ağacına nazik sözler fısıldadınız, ona moral verici kitaplar okudunuz (Portakal ve Ekmek Bıçağı'ndan farklı bir şey) ve ağacın dalları size doğru uzadı, özellikle bu dallar özellikle lezzetli ve alışılmadık derecede kırmızı elmalar verdi. Bunlar basit elmalar değil. Ağaç sizinle iletişim kurdu ve bu etkileşimin sonucu olarak ağaç, kendi değişim potansiyelini anladı ve fark etti. Bu elma ağacı artık "elma veren bir ağaç" değil. Gerçek varlığı artık özünü gölgede bırakıyor. Elma ağacı artık "kendi başına var olan" bir varlık.

Nesnelerin büyük çoğunluğu öz-kendilik halindedir, canlılar ise öz-kendilik halindedir.

Ancak, Portakal ve Ekmek Bıçağı'nda, varoluşları yalnızca kendi benlikleriyle sınırlı olan insanlara odaklanmak istedim. Başkalarıyla iletişim kurmadığımız, kendimiz üzerine düşünmediğimiz veya değişmediğimiz bir hikaye. Hiçbir şeyin işlenmediği ve yalnızca temel anlamı dikkate alan, dolayısıyla şiddet içeren ve hatta aptalca durumları resmeden, kendi benliğimizin nesneleri olduğumuz bir hikaye.

Böyle bir uygulamanın amacı nedir? Gerçek şu ki, "kendine ait" nesneler doğaları gereği kusurludur. Elma ağacı her zaman dallarını insana doğru uzatmayı veya her zaman daha kırmızı meyveler vermeyi başaramaz. Ve her başarısızlıkla birlikte, elma ağacı kendi eksikliklerini fark eder. "Kendine ait" nesneler de boşluklar, yani doğalarında eksiklikler barındıran nesnelerdir.

İçimizdeki boşlukları doldurma içgüdüsüyle hareket ederiz, ancak bu boşlukları doldurma çabası bazen dayanılmaz hale gelir. Olduğumuz gibi kabul edilmeyi isteriz; ahlakımız başkalarının standartlarına uymasa bile, her eylemimizde herkes için adaleti sağlayamasak bile ve eylemlerimiz veya eylemsizliklerimizle adalete karşı hareket etsek bile. Bazen, eksikliklerimiz ve başarısızlıklarımızla birlikte sadece yaşamak isteriz.

Bu tür endişeleri anladığımı, dünyanın en az empatik kelimelerini kullanarak ifade etmek istedim.

İki: Kendimle İlgili

Bir keresinde sektörden bir meslektaşımla popülerliğimin azlığı hakkında sohbet etmiştim. Profesyonel durumum şöyle özetlenmişti: "Hep nedime, asla gelin değil." Bu akılda kalıcı teşhis üzerinde düşünmeye başladım ve merak ettim: Eserlerim neden popüler değildi?

Kompozisyonum yetersiz miydi? Yeterince hayran kitlem yok muydu? Eleştirmenlerin sevdiği ama halkın nefret ettiği türden miydim? Hikayelerim yeterince samimi değil miydi? Arkadaşlarımın hiçbiri yaratıcı yazarlık bölümü mezunu olmadığı için miydi? "Merhaba tatlım" tipinde olmadığım için miydi? Felsefi kavramlarda aşırıya mı kaçmıştım? Cevap şaşırtıcı derecede basitti:

Bunun sebebi kendime karşı dürüst olmamamdı.

Ben olduğum gibi sevilmek istemiştim ama kendi yazılarımda hiçbir zaman tamamen dürüst olmamıştım. Empati sahneleri ekledim çünkü öyle olması gerekiyordu, sıcaklık kattım çünkü öyle olması gerekiyordu ve bu unsurların neden popüler olduğunu anlamaya çalışmak yerine, onları okuyuculara yaranmak için birer araç olarak kullandım. Yeteneklerimle onların gözünü boyayabileceğime inanmıştım. Ama gerçek şu ki, bu, kendini beğenmiş bir narsistin fedakar gibi davranmasından farklı değildi.

Kendimden iğrendim.

Yavaş yavaş ama emin adımlarla cesur olmaya karar verdim ve Son Sakızlı Atış ve Muhafızlar'da kendimi daha fazla ortaya koydum. "Bu kitap başarısız oldu çünkü taviz vermeye karar verdim!" gibi bahaneler üretmeyi bırakmaya bilinçli olarak karar verdim. Satışlar taviz verip vermememden bağımsız olarak düşükse, en iyisi dürüst olup taviz vermeyi reddetmekti. Bu tavır, Portakal ve Ekmek Bıçağı'nı yazmamı sağladı. Eğer bu tür kitaplar sizi rahatsız ediyorsa, lütfen daha fazla kopya satın alın, çünkü bir noktada, bu tür eserler yazmak için çok fazla öz bilinçli hale gelebilirim.

Aynı zamanda, eserlerimi oldukları gibi seven okurlarıma da minnettarım. Onların sevgisi ve cesaretlendirici yorumları için her zaman müteşekkirim. Onların desteği olmadan asla taviz verme cesaretini gösteremezdim. Eğer bir Tanrı varsa, en sevgili okurlarıma bereketler yağdırmasını diliyorum. (Neden birdenbire bu kadar kararlılıkla dolduğumu bilmiyorum ama) Umarım okurlarım, tüm sevgileri ve destekleri için ne kadar minnettar olduğumu bilirler.

Ayrıca Hubble ekibine sonsuz destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Özellikle uzun e-posta incelemesi için editör Kim Hakje'ye ve Giriş ve Sonuç bölümlerinin ortaya çıkmasına vesile olan Soyeon Park'a minnettarım (bunlar sizin de benim kadar şeytani dehanızın ürünleri).

Portakal ve Ekmek Bıçağı, birçok nazik ve iyi kalpli insanın sıkı çalışması olmadan mümkün olmazdı. Hepinize minnettarım.

Ayrıca çocukları ve kedileri çok sevdiğimi de belirtmek isterim. Okuyucuların, yazarların sevdikleri şeylere karşı nefret duyabileceklerini hayal edebileceklerini anlayacaklarını umuyorum. Bu kitapta anlatılan olaylar tamamen kurgusaldır. Bu kitap ayrıca NCT hayranları için bir sürpriz de içeriyor: "The 7th Sense"e yapılan göndermeyi bulabilir misiniz?

Son olarak, kusursuz ahlaklı olmasanız bile sizi sevebileceğimi söylemek istiyorum. Sizi anlayabiliyorum bile, çünkü ben de sizden farklı değilim. Umarım ahlaki eksiklikleriniz, diğer insanlarla iletişim kurmaktan sizi alıkoymaz.

Not: Size benden bir hediye: Ünlü kırmızı çini balığını konu alan üç dakikalık bir yan video!

OceanofPDF.com

Çevirmenin Notu

Okuyucu, dikkat! Bu bölüm, romanın sonuyla ilgili büyük spoiler içeriyor. Eğer hikayeyi okumadan önce kitabın sonuna geçtiyseniz, lütfen geri dönüp "Orange and the Bread Knife" romanını baştan sona okuyun.

Birinci Bölüm: Tüm Bunları Mümkün Kılan İnsanlar Hakkında

Öncelikle sadece bilgisayar meraklılarının anlayabileceği bir Oxford virgülü şakasıyla başlamak istiyorum:

Anne babama, Tanrı'ya ve Alice'e içtenlikle minnettarım.

İlk üçü zaten açık, bu yüzden yirmi yılı aşkın süredir arkadaşım olan Alice'in neden ilk teşekkür etmek istediğim kişiler arasında olduğunu açıklayayım.

Hem yayınlanmış hem de yayınlanmamış olarak çevirdiğim eserler üç kategoriye ayrılıyor: üzerinde çalışması kolay ve tatmin edici bir çeviri, üzerinde çalışması zor ve tatmin edici olmayan bir çeviri ve üzerinde çalışması zor ve tatmin edici bir çeviri. Portakal ve Ekmek Bıçağı ise mantığa aykırı dördüncü kategoriye girdi: Bu kitabı çevirmek çok zor değildi, ancak çalışmamdan memnun kalmadım. El yazımı metni ne kadar çok okursam, kendimden o kadar az emin oldum. İlk birkaç paragrafı altı kez yeniden çevirdim ve her taslak kendimden daha çok şüphe duymama neden oldu.

Okuduğunuz versiyon aslında, uzun süre düşündükten sonra onay için Alice'e gönderdiğim ilk taslağa dayanıyor: Alice, yetenekli bir yazar ve okuyucu olup, çeviri kariyerime başladığımdan beri bana içgörülerini ve keskin ama nazik eleştirilerini sunuyor. Durumumu anlattım ve çevirimi okuduktan sonra şüphelerimin yersiz olduğunu bana teyit etti. Bu yüzden, sadece bu vesileyle değil, birçok başka vesileyle de beni kendimden kurtardığın için teşekkür ederim, Alice. Hem edebiyatta hem de hayatta, sadece bir arkadaş değil, aynı zamanda bir öğretmen ve benimkinden birçok yönden farklı ve bu nedenle daha da değerli olan bakış açılarının kaynağısın.

Ayrıca, sadece meslektaşlarım değil, aynı zamanda tuhaf ve ani seyahat isteklerimi düzenli olarak hoş karşılayan harika kız kardeşlerim Sandy Joosun Lee ve Sung Ryu'ya da teşekkürlerimi sunmak istiyorum. (Çevirilerini okuyun!)

Ve son olarak, bana pek çok kapı açan Jackie Yang'a ve Orange and the Bread Knife'ın İngilizce baskısının editörü Areen Ali'ye, şu ikilemi birlikte düşünürken yoğun bir şekilde kafa yorduğu için çok teşekkür ederim:

İki: Ekmek Bıçakları Hakkında (Bu son spoiler uyarınız!)

İngilizce konuşan okuyucular, ekmek bıçakları denince aklınıza ne geliyor? Büyük, tırtıklı, bir insanı öldürebileceğiniz türden şeyler, muhtemelen. Üç gündür mutfağınızda bekleyen bayat bageti kesebilecek kadar keskin bir şey.

Ne yazık ki, Kore ekmek bıçakları benim için oldukça farklı. Kore ekmeği de oldukça farklı; genellikle yumuşak bir dokuya sahip (Kore'de birkaç yıl yaşadıktan ve Batı tarzı ekmeğe özlem duyduktan sonra, simit diye satılan ama aslında çörekten farksız olan bir şey aldığımda yaşadığım acı hayal kırıklığını düşünün) ve hamur işlerini de kapsıyor. Doğal olarak, Korelilerin "ekmek bıçağı" (ppang-kal) dediği şeyler, bazen metal, bazen de plastik olan tereyağı bıçaklarına daha çok benziyor. Ve Cheong Ye ile görüştükten sonra, ppang-kal'ın orijinal Korece metni yazarken hayal ettiği şey olduğunu doğruladım.

Bu biraz sorun teşkil ediyordu: Bir ppang-kal (Kore usulü ekmek bıçağı) yumuşak ekmeği kesebilecek ve yeterince güçle kullanıldığında lastiği delebilecek kadar keskindir, ancak -kendim denememiş olsam da- bir adamın boynunu kesebilecek kadar keskin değildir. Bu, Kore versiyonu "Portakal ve Ekmek Bıçağı" ile örtüşüyor. Ama bir ekmek bıçağı muhtemelen tüm bunları ve daha fazlasını yapabilir. Ne yapabilirdim? Başlangıçta "Kore ekmek bıçağı, Batı'daki muadilinden şu şekilde farklıdır..." diye açıklayan bir çevirmen notu ekleyip, okuyucuların bu bariz Çehov'un silahına sürekli bakma riskini mi göze almalıydım, kesme gücündeki farkın kitapta önemli bir rol oynayacağının farkında olarak? Bazı okuyucuların bu yolu tercih edeceğini kabul ediyorum, ancak bir çevirmen ve okuyucu olarak, metnin harfi harfine sadakatinden ziyade okuma deneyimine öncelik vermeyi tercih ediyorum. Yeongah'ın silahı metinde, en azından başlangıçta, güçlü bir varlığa sahip olmamalı. Bu nedenle, editör Areen'e İngilizce baskıda ppang-kal'ı koruyup koruyamayacağımızı sormadım.

İngilizce baskıdaki Yeongah ekmek bıçağı kullanacaktı, ancak bu da açık bir sorun teşkil ediyordu: Ekmek bıçağı nasıl olur da kanı düzgün bir şekilde akıtamazdı ki?

Hikâyede ekmek bıçağı çok önemli bir unsur ve motif olduğu için, yazarın müdahalesine ihtiyaç duyduğuma karar verdim. Ekmek bıçağı sorununu Cheong Ye'ye ilettim ve o da İngilizce baskıda bıçağın Batı tarzı, ancak kör bir ekmek bıçağı olabileceğini önerdi. Hatta çok yoğun programından zaman ayırarak, ekmek bıçağının kör doğasını önceden haber veren eklemeler yaptı ve ben de bunları çevirip İngilizce versiyona yerleştirdim. Bu anlamda, okuduğunuz kitap sadece çevrilmekle kalmadı, aynı zamanda Kore'deki yaşam hakkında fazla bilgi sahibi olmayan okuyucular için bile doğal bir okuma deneyimi sağlamak amacıyla kısmen yeniden oluşturuldu. Portakal ve Ekmek Bıçağı'nın İngilizce çevirisi gerçek bir iş birliğiydi ve Cheong Ye'ye, eserinde bu değişikliklere izin verdiği ve bu bilmeceyi benimle birlikte çözmek için fazladan çaba sarf ettiği için sonsuz minnettarım.

Ve son olarak, buraya kadar okuduğunuz için teşekkür ederim, sevgili okurlar! Umarım "Portakal ve Ekmek Bıçağı"ndan keyif almışsınızdır (ya da en azından düşünmeye sevk edilmişsinizdir).

Portakal ve Ekmek Bıçağı'nı beğendiniz mi?
Buradan inceleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

RAISING READERS
Books Build Bright Futures

Değerli Okuyucu,

Çocukların okuma alışkanlıklarındaki krize ve hepimizin neler yapabileceğine dair bilgi vermek için lütfen bir sayfa daha ayırın.

Araştırmalar, keyif için okumanın, bir çocuğun gelecekteki yaşam şansını belirlemede aile koşullarından, ebeveynlerin eğitim geçmişinden veya gelirinden daha büyük bir etken olduğunu göstermiştir. Akademik başarıyı, ruh sağlığını, zenginliği, iletişim becerilerini, hırsı ve mutluluğu artırır.

Keyif için kitap okuyan çocukların sayısı hızla azalıyor. Gençlerin zamanları için çok fazla rekabet var. 2024 yılında, Birleşik Krallık'ta 5 ila 18 yaş arası her 10 çocuk ve gençten 1'inin evinde tek bir kitap bile yoktu.[2]

Hachette okullar, kütüphaneler ve okuryazarlık dernekleriyle yoğun bir şekilde çalışıyor, ancak işte hepimizin daha fazla okuyucu yetiştirmesine yardımcı olabilecek bazı yollar:

- Çocuklara günde sadece 10 dakika kitap okumak bile fark yaratır.
- Çocuklarınız düzenli olarak kitap okumuyorsa pes etmeyin – onlar için de kitaplar olacaktır!
- Öneriler almak için kitapçılara ve kütüphanelere gidin.
- Onları sesli kitap dinlemeye teşvik edin
- Okul kütüphanelerine destek
- Kitapları hediye olarak verin

Çocukları okumaya teşvik etme konusunda daha fazla bilgiye web sitemizden ulaşabilirsiniz: www.RaisingReaders.co.uk

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

hachette UK

1 OECD, ‘21. Yüzyıl Okuyucuları: Dijital Dünyada Okuma Yazma

Becerilerinin Geliştirilmesi’, 2021, https://www.oecd.org/en/publications/21st-century-readers_a83d84cb-en.html

2 Ulusal Okuryazarlık Vakfı, ‘2024'te Kitap Sahipliği’, Kasım 2024, https://literacytrust.org.uk/research-services/research-reports/book-ownership-in-2024

OceanofPDF.com